Viaţa şi Învăţăturile Maeştrilor din Extremul Orient
volumul 2
Baird T. Spalding

Volumul 2: CUVANT INAINTE

În acest al doilea volum din viaţa şi invatatura Maestrilor din Extremul Orient, am omis cu buna-stiinta numele persoanelor şi locurilor. Simt că am tot dreptul să trec sub tacere aceste nume, acordand cititorului privilegiul de a accepta, că fapte reale sau că fictiuni, dupa cum crede de cuviinta, cele povestite aici, şi facem doar observatia că faptele sunt uneori mai uluitoare decât fictiunea.

În vremea când ne lansam în aceasta lucrare înţelegeam clar faptul că nimic nu trebuia publicat oficial atata timp cât cercetarea nu progresa până la nivelul unde puteau fi trase concluzii despre viaţa şi invatatura acestor oameni.

Cu aceste consideratii fixate ferm în minte, pun la dispozitia cititorilor viaţa şi Invataturile Maestrilor din Extremul Orient, volumul II.

Cu sinceritate şi cu tot respectul, amintesc cititorului ca, cu cât este mai receptiv, cu atat poate primi mai mult.

Baird T. Spalding

Volumul 2: CAPITOLUL I

Dimineata de 1 Ianuarie ne-a găsit treziti devreme, cu toate simturile în alerta. Fiecare avea senzatia că se afla în pragul unor lucruri care aveau să faca, din experientele noastre trecute, doar trepte spre cele care urmau.

Dupa ce ne-am strans în jurul mesei pentru micul dejun, a aparut prietenul pe care il cunoscusem pe acoperisul casei lui Emil, în micul sat unde ne oprisem pe drumul incoace. Vi-l veti aminti că fiind acela care imi interpretase visul. Dupa ce ne-am salutat, el spuse:

- Sunteti cu noi de peste un an de zile. Aţi calatorit cu noi şi aţi trait printre noi, că şi noi, şi fara indoiala aveti incredere în noi. Pentru că ramaneti cu noi până în Aprilie sau Mai, am venit să va invit la Templul Marii Cruci în T, care aţi observat că este sapat în stanca peretelui din afara satului.

Mai tarziu am constatat că incaperile acestui templu erau taiate în stanca unui perete vertical de peste 600 de picioare inaltime. Cavitatile care formau incaperile erau sapate destul de adanc în stanca, astfel încât toţi peretii erau de piatra. Oriunde fusese necesar să se faca ferestre pentru lumina şi aerisire, fusesera taiate deschizaturi în peretele exterior al stancii, orientat spre sud. Deschiderile ferestrelor erau patrate cu latura de 8 picioare, şi fiecare camera avea cate doua ferestre, cu exceptia primei camere, cea mai de jos. Aceea avea doar o deschidere care dadea spre o crevasa larga, formata în peretele stancos, la est de templu. Când au fost sapate în piatra incaperile templului, aceasta camera nu avea alta deschizatura decât intrarea, care era un tunel taiat în stanca dura, şi care se termina în crevasa amintita. Deschizatura ferestrei fusese facuta mai tarziu. Initial, intrarea tunelului era ascunsa sub un bolovan mare care se desprinsese din peretele stancos şi poposise pe un prag proeminent; şi acest bolovan fusese astfel asezat încât să poata fi impins peste gura tunelului. Odata impins acolo, el n-ar mai fi putut fi miscat din afara. Singura cale de a ajunge la acel prag era o scara de vreo 50 de picioare în lungime, care putea fi ridicata sau coborata de deasupra pragului. Deschizaturile care serveau drept ferestre erau prevazute cu niste pietre plate, mari, pe masura santurilor de pe pervaz, astfel încât puteau fi fixate în ele. Când erau puse astfel în ferestre, cineva aflat în sat nu zarea nici o deschizatura. Ni s-a spus că aceasta constructie era folosita drept refugiu din fata bandelor de talhari care bantuiau tara, departe spre nord. Uneori aceste bande ajungeau în sud, până în sat. Satul fusese distrus de mai multe ori, dar locuitorii nu fusesera vatamati, căci se putusera refugia în templu. Acest templu nu fusese construit de prietenii nostri, ci fusese primit de la sateni, pentru a-l folosi că loc de conservare a numeroaselor documente de mare valoare. Dupa preluarea templului de catre Maestri, raidurile au incetat, satul nu a mai fost amenintat şi au trait cu totii în pace.

Ni s-a declarat că unele din aceste documente dateaza din vremea sosirii omului pe Pamant; că apartineau Naacalilor, sau Fratii Sfinti, cum erau numiti, care veneau chiar din Patria-Omului. Ni s-a mai spus că acesti Frati Sfinti sosisera în Birmania şi ii instruisera pe Nagasi. Documentele dovedeau că stramosii acestor oameni erau autorii Surya Siddhanta-ei şi ai Vedelor timpurii. Surya Siddhanta este cea mai veche lucrare de astronomie cunoscuta. Documentele ii atribuie o vechime de 25 de mii de ani; Vedele timpurii sunt datate de acum 45 de mii de ani. Nu s-a pretins că aceste scrieri ar fi originale aduse aici spre

pastrare. Ni s-a spus că ele fusesera copiate dupa aceleasi surse din care proveneau şi scrierile babiloniene. S-a mai spus că originalele dupa care fusesera copiate erau scrierile din vremea lui Osiris şi a Atlantidei.

Camerele templului erau asezate una peste alta, pe 7 etaje, şi comunicarea intre camere se facea prin trepte sapate în roca dura. Deschizatura care dadea spre aceasta scara se gasea într-un colt al camerelor şi comunica direct cu casa scarii, care urca sub un unghi de 45 de grade, până când atingea un palier patrat, cu latura de 8 picioare, unde era taiata intrarea în camera de deasupra. Cam 8 picioare de stanca masiva desparteau tavanul unei camere de podeaua celei de deasupra ei. Tavanul ultimei incaperi de la al 7-lea etaj se termina la circa 12 picioare sub un prag proeminent de piatra, aflat la vreo 100 de picioare de marginea prapastiei. O scara ducea de la aceasta incapere la camera centrala, astfel încât schita intregii structuri reprezenta o uriasa Cruce în T.

Cele 5 camere de la ultimul etaj erau astfel sapate încât pragul exterior forma o veranda sau un balcon, iar intrarile lor erau de pe acest prag. Stanca era din granit moale, cu granulatie mare. Constructia, în mod evident, fusese realizata prin munca fizica grea, şi trebuie să fi durat ani de zile. Ni s-a spus că la data construirii templului nu se folosise deloc cherestea. Dupa preluarea lui de catre prietenii nostri, ei au adus lemn şi toate camerele erau foarte confortabile, mai ales în zilele insorite.

Am aflat ca, de când luasera ei în primire templul, ferestrele nu mai fusesera niciodata inchise, şi nici intrarea nu mai fusese blocata. şi totusi foarte putini patrunsesera inauntru fara să fi cunoscut ceva despre adevarata iluminare spirituala. Prietenul nostru continua:

- Ziua de azi reprezinta pentru voi inceputul unui nou an; cel precedent a trecut, a ramas în urma vieţii voastre că să nu mai revina niciodata, decât, poate, în minte, dupa cum va coplesesc amintirile bucuriilor, supararilor şi grijilor lui, şi gandurile tot mai apasatoare la problemele vietii. În afara de asta, el e uitat, disparut. S-a mai intors o fila din cartea anilor vieţii voastre. Noi vedem în asta o perioada de impliniri şi succese adaugate, o continuare, o etapa care ne conduce spre o evolutie şi o realizare mai stralucita; un moment de mare speranta şi iluminare; un timp în care putem fi de mare ajutor, când putem fi mai tineri, mai puternici şi mai iubitori cu fiecare experienta traita. Va intrebati: de ce? Raspunsul nostru este să trageti propriile voastre concluzii, să va alegeti voi insiva viata.

Seful nostru spuse, fara să fi intentionat să-l intrerupa:

- Dorim să înţelegem şi să cunoastem.

Prietenul nostru a continuat:

- De acum inainte, va vom oferi lectii special pentru cei care nu înţeleg, nu cunosc sau nu sesizeaza deplina semnificatie a telului unei vieti bine traite. Asta nu implica o viaţa de ascetism sau austeritate, de izolare sau tristete. Este o viaţa de implinire în bucurie şi veselie, din care orice necazuri şi temeri sunt alungate pentru totdeauna.

Apoi, cu o figura mai luminoasa şi mai destinsa, spuse:

- V-aţi exprimat dorinţa de a înţelege şi a cunoaste. Dorinta exprimata este deja indeplinita. Privind aceasta adunare, imi vine în minte gandul exprimat într-un verset din Biblia voastra: Acolo unde doi sau trei se aduna în Numele Meu, Eu sunt cu ei. cât de des a fost privit acest verset că un simplu joc de cuvinte, în loc să fie aplicat şi facut real! Marea eroare pe care aţi facut-o cu invataturile lui Isus este că le-aţi lasat asociate unui trecut obscur şi misterios, le-aţi vazut că idei mitice şi mistice, care ar arata ceva ce ar putea fi castigat dupa moarte, în loc să recunoasteti că ele pot fi aplicate în viaţa zilnica a fiecaruia, chiar aici şi acum, şi numai dacădoriti.

Vrem să se înţeleaga că noi nu avem pretentia că Isus, în calitate de Christ, a reprezentat un nivel sau o conditie de realizare a vieţii Sale care să nu fi fost realizata şi de alti clarvazatori şi profeti din alte timpuri şi popoare. Vrem să punem accent pe viaţa Lui pentru că este viaţa pe care o puteti înţelege cel mai deplin. Ne referim în special la viaţa Lui cu un singur scop şi sens, şi anume faptul, inspirand credinta, că viaţa şi experienta Lui au constituit demonstratia vie a invataturilor Sale. Dogma speculativa a ispasirii vinii altora, care a dominat timp de secole gandirea crestina, nu poate fi pusa pe seama autorului Juramantului de pe Munte şi al Parabolei Fiului Risipitor.

Mai-marii gandirii crestine i-au deviat pe cei care-L urmau pe Isus şi invataturile Lui de la aplicarea lor practica şi de la studiul Puterii lui Dumnezeu. Ei i-au invatat pe crestini să confunde invataturile lui Isus cu experientele Apostolilor de dupa El, în loc sa-i invete că legea pe care se bazau acele învăţături este o stiinta exacta, care poate fi înţeleasa şi experimentata în viaţa fiecaruia.

Orientalii au facut, din latura stiintifica a religiei lor, obiectivul suprem al studiului şi progresului lor. Prin asta, ei au mers spre cealalta extrema. Astfel, şi unii şi altii au impins religia lor pe taramul miraculosului şi supranaturalului. Unii au fost absorbiti doar de aspecte morale şi etice, în timp ce ceilalti au fost preocupati doar de latura stiintifica, de cunoastere. Astfel, toţi au blocat adevarata spiritualitate.

Viata monastica de retragere, ascetism şi izolare fata de lume, în manastirile budiste sau crestine, nu este nici o necesitate şi nici adevarata metoda de a atinge iluminarea spirituala sau realizarea vieţii perfecte, în înţelepciune şi putere, demonstrata de Isus.

Aceste institutii monastice exista de mii de ani, şi totusi ele nu au reusit să faca, pentru salvarea oamenilor simpli, atat de mult cât au facut invataturile lui Isus în cei cativa ani ai prezentei sale pe Pamant.

Se stie foarte bine că el a imbratisat toate invataturile lor, trecand prin initieri şi studiind aşa-numitele mistere sacre, formulele şi ceremoniile rituale, până când a ajuns la invataturile lui Osiris. Acestea I-au fost explicate de un preot care se tinuse departe de orice forma de credinta rituala, monastica sau materialista.

Acest preot era un continuator al regelui Thoth, din prima dinastie a regilor egipteni. Când regele Thoth a declarat Egiptul imperiu, el a facut-o sub presiunea unui dictator şi uzurpator al drepturilor poporului. De secole, acesti oameni construisera şi mentinusera o glorioasa civilizatie de unitate şi fratie, sub conducerea şi indrumarea lui Osiris şi a urmasilor sai. Acest popor era adevarata rasa alba, şi fusesera mereu cunoscuti că Israeliti, dintre care evreii sunt doar o diviziune. Thoth a guvernat cu înţelepciune şi a cautat să mentina invataturile lui Osiris dar dupa el au patruns conceptiile obscure şi materialiste, astfel că egiptenii, sau triburile intunecate din sud, care il adusesera la putere, au castigat influenta. Dinastiile ulterioare s-au indepartat de invataturile lui Osiris, au preluat treptat conceptiile rasei intunecate şi au sfarsit prin a practica intru totul magia neagra. Regatul lor s-a prabusit repede, aşa cum inevitabil se prabuseste orice astfel de stat.

Dupa ce Isus l-a ascultat cu atentie pe acest preot şi invataturile sale, El a recunoscut profunda lor semnificatie. El a mai vazut, prin viziunea Sa interioara, primita din invataturile budiste, că intre acestea doua exista o mare asemanare. S-a hotarat atunci să mearga în India, pe vechiul drum al caravanelor folosit în acele vremuri.

Acolo a studiat invataturile budiste care fusesera pastrate la un grad deosebit de puritate. A vazut ca, în pofida formelor rituale şi a dogmelor care fusesera impuse de om, religia nu avea decât o singura sursa, şi aceea era Dumnezeul launtric, pe care El L-a numit Tatal Sau şi Tatal tuturor. Apoi a renuntat la toate formele şi a mers direct la Dumnezeu, drept spre inima acestei realizari a Iubirii. Curand, El a descoperit că nu I-au trebuit ani indelungati de truda epuizanta prin dogme, ritualuri, crezuri, formule şi initieri pe care preotimea le impunea oamenilor că sa-i mentina în ignoranta si, astfel, în subordine. El a realizat că înlăuntrul Sau se afla ceea ce cauta. El a stiut ca, pentru a fi Christ, trebuia să declare că este Christ. Apoi, în inspiratia pura a vietii, gandirii, cuvantului şi faptei, El trebuia să traiasca viaţa pe care o cautase că s-o incorporeze în corpul Sau fizic. Atunci, dupa ce a perceput asta, El a avut curajul să mearga şi să o declare intregii lumi.

Nu a avut importanta de la cine sau de unde a obtinut aceasta înţelegere. Lucrarea era cea care conta, nu ceea ce facea altcineva, ci ce facea El. Poporul de rand, a carui cauza o sustinea, L-a ascultat bucuros. El nu-Si imprumutase preceptele din India, Persia sau Egipt. Invataturile de acolo au fost doar mijloacele care L-au condus să vada propria Sa Divinitate şi Christul, reprezentarea ei, care era în fiecare; nu doar în cativa, ci în toţi.

Osiris s-a nascut în Atlantida, cu peste 35 de mii de ani în urma. Biografii sai, la mult timp dupa el, l-au numit zeu datorita operelor sale minunate. El era un descendent direct al acelora cu o gandire inalta, care îşi pastrasera nealterate conceptiile din Patria-Omului.

Asa a fost cu majoritatea marilor caractere din mitologii, despre care s-a auzit până la noi. Faptele şi personalitatea lor au fost denaturate de repetitia şi traducerea povestirilor despre ei. Operele şi realizarile lor au fost privite că supranaturale de catre aceia care nu si-au consumat timpul şi gandirea că să patrunda sensul lor mai profund şi să descopere că erau extraordinar de naturale pentru omul aflat în adevarata să conditie.

Cronicarii l-au zeificat pe Osiris, apoi au inceput să faca imagini ale lui. Aceste imagini reprezentau, la inceput, doar ceea ce urmarise el. Apoi, treptat, imaginile s-au fixat în minte, idealul a fost uitat şi a ramas idolul golit de continut.

Buddha a fost un altul care a fost zeificat de cronicari la mult timp dupa vremea sa. Observati imaginile sale, statuile construite, cu rezultatul că este slujita imaginea în locul idealului. Iarasi un idol golit. La fel este cu semnele şi simbolurile.

Invataturile primite de Buddha veneau din aceeasi sursa că şi cele ale lui Osiris, dar în alt mod. Invataturile intalnite de Buddha venisera din Patria-Mama direct în Birmania, aduse de Naacali. Invataturile lui Osiris ii parvenisera acestuia direct, căci stramosii sai traisera în Patria-Mama, şi în tinerete el mersese în Patria-Mama că să studieze. Dupa terminarea studiilor sale, Osiris s-a intors acasa, a devenit conducatorul Atlantilor şi si-a readus poporul la credinta în Dumnezeul launtric, căci ei alunecasera treptat spre concepte intunecate, influentati de rasele negre din jurul lor.

Moise a fost un alt conducator pe care urmasii şi cronicarii l-au zeificat dupa epoca sa. El era Israelit şi luase contact cu scrierile babiloniene, primindu-si invatatura din ele. Aceste scrieri formeaza o parte a Bibliei voastre. Ceea ce Moise a înţeles şi invatat din aceste documente, a fost scris de el în formulari şi termeni foarte clari. Faptele descrise de el au fost serios alterate de traducatori. As putea continua şi aminti multi altii.

Isus a vazut şi cunoscut toate invataturile lor, apoi, în maniera Sa, a mers la esenta tuturor acestora. A mers cu un pas mai mult decât oricare dintre ceilalti, glorificandu-Si corpul până la punctul în care Si-a permis să Se lase crucificat; dar l-a readus printr-o inviere triumfatoare.

Studiind invataturile lui Osiris, Buddha şi Isus, veti gasi multe asemanari; ba chiar uneori veti descoperi că folosesc aceleasi cuvinte. Totusi, a copiat vreunul dintre ei? Invataturile le-au aratat calea dinspre exterior spre interior, apoi au trebuit să renunte la orice instructiuni, la orice copiere, şi să se ridice deasupra tuturor acestora. Daca vreunul dintre ei n-ar fi facut decât să copieze şi să studieze ceea ce vedea şi era invatat, nu ar fi putut înţelege că totul venea de la Dumnezeul dinlauntrul lor; ei ar fi continuat să studieze, iar vietile şi experientele lor nu ar mai fi fost consemnate.

Toţi au trecut prin aceeasi experienta care i-a determinat pe discipolii lor să vrea sa-i incoroneze că regi ai regatelor temporale, dar ei nu au vrut să accepte asta, fiecare exprimand aceeasi idee, cu aproape aceleasi cuvinte: Regatul meu nu este material, ci spiritual. Cu Osiris s-a mers până acolo încât biografii de mai tarziu l-au considerat un rege egiptean.

Aici discursul se sfarsi, şi ne-am dus cu totii la templu. Ajunsi în camera de la parter, prietenul nostru incepu:

- Urcand dintr-o camera în alta, în acest templu, va rog să va amintiti că nici un om nu-i poate acorda drepturi altuia. Dezvoltandu-va înţelegerea, descoperiti că sunteti egali cu oricare om, şi cel care incearca să ofere altuia drepturile sale, sau ceea ce are, comite o eroare, căci incearca să dea ceea ce nu poate da. Un om ii poate arata fratelui sau calea, pentru că acesta să-şi largeasca viziunea şi să asimileze binele, dar nu poate sa-i confere acel bine pe care el însuşi il poarta în el.

În clipa aceea ajungeam în a doua incapere, unde se gaseau deja patru dintre prietenii nostri din sat. Dupa cateva momente de conversatie generala, ne-am asezat cu totii, şi vorbitorul a continuat:

- Nu exista, în toata istoria voastra, o alta personalitate care să iasa în evidenta că aceea a lui Isus. Voi masurati timpul dinainte şi de dupa nasterea Sa. El este idolatrizat de cea mai mare parte a semenilor vostri, şi aici ei gresesc. În locul idolului ar trebui să stea idealul; în loc să fie o imagine gravata, El ar trebui să fie real şi viu în voi, căci El şi astazi traieste în acelasi trup în care a fost crucificat. El traieste şi va poate vorbi exact că inainte de acel eveniment. Marea greseala a multora este că ei ii vad viaţa sfarsindu-se în durere şi moarte pe cruce, uitand complet că partea cea mai mare a vieţii Sale este cea de dupa Inviere. El este capabil să ne invete şi să ne vindece astazi, mult mai mult decât vreodata inainte. Puteti ajunge în prezenta Lui oricand, dacădoriti. Daca Il cautati, Il veti gasi. El nu este un rege care să va impuna prezenta Sa, ci un frate mai puternic, care este totdeauna gata să va ajute şi să ajute omenirea. Pe când traia în planul pamantesc, material, El nu putea ajunge decât la cativa. Astazi El este capabil să ajunga la toţi cei care privesc spre El.

Oare nu a spus El: Unde sunt Eu, esti şi tu? Oare inseamna asta că a plecat într-un loc numit Cer, pe care trebuie să mori că să-l atingi? El este acolo unde esti tu, şi poate să mearga şi să vorbeasca cu tine. Ridica-ti privirea putin mai sus şi las-o să cuprinda un orizont mai larg; şi dacăinima şi gandirea ta sunt, sincer, cu El, Il vei vedea. Poti merge şi vorbi cu El. Daca Il privesti de aproape, vei vedea că cicatricile crucii, ale lancii şi ale spinilor, sunt toate vindecâte, disparute, iar iubirea şi fericirea radiind în jurul Lui îţi vor spune că toate au fost uitate, iertate.

Prietenul nostru se opri din vorbire, şi s-a facut o liniste adanca, timp de vreo 5 minute. Apoi camera fu luminata de o stralucire pe care nu o mai vazusem. Am auzit o voce. La inceput parea foarte indepartata şi de neînţeles. Dupa ce ne-am fixat atentia şi gandurile asupra ei, vocea deveni foarte distincta şi rasuna în tonuri clare, că de clopotel.

Cineva din grupul nostru intreba:

- Cine vorbeste?

Seful nostru spuse:

- Liniste, te rog! Vorbeste iubitul nostru Maestru Isus.

Atunci unul dintre prietenii nostri spuse:

- Ai dreptate, vorbeste Isus.

Si vocea continua:

- Când am spus: Eu Sunt Calea, Adevarul şi Viata, nu intentionam să spun că Eu insumi eram singura lumina adevarata. Toţi cei condusi de Spiritul lui Dumnezeu sunt Fiii lui Dumnezeu

. Când am spus: Eu Sunt Fiul desavarsit, Unicul Fiu zamislit al lui Dumnezeu, în care Tatal îşi afla bucuria, voiam să spun tuturor oamenilor că unul dintre copiii lui Dumnezeu si-a vazut, înţeles şi proclamat divinitatea sa; a vazut că traia, se misca şi exista în Dumnezeu, Marele Principiu Tata-Mama al tuturor lucrurilor; ca, vazand asta, el declara lumii că este Christ, singurul Fiu nascut al lui Dumnezeu, şi îşi traia viaţa cu o inima sincera şi teluri statornice, devenind ceea ce declarase că este. Cu privirea indreptata asupra acelui ideal, el si-a umplut tot trupul cu acel ideal, şi telul urmarit a fost implinit.

Motivul pentru care multi nu M-au înţeles este acela că M-au pus pe un altar şi M-au plasat într-o postura de neatins. M-au inconjurat cu miracole şi mister, şi M-au asezat departe de oamenii simpli, pe care ii iubesc atat. Ii iubesc cu o dragoste care nu se poate exprima în cuvinte. Nu Eu M-am retras de la ei, ci ei M-au parasit. Ei au ridicat valuri, ziduri şi despartituri, mediatori şi imagini ale Mele şi ale celor atat de dragi şi de apropiati Mie. Ne-au inconjurat cu mituri şi mistere, până când am ajuns să parem atat de indepartati de cei dragi noua, încât ei nu stiu cum să se apropie. Se roaga şi implora pe draga Mea mama şi pe cei care Ma inconjoara, şi astfel ne pastreaza pe toţi într-o conceptie materialista. Când, cu adevărat, dacăne-ar cunoaste aşa cum suntem, am putea să ne strangem mainile. Daca ar renunta la toate superstitiile şi crezurile şi ne-ar cunoaste aşa cum suntem, ar putea vorbi cu noi, că şi voi. Nu suntem niciodata altfel de cum ne vedeti voi. cât de mult ne-ar bucura că toata lumea să stie asta! Atunci, ce trezire, ce regasire, ce sarbatoare ar fi!

Ne-aţi invaluit atat de multa vreme în mister, că nu e de mirare că indoiala şi necredinta au ajuns să domine. Cu cât fauriti mai multe imagini şi idoli, şi ne inconjurati cu moarte, şi ne faceti de neatins, vazand în noi altceva decât suntem, cu atat mai adanc vor patrunde indoiala şi umbra, cu atat mai mult va creste prapastia superstitiei, tot mai larga şi mai greu de trecut. Daca ne-aţi strange mână cu curaj şi aţi spune: Va cunoastem, atunci toţi ne-ar putea cunoaste aşa cum suntem. Nici un mister nu ne inconjoara, pe noi sau pe cei pe care ii iubim, căci iubim lumea intreaga.

Multi vad doar acea parte a vieţii Mele care s-a incheiat pe cruce, uitand că partea cea mai mare este aşa cum sunt acum; uitand complet că omul continua să traiasca, chiar şi dupa ceea ce pare a fi o moarte violenta. viaţa nu poate fi distrusa. Ea continua mereu, şi o viaţa bine traita niciodata nu degenereaza şi nu trece. Chiar carnea poate să fie facuta nemuritoare, astfel încât să nu se schimbe niciodata.

Dragul Meu Pilat, când s-a spalat pe mâini şi a spus: Luati-l şi crucificati-l voi insiva, eu nu gasesc nici o vina în el, cât de putine ştia despre istoria pe care o traia sau despre profetia pe care o implinea! El, că şi multi altii, a suferit mult mai mult decât Mine. Acestea toate au trecut şi au fost uitate, iertate, dupa cum veti înţelege vazandu-ne pe toţi stand într-un loc, impreuna.

Doua figuri aparura, şi erau imbratisate de Isus. Cu mainile pe umerii lor, El spuse:

- Acest frate drag a venit cu Mine pe tot parcursul drumului, în timp ce acesta - şi arata spre al doilea - a vazut multe drumuri inainte că ochii să i se deschida. Dar dupa ce i-a deschis complet, a venit repede. Este la fel de sincer primit, şi il iubim cu aceeasi dragoste că pe toţi ceilalti.

Atunci un altul inainta incet şi se opri o clipa. Isus se intoarse si, cu bratele deschise, spuse:

- Draga Pilat!

Nu ne indoiam de sinceritatea imbratisarii. Atunci Pilat vorbi, spunand:

- Am trudit şi suferit multi ani dupa verdictul pe care il pronuntasem cu atata usurinta în ziua aceea când am renuntat sa-mi asum responsabilitatea. Atat de putini dintre noi, în viaţa fizica, recunoastem poverile pe care le aruncam inutil pe seama altora, în speranta de a ne feri de responsabilitate! Numai atunci când ochii ni se deschid realizam ca, cu cât cautam mai mult să ne eschivam şi să punem greutatile pe umerii altora, cu atat aceste poveri ne apasa mai greu. Au trecut multi ani de truda inainte că ochii să mi se deschida asupra acestui lucru; dar, din ziua când mi s-au deschis, cum m-am bucurat!

Atunci, corul invizibil izbucni într-un cantec, şi melodia intrecea orice descriere. Dupa cateva masuri, Isus pasi inainte şi zise:

- Va mirati ca, de multa vreme, i-am iertat pe cei care m-au tintuit pe cruce? Atunci de ce să nu iertam totul, aşa cum am facut Eu? Pentru Mine, iertarea a fost completa când am spus: S-a sfarsit . De ce nu Ma vedeti aşa cum sunt, nu tintuit pe cruce, ci inaltat mai presus de orice materialitate?

Corul invizibil continua cu Bun venit tuturor Fiilor lui Dumnezeu! Slava şi lauda Lui! Imparatia Lui dureaza etern printre oameni. Iata, Dumnezeu este cu tine totdeauna! si, pe când cantau, cuvînţele apareau, cu litere în relief, pe peretele incaperii.

Aceasta nu era o scena indepartata, nedeslusita, aproape invizibila, şi nici nu avea loc la distanta mare de noi. Eram toţi prezenti în clipa aceea în incapere, aşa că am vorbit cu ei, le-am strans mainile şi i-am fotografiat. Singura diferenta pe care o puteam vedea intre noi şi ei era lumina deosebita din jurul lor, care parea să fie şi sursa luminii din camera. Nicaieri nu erau umbre. Ni se parea că aveau o anumita transparenta a carnii, şi când i-am atins sau le-am strans mainile, carnea lor parea că de alabastru. În plus, avea o stralucire calda, prietenoasa, şi aceeasi caldura imbiba totul imprejurul lor. Chiar şi dupa ce au plecat, camera în care eram a păstrat aceeasi caldura şi lumina. De cate ori am intrat în acea camera dupa aceea, cineva din echipa le remarca.

Într-o zi, la putina vreme dupa asta, grupul nostru se adunase în camera şi vorbeam despre cât de mult ne impresiona acea incapere, când Seful nostru imi spuse:

- E sublim!

Exprimase sentimentele fiecaruia, şi nu se mai putea adauga nimic în plus. Când am revenit în toamna aceea, camera parea un sanctuar, şi am petrecut multe ore acolo.

Grupul nostru astepta până când ceilalti iesira pe rand din incapere. La plecare, Pilat ii facu semn Sefului nostru să-l insoteasca şi cu totii merseram pe trepte impreuna, în camera de la parter, prin tunelul spre crevasa, şi în jos pe scara, unul cate unul, până am coborat toţi. Apoi ne-am despartit în maniera obisnuita, că şi cum intalnirea noastra ar fi fost ceva firesc.

Dupa ce oaspetii plecara, ne-am strans în jurul gazdei noastre şi fiecare, pe rand, i-am strans mână, multumindu-i pentru seara deosebita pe care o traisem. Cineva din echipa noastra spuse:

- Singurul mod în care imi pot exprima gandurile şi sentimentele este prin a spune că viziunea mea ingusta, materialista, a fost complet nimicita.

Se pare că atinsese coarda sensibila care vibra în gandurile noastre, ale tuturor. Nu am incercat să dau glas gandurilor sau sentimentelor mele; nici nu am cautat cumva să le inregistrez. Il las pe cititor să-şi imagineze asta. Dupa ce gazda noastra se retrase, nu se mai rosti nici un cuvant. Fiecare parea să simta că o intreaga lume, noua, se deschisese în fata lui.

Volumul 2: CAPITOLUL II

În dimineata urmatoare, dupa ce ne-am adunat pentru micul dejun, am pus intrebari gazdei noastre şi am aflat că nu era ceva neobisnuit că Isus să vina aşa cum venise; ne-a spus că adesea El venea şi Se alatura celorlalti în munca de vindecare.

Dupa micul dejun am aflat că gazda noastra şi alte doua doamne aveau să ne insoteasca la templu în ziua aceea. De cum am plecat din casa, doi barbati ni s-au alaturat. Unul i-a spus gazdei noastre că în sat era un copil bolnav care avea nevoie de ea. I-am urmat pe cei doi la casa copilului şi l-am găsit foarte bolnav. Gazda noastra a pasit în fata şi si-a intins mainile. Mama i-a pus copilul în brate. Instantaneu, fata micutului s-a luminat. Apoi trupul i s-a contractat un moment, şi în cateva minute el a adormit. Gazda noastra a dat mamei copilul şi am mers spre templu. Pe drum, ea remarca:

- O, dacăacesti oameni ar înţelege şi ar face aceasta lucrare ei insisi, în loc să depinda de noi! Ar fi cu mult mai bine pentru ei. Asa, ei ne abandoneaza până când apare o urgenta, şi doar atunci ne cheama, ceea ce e foarte bine, cu exceptia faptului că asta nu le da mai multa incredere în sine.

În momentul acela ajungeam la baza scarii templului. Am urcat şi am intrat în tunel. Cei doi barbati ne insoteau. Tunelul fiind sapat în roca masiva, era de asteptat să fie intunecos, dar era suficient de luminat că să putem vedea până la o distanta considerabila în fata noastra; şi lumina era în jurul nostru, astfel încât nu erau deloc umbre. Observasem asta şi în ziua precedenta, dar nimeni nu comentase. Când am intrebat, ni s-a spus că lumina era, intr-adevăr, în jurul nostru, şi că era intuneric atunci când nu se afla nimeni în tunel.

Am mers prin tunel şi în sus pe scari, până în a treia camera. Aceasta incapere era ceva mai mare decât cele doua de dedesubt, şi de-a lungul a doi pereti erau depozitate foarte multe tablite. Acestea aveau o culoare castanie-rosiatica, şi erau foarte bine lustruite. Unele aveau dimensiunile de circa 14 x 24 toli şi circa 2 toli grosime, şi cantareau intre 10 şi 12 pfunzi fiecare. Altele erau mult mai mari. Ne intrebam cum putusera ele să fie transportate peste munti. Ne-am exprimat mirarea, şi atunci ni s-a spus că nu fusesera carate peste munti, ci fusesera aduse din regiunea Gobi, pe vremea când aceasta era fertila şi infloritoare, inainte de inaltarea muntilor. Apoi, la mult timp dupa aparitia muntilor, tablitele fusesera mutate în acest loc că să fie protejate de orice posibilitate de a fi distruse.

Ni s-a povestit ca, inainte de ridicarea muntilor, un val urias de apa maturase o portiune a tarii, devastand-o complet şi nimicind o mare parte a populatiei. Supravietuitorii au fost izolati de lume şi de mijloacele de trai, ei devenind stramosii bandelor nomade de talhari care au bantuit în Gobi din vremea aceea. Ni s-a mai spus ca, acolo unde sunt astazi Himalaya şi Gobi, a existat marele Imperiu Uigur; că acolo au fost mari orase, cu locuitori cu un inalt grad de civilizatie, şi că nisipul adus de vant acoperise ruinele dupa ce orasele fusesera distruse de apa. Mai tarziu am luat descrierile, aşa cum ne-au fost traduse dupa tablite, şi am descoperit trei dintre aceste orase; şi credem ca, într-o zi, când se vor face sapaturile necesare, ele vor dovedi autenticitatea acestor scrieri şi ceea ce se sustine despre ele. Scrierile plaseaza perioada acestei civilizatii în urma cu sute de mii de ani. Dar pentru că acesta nu este un tratat stiintific, simt că am deviat de la tema.

Am fost condusi prin diferite incaperi si, în timp ce conversam cu totii, s-a descoperit că unul dintre barbatii care ni se alaturasera de dimineata era un descendent al celui pe care il intalnisem în satul în care traise Ioan Botezatorul, şi anume cel pe care il numisem prietenul cu documentele. Acest barbat arata toate semnele unei varste inaintate, ceea ce ne-a mirat.

Pe când reveneam spre prima camera, Seful nostru a intrebat dacăo dorinţa putea fi indeplinita de indata ce a fost exprimata. Gazda noastra ne spuse ca, dacădorinţa era exprimata în forma ei corecta, ea era indeplinita. Apoi ne-a spus, mai departe, că dorinţa este doar o forma de rugaciune, că era adevarata forma de rugaciune folosita de Isus, şi rugaciunile Sale si-au primit raspuns; că rugaciunea care primeste permanent raspuns trebuie să fie corecta, de aceea trebuie să fie stiintifica, ceea ce inseamna că trebuie să respecte legi statornice. În continuare, ea spuse:

- Legea este: Fiecaruia dupa credinta lui şi Ceea ce doresti când te rogi, trebuie să crezi că primesti şi vei primi. Daca acceptam pozitiv că orice lucru cerut deja ne apartine, putem vedea că lucram în acord cu legea. Daca dorinţa este indeplinita, atunci stim că legea este implinita. Daca dorinţa nu este indeplinita, atunci trebuie să recunoastem că am cerut rau. Trebuie să recunoastem că greseala este a noastra şi nu a lui Dumnezeu.

Apoi porunca spune: Il vei iubi pe Domnul Dumnezeul tau cu toata inima ta, cu tot sufletul tau, cu toata mintea ta şi cu toata puterea ta. Acum mergeti adanc, inlauntru în sufletul vostru, nu cu prejudecâti, temeri şi necredinta, ci cu o inima voioasa, libera, recunoscatoare, recunoscand că tot ceea ce ai nevoie îţi apartine deja.

Secretul consta în a obtine o minte unita si, apoi, pastrand ferm şi fara nici o abatere aceasta constiinta, chiar dacălumea intreaga s-ar opune. De la Mine insumi nu pot face nimic a spus Isus, Tatal care locuieste în Mine, El face lucrarea. Aveti credinta în Dumnezeu! Credeti şi nu va indoiti! Credeti şi nu va temeti! Acum amintiti-va că nu exista limite pentru puterea lui Dumnezeu. Toate lucrurile sunt posibile.

Folositi cuvinte pozitive în cererile voastre. Aceasta nu e altceva decât conditia perfecta care se doreste. Apoi plantati în suflet samanta ideii perfecte, şi numai pe aceea. Cereti să manifestati sanatatea, şi nu să fiti vindecâti de boala; să exprimati armonia şi să realizati abundenta - nu să fiti eliberati de dizarmonie, mizerii şi limitari. Aruncati acestea din urma, aşa cum va descotorositi de o haina veche. Sunt lucruri vechi şi rau dezvoltate. îţi poti permite să le abandonezi bucuros. Nici macar nu te intoarce să le privesti. Sunt non-lucruri, nimic.

Umple spatiile goale din jurul tau cu ideea de Dumnezeu, Dumnezeul Infinit. Apoi aminteste-ti că acest cuvant, Dumnezeu, este o samanta. Va trebui să germineze, să creasca.

Lasa-i pe cum, când şi unde lui Dumnezeu. Lucrarea ta este numai să spui ceea ce vrei şi să binecuvantezi, stiind că în momentul în care ai cerut, ai şi primit. Toate detaliile concretizarii sunt lucrarea lui Dumnezeu. Aminteste-ti, El face lucrarea. Fa-ti, cu credinta, partea ta; lasa şi incredinteaza lui Dumnezeu partea Lui. Cere. Afirma. Cauta spre Dumnezeu pentru ceea ce vrei. Apoi primeste realizarea data de El.

Pastreaza totdeauna în minte ideea abundentei lui Dumnezeu. Daca apare orice alt gand, inlocuieste-l cu cel al abundentei Divine şi binecuvanteaza aceasta abundenta. Multumeste mereu, atata timp cât este nevoie, pentru implinirea lucrarii. Nu te intoarce iar să ceri. Doar binecuvanteaza şi multumeste pentru implinirea lucrarii, pentru că Dumnezeu lucreaza în tine, pentru că primesti ceea ce doresti, pentru că doresti numai binele, astfel încât să poti da tuturor binele. Acestea să le faci în tacere şi în secret. Roaga-te Tatalui tau în secret, şi Tatal tau, care vede secretul sufletului tau, te va rasplati deschis.

Când toate acestea îţi vor fi demonstrate, vei privi inapoi spre timpul care ti s-a dat că la una dintre cele mai mari comori ale tale. Vei fi verificat legea şi vei realiza puterea cuvînţelor rostite de tine cu credinta şi binecuvantare. Adu-ti aminte că Dumnezeu Si-a facut un plan perfect. A revarsat şi continua să reverse, cu iubire şi generozitate, asupra noastra, tot binele şi orice lucru bun pe care il putem dori. Tot El spune: Incearca-Ma şi vei vedea cum voi deschide ferestrele cerului pentru a revarsa atata binecuvantare încât nu va fi loc pentru a o primi.

Cu toata Inima Mea

În centrul fiintei mele, Tata, sunt una cu Tine şi Te recunosc pe Tine că fiind Tatal tuturor. Tu esti Spirit Atotprezent, Atotputernic, Atotstiutor. Tu esti Intelepciune, Iubire şi Adevar; puterea, substanta şi înţeligenta din care sunt create toate lucrurile. Esti viaţa spiritului meu, substanta sufletului meu, înţeligenta gandirii mele. Te exprim pe Tine în corpul meu şi în tot ceea ce fac. Tu esti inceputul şi sfarsitul, tot binele pe care il pot exprima. Dorinta gandirii mele, care este implantata în sufletul meu, este grabita de viaţa Ta în spiritul meu; şi la timpul potrivit, prin legea credintei, este adusa în planul vizibil, în experienta mea. Stiu că binele pe care il doresc deja exista în spirit, în forma invizibila, şi nu asteapta decât implinirea legii pentru a fi facut vizibil, şi stiu că deja imi apartine.

Cu tot Sufletul Meu

Cuvînţele pe care le rostesc acum contureaza pentru Tine, Tatal meu, ceea ce doresc. Ca o samanta, este plantata în solul sufletului meu şi facuta să incolteasca prin viaţa Ta insufletita în spiritul meu. Ea trebuie să rasara. Ingadui doar Spiritului Tau - Intelepciune, Iubire şi Adevar - să traiasca în sufletul meu. Doresc numai ceea ce este bine pentru toţi şi acum îţi cer Tie, Tatal meu, să implinesti aceasta.

Tata, prin mine cer să exprim Iubirea, Intelepciunea, Puterea şi Tineretea Eterna; cer să realizez Armonia, Fericirea şi Prosperitatea Abundenta; să pot primi, direct de la Tine, înţelegerea metodei de a aduce în manifestare, din Substanta Universala, ceea ce va satisface orice dorinţa buna. Aceasta nu o doresc pentru mine, Tata, ci pentru a putea fi de folos tuturor copiilor Tai.

Cu toata Mintea Mea

Ceea ce doresc este deja în forma vizibila; construiesc în minte numai ceea ce doresc. Asa cum o samanta incepe să creasca sub pamant, în liniste şi intuneric, tot aşa şi dorinţa mea prinde forma în regatul tacut, invizibil, al sufletului meu. Intru în camaruta mea şi inchid usa. Tacut şi discret, pastrez în minte dorinţa mea că fiind deja implinita. Tata, acum astept manifestarea perfecta a dorintei mele. Tata, Tata, înlăuntrul meu îţi multumesc că acum, în invizibil, implinirea dorintei mele este deja stabilita, şi stiu că Tu ai revarsat asupra tuturor, iubitor şi generos, abundenta comorilor Tale; că Tu ai implinit orice dorinţa buna a vieţii mele; că ma pot bucura de bogatia Ta nemarginita; că pot sa-mi realizez unitatea cu Tine; că toţi copiii Tai pot realiza acest lucru, şi că tot ce am pot să ofer pentru a-i ajuta pe toţi copiii Tai. Tot ce am îţi dau Tie, Tata.

Cu toata Puterea Mea

Nici o fapta sau gand al meu nu va nega că deja am primit, în spirit, implinirea dorintei mele care acum este adusa în manifestare la o vizibilitate perfecta. În spirit, în suflet, în minte, în trup, sunt devotat dorintei mele. Am perceput binele meu în spirit; l-am conceput că idee perfecta în suflet, şi am dat dorintei mele o forma adevarata în minte. Acum aduc în vizibil sau în manifestare reala dorinţa mea perfecta.

Iti multumesc, Tata, pentru că acum am Iubire, Intelepciune şi Intelegere; Viata, Sanatate, Putere şi Tinerete Eterna; Armonie, Fericire şi Prosperitate Abundenta; şi metoda de a aduce în manifestare, din Substanta Universala, ceea ce va satisface orice dorinţa buna.

Nu v-am mai spus, oare, ca, dacăati crede, aţi putea vedea slava lui Dumnezeu?

Dupa aceste cuvinte ale gazdei noastre, a fost o liniste adanca pentru cateva clipe. Apoi a continuat:

- Intelegeti ca, dacănu se finalizeaza şi dorinţa voastra nu este vizibila acum, greseala este înlăuntrul vostru şi nu la Dumnezeu. Nu va intoarceti iar că să cereti ci, că Ilie, insistati, tineti sus cupa până când se umple; revarsati binecuvantari şi multumiri pentru că s-a implinit acum, chiar dacăerorile gandirii materialiste v-au impresurat. Continuati, mergeti inainte, este aici acum, şi credeti-ma, credinta voastra este rasplatita; credinta voastra devine cunoastere.

Sa presupunem că doriti gheata. Veti incepe, oare, pronuntand cuvantul gheata, indiferenti la felul cum ar apare în jurul vostru? Daca aţi face asta, v-aţi risipi fortele în toate directiile şi nu aţi primi nimic. Mai intai ar trebui să construiti o imagine mentala a ceea ce doriti, să pastrati dorinţa în minte suficient de mult că să obtineti imaginea exacta a ceea ce doriti, apoi să abandonati complet imaginea şi să priviti direct în Substanta Universala a lui Dumnezeu. Cunoasteti că aceasta substanta este parte din Dumnezeu si, de aceea, o parte din voi insiva, şi că în acea substanta se afla tot ce aveti nevoie; că Dumnezeu face să curga spre voi aceasta substanta pe cât de repede o puteti folosi; şi că niciodata nu-i veti putea epuiza resursele. Apoi stiti că oricine creeaza aceasta sursa, materializeaza din aceasta substanta, fie constient, fie inconstient. Acum, cu gandirea şi viziunea fixate asupra unui singur atom central, Dumnezeu, mentineti acel atom până când aţi imprimat în el dorinţa voastra. Veti cobori vibratia acelui atom până când devine gheata. Atunci toţi atomii care il inconjoara se vor grabi să se supuna dorintei voastre. Vibratia lor va cobori până când vor putea adera la particula centrala, şi într-o clipa veti avea gheata. Nici macar nu aveti nevoie de apa! Aveti nevoie doar de ideal.

Din nou s-a facut liniste adanca. Peste o clipa, pe peretele incaperii aparu o imagine. La inceput, personajele stateau nemiscate şi nu ne-au atras atentia decât prea putin. Dar apoi ele incepura să se miste, şi le-am putut vedea miscandu-si buzele, că şi cum ar fi vorbit. Imediat atentia noastra s-a fixat asupra lor, şi gazda noastra spuse:

- Aceasta imagine prezinta o scena care s-a petrecut cu mult timp în urma, pe când Imperiul Uigur era la apogeu. Puteti vedea cât de frumosi sunt oamenii, iar tara este calda şi insorita. Vedeti copaci leganati de brize; chiar şi culorile sunt reproduse. Nu existau furtuni care să tulbure tara şi pe locuitorii ei. Daca sunteti foarte atenti, ii veti auzi vorbind si, dacăînţelegeti limba, puteti spune despre ce vorbesc. Puteti vedea chiar jocul muschilor pe corp, dupa cum se misca.

Gazda noastra se opri din vorbit, dar imaginile continuara să se deruleze cu scene care se schimbau la circa 2 minute, până când am inceput să avem senzatia că şi noi faceam parte din imagini, atat de familiare ne pareau. Deodata aparu o scena cu trei din echipa noastra în ea. Nu ne puteam insela asupra lor. Auzeam vocile şi înţelegeam despre ce vorbeau. Era vorba de o intamplare care avusese loc în America de Sud, cu vreo zece ani în urma.

Atunci gazda noastra relua:

- Suntem capabili să proiectam în atmosfera vibratii mentale care intra în contact cu undele mentale ale celor care au trecut, şi vibraţiile noastre le colecteaza pe cele ale gandurilor din trecut, pentru a le concentra într-un anumit punct. Atunci puteti vedea aceste scene reproduse exact aşa cum au avut loc. Acest lucru vi se poate parea fenomenal, dar nu va mai trece mult timp până când poporul vostru va realiza imagini similare cu acestea. Singura diferenta este că ele vor fi fotografice şi mecanice, în timp ce ale noastre nu sunt aşa.

Mai-marii gandirii crestine au fost atat de ocupati cu confruntarile dintre confesiuni, fiecare din ei cautand sa-i impiedice pe ceilalti să reuseasca, încât aproape că au uitat ce inseamna cu adevărat viaţa spirituala. Pe de alta parte, orientalii s-au concentrat atat de mult asupra laturii ezoterice, oculte şi stiintifice a filozofiei lor, încât şi ei s-au abatut de la spiritualitate.

Se va ajunge la un punct în care cativa dintre cei care vor realiza imagini prin mijloace mecanice, la cel mai inalt nivel de perfectiune, vor fi primii care vor înţelege adevarata lor semnificatie spirituala, valoarea educationala, beneficiul care poate fi obtinut şi realizarile posibile. Atunci, acesti cativa vor avea curajul să paseasca în fata şi să arate calea desavarsirii, prin imaginile pe care le vor produce. Se va vedea că aceste imagini - acum gandite mai mult material - şi cei care le perfectioneaza vor constitui cea mai

mare putere a oricarui factor realizat şi dezvoltat de semenii vostri pentru a dezvalui adevaratele idei spirituale. Astfel, va ramane în sarcina celor ce par să fie cei mai materialisti din cea mai materialista rasa, să aduca în manifestare adevarata spiritualitate. Poporul vostru merge inainte şi va realiza un dispozitiv care va reproduce vocile celor care au fost, mai fidel decât sunt reproduse astazi vocile celor vii. Continuati şi veti obtine, pe cale mecanica în parte, ceea ce facem noi prin forta gandirii. Acesta este domeniul în care veti depasi restul lumii în dezvoltarea viitoare.

Fondarea Americii reprezinta intoarcerea acasa a rasei albe, căci regiunea aceasta este patria ei anterioara şi unul din locurile unde s-a realizat marea iluminare spirituala timpurie. De aceea este şi tara unde va avea loc cea mai mare trezire spirituala. În scurta vreme veti fi departe, în fruntea tuturor, prin progresul din fizica şi mecanica. Veti continua să dezvoltati fizica şi mecanica până la o asemenea perfectiune, încât veti vedea că nu mai aveti decât un pas până la spiritualitate. Când va sosi acel moment, veti avea curajul să faceti pasul. În tara voastra se spune că necesitatea este mama inventiei. Necesitatea v-a plasat într-o pozitie în care aţi fost siliti să faceti ceea ce parea imposibil. Modul vostru de viaţa v-a facut să fiti o natiune foarte materialista. Cu modul vostru de viata, acest lucru a fost necesar că să supravietuiti. Atunci când natiunea voastra va atinge regatul spiritual, pasii pe care i-aţi facut în materialism vor parea un joc de copil. Cu puternicele corpuri fizice şi cu perceptiile rapide pe care vi le-aţi dezvoltat, rasa voastra va deveni o lumina pentru celelalte natiuni; şi veti privi indarat şi va veti minuna, aşa cum şi acum priviti în urma şi va mirati că stramosii vostri foloseau diligenta şi opaitul cu seu, când aburul şi electricitatea erau peste tot în jurul lor, aşa cum sunt şi astazi. Staruind asupra legii, puteau să obtina multe beneficii, aşa cum aveti şi voi.

Veti descoperi că spiritualul cuprinde şi este mai presus de material. Veti afla că în spiritual exista o lege superioara si, când veti fi fideli acelei legi, veti dobandi beneficiile ei; căci spiritualul este deasupra şi în jurul a tot ce este mecanic sau material. Veti descoperi că nu este mai mult mister în spiritual decât este în ceea ce e mecanic sau material. Lucrurile care acum va par dificile, vor fi simple şi le veti depasi de cum veti trece peste aspectul mecanic sau material. Nazuinta continua este cea care împlineşte lucrarea.

În acel moment, barbatul în varsta, de care am amintit mai inainte, a ales o tablita şi a asezat-o pe un pupitru. Gazda noastra continua spunand:

- Marea eroare pe care o comit multi oameni este că ei nu vad lectiile vieţii că pe un mijloc de a ajunge la un anumit tel. Ei nu realizeaza ca, telul odata atins şi pe deplin recunoscut, lectiile trebuie abandonate şi trebuie să urmeze perfectionarea. Astfel, dacăei vor să mearga mai departe, se pot opri un moment pentru a depozita ceea ce au obtinut în camara lor (uneori numita subconstientul). Si, dupa acest pas, pot fi asumate lectiile care ii conduc la urmatoarea implinire cautata. Dar, de indata ce telul este atins, iarasi trebuie să lase deoparte lectiile. În felul acesta, ei pot să continue, pas cu pas, până la cea mai inalta desavarsire. Veti descoperi că lectiile nu sunt decât trepte ale scarii; şi dacăveti incerca să luati cu voi toţi pasii pe care i-aţi facut, povara va va strivi curand. În plus, il veti lipsi de acei pasi pe fratele vostru care va urmeaza. Lasati-i lui acei pasi, sa-i foloseasca dacădoreste. Ei v-au ajutat să ajungeti în varf. Nu mai aveti nevoie de ei. Va puteti opri o clipa pentru a rasufla sau pentru o inspiratie proaspata, că să continuati. În momentul când a venit acea inspiratie, puteti să puneti piciorul pe treapta urmatoare şi să plasati rezultatele în camara. Dati drumul la toate lectiile care v-au adus aici şi nu va mai fi nimic care să va stanjeneasca sau să va traga inapoi. Dar, dacăpriviti indarat spre acele lectii şi nu va pastrati viziunea asupra telului, veti reusi, inainte de a-l realiza, să va fixati pe lectii în locul idealului spre care v-ar conduce ele.

Acest lucru v-ar putea face să sovaiti, să priviti în urma şi să spuneti: Au facut inaintasii mei aşa cum fac eu?". Când te uiti departe, în urma, poti spune că aşa au facut, dar când privesti în viitorul imediat, vezi că nu; căci ei au realizat totul cu sudoarea fruntii, pe când tu folosesti propria ta putere Divina. Daca te uiti la stramosii tai, inainte sa-ti dai seama de asta vei ajunge sa-i idolatrizezi; căci, cu abilitatea ta creativa, aduci în manifestare ceea ce fixezi în minte. Vei ajunge să traiesti dupa standardele lor, în locul alor tale. Vei incepe să arati la fel că ei, dar nu vei realiza ceea ce au realizat ei. Vei incepe să regresezi căci, dacătraiesti dupa idealul altcuiva, nu poti obtine ceea ce a realizat acela care a conceput idealul. Trebuie sau să mergi inainte, sau să te intorci indarat. Nu exista jumatati de masura. Acest cult al stramosilor este una din cauzele degenerarii natiunilor. Pentru că voua va lipseste cultul stramosilor, va este rezervat destinul unei mari natiuni. În primul rand sunteti foarte putin mandri de stramosii vostri; nu aveti strabuni pe care sa-i venerati şi nu aveti alte radacini decât cele pe care vi le fauriti singuri. Idealul vostru a fost o tara libera, şi aţi realizat acest ideal. Tara pe care aţi dobandit-o nu a avut un rege sau carmuitor. Pentru

tine, nu conteaza cum a trait bunicul tau. Important este ce realizezi tu, prin tine insuti, individual. Astfel, te-ai unit cu cei multi pentru a realiza un obiectiv, şi sinele tau individual, puterea creatoare care îţi da viaţa (Dumnezeu), te-a mentinut în stransa comuniune cu puterea idealului de a crea. Asa, cu privirea fixata ferm asupra a ceea ce ai de savarsit, mergi inainte spre realizarea idealului tau.

Gazda noastra privi spre tablita şi continua:

- Pe aceste tablite este scris că Dumnezeu era numit Principiul Director - Cap, Minte - şi era simbolizat prin caracterul care aduce cu litera M, pronuntat Mu. Tradus în limba voastra, ar insemna faurar sau constructor.

Acest Principiu Director era mai presus de toate şi controla totul. Prima Fiinta creata de El a fost numita expresia Principiului Director, şi Ea a fost creata în forma exact că Principiul, căci Principiul nu avea alta forma decât pe a Sa, că să Se exprime în ea şi prin ea. Aceasta Fiinta creata de Principiul Director era expresia exterioara a Principiului însuşi. Era creata dupa imaginea Principiului, căci Principiul Director nu avea alta forma că sa-i copieze modelul. Principiul Director a dat creatiei Sale toate atributele Sale, şi aceasta creatie avea acces la tot ce avea Principiul. I s-a dat dominatia asupra oricarei alte forme exterioare. Avea forma Creatorului Sau, atributele Creatorului Sau şi puterea de a le exprima pe toate în modul perfect în care le exprimase Creatorul, atat timp cât creatia se mentinea în acord direct cu Principiul. Nici unul dintre atributele fiintei create nu erau dezvoltate, dar Creatorul, avand în minte planul ideal sau perfect pe care creatia Sa trebuia să-l exprime, Si-a plasat creatia în conditii ideale sau perfecte, unde toate atributele puteau fi scoase la lumina şi exprimate sau aduse în manifestarea exterioara. De aceea, Creatorul nu a plasat creatia Sa pe Pamant decât atunci când au fost realizate toate conditiile pentru perfecta ei dezvoltare. Când aceste conditii au fost indeplinite, aceasta Fiinta a fost pusa în mijlocul lor şi numita Domnul Dumnezeu, iar locul unde era plasata a fost numit Mu, sau M, iar mai tarziu a devenit cunoscut că leagan sau obarsie, Patria-Mama. As vrea să observati că spun aceste lucruri cu cuvînţele limbii voastre, că să le puteti înţelege. Puteti intra în detalii mai tarziu, dupa ce veti câţi sau traduce tablitele, voi insiva. Vreau să pun în evidenta aceste lucruri astfel încât ele să devina principiul pe baza caruia vom lucra la traducerea acestor scrieri. N-as vrea să credeti că incerc să schimb o concluzie la care aţi ajuns pe alte cai, sau prin alte idei sau studii. O să va cer să le lasati pe toate deoparte, deocamdata. Când veti fi patruns mai adanc în aceste studii, veti fi liberi să le reluati, dacădoriti. Nu vreau să va influentez în nici un fel. Toate lectiile sunt numai din exterior, sunt o cale de a ajunge la o concluzie. Daca nu este atinsa concluzia, sau dacăobiectivul urmarit nu este realizat, lectiile devin inutile, în plus, nimic.

Volumul 2: CAPITOLUL III

Zi de zi, timp de doua luni, cu barbatul cel batran că instructor, ne-am indreptat toata atentia asupra unui set de tablite, ceea ce ne-a facut să invatam temeinic caracterele, simbolurile şi pozitia, desenul şi semnificatia lor. Într-o dimineata de martie, devreme, ne-am dus în incaperea din templu, că de obicei, şi l-am găsit pe batran intins pe pat, că şi cum ar fi dormit. Cineva din grupul nostru s-a apropiat şi si-a pus mână pe bratul lui că să-l trezeasca, dar s-a tras inapoi exclamand:

- Nu respira, cred că este mort.

Ne-am strans în jurul patului şi eram atat de absorbiti de propriile noastre ganduri în fata mortii, încât nu am auzit când a intrat cineva. Am fost treziti din reveria noastra de o voce spunand:

- Buna dimineata!

Ne-am intors spre usa şi l-am vazut pe Emil. Il ştiam la o mie de mile departare, şi aparitia lui neasteptata ne-a surprins. Inainte să ne fi revenit, deja inaintase spre noi şi ne strangea mainile. Dupa o clipa, Emil merse spre patul pe care zacea batranul. Punand mână pe capul lui, spuse:

- Avem aici un frate drag care a plecat de pe acest pamant, dar fara să fi reusit să-şi finalizeze lucrarea printre noi. Asa cum spunea unul dintre poetii vostri: Si-a infasurat mantia în jurul sau şi s-a intins că să viseze frumos. Cu alte cuvinte, voi l-aţi declarat mort. Primul vostru gand este să gasiti un antreprenor de pompe funebre şi un sicriu, şi să pregatiti o groapa în care să ascundeti partea lui muritoare pentru timpul cât se descompune.

Dragi prieteni, ganditi-va atent o clipa. Cui ii vorbea Isus când spunea: Tata, îţi multumesc pentru că M-ai auzit? El nu vorbea eului exterior - ego-ul, coaja. El recunostea şi preamarea Eul Interior, Cel Infinit, Cel care Aude Tot, Cunoaste Tot, Vede Tot, Marele şi Puternicul Dumnezeu Atotprezent. Nu înţelegeti în ce directie priveau ochii lui Isus pe când se afla în fata mormantului lui Lazar? Oare, că voi, a

privit El în mormant că să vada un Lazar mort şi în descompunere? Pe când viziunea voastra era a celui mort, El si-a mentinut viziunea asupra Viului, singurul nascut din Dumnezeu. Viziunea lui era fixata asupra vieţii neschimbatoare, eterne, omniprezente, şi acea viaţa transcende totul. Acum, mentinand ferm viziunea voastra asupra realitatii mereu prezente a lui Dumnezeu, putem vedea lucrarea Sa indeplinita.

Aici se afla un frate drag care niciodata nu s-a increzut în intregime în Dumnezeu, ci în parte s-a bazat pe puterea să proprie, până când a ajuns la un nivel la care a cedat, facand greseala pe care atat de multi o fac astazi, greseala pe care o vedeti că moarte. Acest drag suflet nu a fost capabil să renunte la orice indoiala şi teama, şi astfel s-a bazat pe propriile sale puteri, nefiind capabil să-şi incheie, inainte de orice, lucrarea. Daca l-am lasa aşa, corpul lui s-ar descompune şi el ar fi trimis din nou să-şi finalizeze sarcina materiala care trebuia incheiata. De fapt, el a ajuns atat de aproape de indeplinirea ei, încât il putem ajuta s-o finalizeze, şi simtim asta că pe un mare privilegiu al nostru.

Va intrebati dacăpoate fi readus la o constienta deplina. Da, poate, şi la fel pot toţi ceilalti care au plecat asemenea lui. Desi el a plecat, dupa cum vedeti, noi, care am impartit cu el o parte din viaţa lui, il putem ajuta şi el va fi capabil să înţeleaga rapid, astfel încât să-şi poata lua corpul cu sine. Nu este nevoie să lasam corpul prada aşa-zisei morti şi descompuneri, chiar daca, aparent, cineva a facut aceasta mare greseala de a muri.

Aici vorbitorul s-a oprit si, pentru o clipa, paru să fie cufundat într-o meditatie profunda. Intr-un timp foarte scurt, patru dintre prietenii nostri din sat intrara în camera. S-au strans aproape unii de altii pentru cateva momente, că şi cum ar fi gandit profund. Apoi doi dintre ei si-au intins mainile şi ne-au facut semn să ne alaturam lor. Ne-am apropiat de ei, şi doi dintre ei si-au intins bratele în jurul a cate doi din grupul nostru, iar noi, în schimb, am intins bratele unul în jurul celuilalt, până când am inchis cercul. Cercul inconjura patul pe care era intins corpul celui plecat. Cum stateam acolo fara nici o vorba, într-o clipa lumina din camera a devenit mai intensa. Ne-am intors si, la cativa pasi, în camera, se aflau Isus şi Pilat. Au venit şi ni s-au alaturat.

S-a facut iarasi o liniste adanca. Atunci Isus a pasit spre pat si, ridicand ambele mâini, spuse:

- Dragii mei, vreti să pasiti alaturi de mine, pentru o clipa, prin valea mortii? Nu este un loc interzis, aşa cum ganditi. Daca veti traversa-o doar, cum am facut noi, şi o veti vedea din cealalta parte, veti înţelege că este doar ceea ce au facut din ea gandurile voastre. Acolo este viata, aceeasi viaţa care e aici.

Pentru un moment, El ramase cu bratele intinse.

- Drag prieten şi frate, esti cu noi şi suntem cu tine, şi toţi suntem cu Dumnezeu. Sublima puritate, pace şi armonie Divina cuprinde, imbratiseaza şi imbogateste totul. Aceasta perfectiune se manifesta acum atat de viu în tine, dragul nostru, încât poti să te trezesti şi să fii primit de Tatal tau. Drag frate, vezi şi stii că nu esti doar praf şi tarana, ci esti Viata, viaţa Pura, viaţa Infinita. Corpul tau nu trebuie lasat prada descompunerii, mortii. Acum percepi slava Regatului din care ai venit. Acum poti să te trezesti şi să mergi la Tatal tau, şi să rasune urarea: Toata slava, toata slava noului nascut, Domnul inaltat, Christ printre oameni!

Draga cititorule, cuvînţele sunt prea sarace pentru muritorul care ar incerca să descrie frumusetea şi puritatea luminii care a umplut camera si, în timp ce corpul se trezea, lumina parea să penetreze fiecare lucru, astfel că nimic nu arunca vreo umbra, nici macar corpul prietenului nostru sau propriile noastre corpuri. Peretii parura să se departeze şi să devina transparenti, până când ni se parea că privim în spatiul infinit. Stralucirea acestui tablou nu poate fi descrisa. Atunci am stiut ca, în loc să stam în prezenta mortii, ne gaseam în prezenta vieţii Eterne, viaţa negrait de mareata, niciodata stingandu-se, ci continuand în eternitate.

Ce-am fi putut face noi, muritorii, decât să stam şi să privim? În cele cateva momente de inaltare, fusesem purtati departe, dincolo de orice imaginatie a noastra despre ceruri şi despre frumusetea tuturor lucrurilor. Nu era un vis, ci totul era real, aşa cum realul poate depasi orice vis. Am avut privilegiul să vedem prin şi dincolo de umbra.

Frumusetea şi pacea acelei scene, şi marea incredere pe care deja o aveam în prietenii nostri, ne-au condus cu totul peste punctul în care faceam vreo diferenta intre viaţa şi moarte. Totusi, pe undeva a fost limpede că fiecare trebuia să urce inaltimile prin sine însuşi, inainte că frumusetea să poata fi zarita.

Prietenul nostru, pe care-l vedeam inviat din morti fara nici o urma de bătrâneţe, se intoarse spre tovarasii sai si, de indata, incepu să vorbeasca. Iata cuvînţele lui, aşa cum statea în fata prietenilor nostri. Ele imi par că gravate în aur pe o tablita pe care o am mereu în fata ochilor. Vocea i-a rasunat cu o maretie

pe care nu o pot exprima. Nu era nici un pic de afectare, doar o nota clara, profunda, de sinceritate şi putere. El spuse:

- Dragii mei, nu puteti sti bucuria, pacea, marea fericire pe care mi le-aţi dat trezindu-ma astfel. Cu o clipa în urma, totul era intunecat; stateam aşa, temandu-ma să merg mai departe, şi totusi nu ma puteam intoarce. Singurul mod în care imi pot explica asta este că paream cufundat într-o bezna adanca, din care m-am trezit brusc şi acum sunt iarasi cu voi.

Aici chipul lui deveni atat de radios de bucurie, încât nu era nici un dubiu asupra sinceritatii sale. Apoi se intoarse spre noi şi spuse:

- Dragii mei, cât de incantat sunt de tovarasia voastra! Nu veti sti bucuria pe care o am că ne-am dat mainile; marea bucurie pe care am trait-o vazand, cunoscand şi simtind sinceritatea cu care aţi acceptat, dragii mei colaboratori, aceste lucruri pe care acum le pot numi divine. Daca aţi putea vedea acum prin ochii mei, aţi cunoaste fericirea pe care o traiesc. Cea mai mare bucurie dintre toate este de a sti atat de clar că fiecare dintre voi se va ridica şi va cunoaste, exact aşa cum eu m-am trezit şi stiu. Veti cunoaste aceasta bucurie numai când veti trai ce traiesc eu. Pot spune că e bine că am trait o viaţa intreaga că să fiu capabil să ma bucur de o asemenea clipa. Apoi să ma gandesc că pot vedea toata eternitatea dezvaluindu-se. Va mirati dacăva spun că ochii mei sunt aproape orbiti şi că sunt uluit de revelatie? Va mira marea mea dorinţa de a va dezvalui aceasta viziune, şi nu numai voua, ci oricarui frate şi sora din intreg universul lui Dumnezeu? Frati dragi, dacăv-as putea intinde o mână miraculoasa şi v-as putea aduce în locul unde ma aflu, bucuria mea ar fi infinit sporita atunci. Am înţeles că nu trebuie să fac asta. Mi s-a aratat că voi, voi insiva, trebuie să intindeti aceasta mână miraculoasa, şi când o veti fi intins, veti gasi mână lui Dumnezeu, gata să o stranga pe a voastra. Veti putea merge şi vorbi cu El, şi Dumnezeu va va binecuvanta vesnic, aşa cum binecuvanteaza totul. Cea mai mare bucurie din toate este că toţi sunt bineveniti; mi s-a aratat că nu conteaza casta, crezul sau religia.

Într-o clipa, el disparu din fata noastra, parandu-ni-se că se topise. Fusese o viziune eterata? Toţi tovarasii mei au conchis că nu, căci doi dintre ei ii stransesera mână. Il las pe cititor să decida. Apoi, unul dintre prietenii nostri din sat se intoarse spre noi şi spuse:

- Stiu că va indoiti, dar veti înţelege că acest lucru nu a fost deloc doar regizat în beneficiul vostru. Este doar una din urgentele vieţii noastre si, când apare o urgenta, suntem capabili să ii facem fata. Acest frate drag nu fusese capabil, prin propriile sale puteri, să treaca de cumpana, cum ii spuneti voi. De fapt, aşa cum aţi vazut, el ne parasise. Sufletul lasase în urma lui corpul, şi cineva atat de iluminat poate fi ajutat în momentul crucial, astfel încât sufletul să revina şi corpul să-şi finalizeze perfectionarea; apoi, corpul poate fi luat cu sine. Acest frate a dorit prea mult să treaca dincolo, şi îşi parasise corpul atunci când nu mai avea decât cativa pasi, cum s-a vazut, că să treaca de cumpana şi să-şi atinga desavarsirea. Ajutorul pe care i l-am oferit a fost marele nostru privilegiu.

Ne-am retras bratele, incet, şi am ramas, timp de un minut intreg, în liniste totala. Cineva din grupul nostru rupse tacerea cu cuvînţele:

- Domnul şi Dumnezeul meu!

Cat despre mine, mi se parea că n-as fi vrut să mai vorbesc. Voiam să reflectez. Ne-am asezat cu totii şi cativa, regasindu-si glasul, conversau cu voce joasa. Aceasta situatie a durat 15-20 de minute, şi aproape toţi eram prinsi de conversatie, când unul dintre noi merse la fereastra. Se intoarse şi spuse că se parea că în sat soseau niste străini. Am coborat cu totii că sa-i intalnim, căci se intampla foarte rar că niste străini să viziteze satul în acest anotimp, şi mergand pe jos; abia trecusem de jumatatea iernii.

Când am ajuns, am aflat că era un grup dîntr-un mic sat aflat la vreo 30 de mile în josul vaii. Aduceau un barbat care se ratacise în viscol, cu trei zile în urma, şi era aproape inghetat. Prietenii sai il carasera pe o targa, pe toata distanta aceea, prin zapada. Isus se apropie de ei si, punandu-si mainile peste capul barbatului, ramase o clipa nemiscat. Aproape instantaneu, barbatul arunca paturile şi se ridica în picioare. Prietenii sai, când il vazura stand drept, il privira o clipa uimiti, apoi o rupsera la fuga ingroziti. Nu i-am putut convinge să se intoarca. Barbatul care fusese vindecât parea uluit şi descumpanit. Doi dintre prietenii nostri il convinsera să mearga la ei acasa, pe când grupul nostru, insotit de Isus, se intoarse la locuinta noastra.

<u>Volumul 2: CAPITOLUL IV</u>

Dupa ce ne-am asezat confortabil, Isus a inceput să ne vorbeasca:

- Când suntem una cu intreaga Inteligenta Universala, şi ne recunoastem pe noi înşine că o parte reala a acestei Inteligente, şi deci stim că aceasta este Marele Principiu, Dumnezeu, vom gasi curand că suntem constienti de faptul că intreaga înţeligenta, din tot universul cosmic, lucreaza impreuna cu noi. De asemenea, realizam repede că înţeligenta tuturor marilor genii, că şi redusa mentalitate a unei singure celule din corp, lucreaza impreuna cu noi, în armonie şi acord perfect. Aceasta este Marea Minte Cosmica, Unica, Inteligenta, cu care suntem asociati în mod pozitiv. De fapt, suntem chiar aceasta Minte; suntem constiinta de sine a Universului. În clipa în care simtim clar acest lucru, nimic nu ne mai poate tine despartiti de Divinitate.

Din aceasta Constiinta Universala putem extrage orice cunoastere; stim că putem cunoaste totul, fara a studia şi fara procesul gandirii, fara să mergem de la o lectie la alta sau de la un punct de vedere la altul. Lectiile sunt necesare numai că să ne conduca la atitudinea în care putem dobandi aceasta conceptie. Atunci devenim capabili să înţelegem şi să asimilam orice idee. Exista o inlantuire completa de idei cauzale, care este irezistibila şi stim că nimic nu ne poate devia de la adevarata realizare a ei. Suntem una cu intregul; astfel evoluam, irezistibil, odata cu intregul. Nici o conditie nu ne poate opri de la desavarsirea noastra. Picatura de apa este marunta doar atunci când este scoasa din ocean; puneti-o la loc, şi va fi la fel de puternica pe cât este intreg oceanul. Nu are importanta dacăasta ne place sau dacăo credem. Este Legea Inteligenta, şi noi suntem chiar asta.

Esenta intregului adevăr este Marele Principiu, Dumnezeu. Orice lucru, din Eternitate în Eternitate, indiferent dacăil vedem că pe un adevăr mare sau mic, orice cuvant, gand sau exprimare adevarata, este o parte a Marelui Adevar, Marele Tot Unic, Adevarul Unic Universal, şi noi suntem chiar acest lucru. Când realizam aceasta unitate şi suntem absolut una cu Adevarul, avem în spatele nostru intreg adevarul, şi forta noastra irezistibila creste. Forta oceanului este cea care se afla în spatele valului, şi ea ii da puterea; şi aceasta este tot numai o parte din Forta Divina, că şi omul.

Esenta a toata Iubirea este Marele Principiu, Dumnezeu. Este esenta oricarei afectiuni, a oricarei emotii fervente, a oricarui gand de iubire, a oricaror priviri, cuvinte sau fapte de iubire. Orice iubire cautata, mare sau mica, sublima sau banala, face că Unica Iubire Infinita să lucreze şi nimic nu este prea greu pentru noi. Când iubim neegoist, avem alaturi de noi intregul ocean de Iubire Cosmica. Ceea ce se crede a fi cel mai mic lucru, este cel mai mare atunci când tinde spre perfectiunea absoluta. Astfel, intregul Univers al Iubirii este, în mod constient, alaturi de noi. Nu exista nici o putere mai mare, pe Pamant sau în ceruri, decât Iubirea Pura. pământul devine Cer; Cerul este adevaratul camin al umanitatii.

În fine, suma tuturor conditiilor, formelor, fiînţelor este Unicul Principiu Cosmic Infinit, Dumnezeu, fie că indivizi, lumi, planete, stele, atomi, electroni sau cele mai minuscule particule. Toate impreuna formeaza Intregul Unic Infinit, al carui corp este Universul, a carui minte este Inteligenta Cosmica, al carui suflet este Iubirea Cosmica. Legate în intreg, corpurile, mintile şi sufletele lor sunt mentinute impreuna prin forta de coeziune a Iubirii. Totusi, fiecare functioneaza cu eterna identitate individuala, miscandu-se liber pe orbita să individuala şi în octava să de armonie, toate fiind atrase, impinse şi mentinute impreuna de iubirea acestui Univers al Armoniei. Noi constituim Marea Fiinta careia nimic nu-i poate sta impotriva. Ea este alcatuita din orice individ uman, că şi din orice unitate individuala a Universului. Daca o parte a unei unitati se exclude pe sine din intreg, asta nu afecteaza Fiinta Principiului, dar are o importanta enorma pentru acea unitate. Oceanul nu este constient dacăse ia din el o picatura de apa, dar picatura e foarte constienta de ocean atunci când este pusa indarat şi se reuneste cu el.

Nu este suficient să spunem că suntem foarte aproape de Marele Principiu Cosmic, Dumnezeu. Trebuie să stim definitiv că suntem una cu El, în El, din El şi complet contopiti cu El, Principiul; şi că nu putem fi indepartati sau separati de Dumnezeu, Principiul. Atunci lucram cu Principiul Puterii, care este toata Puterea. Aceasta este Legea: traim, ne miscam şi avem fiinta înlăuntrul Principiului. De aceea, atunci când dorim să venim în contact cu Dumnezeu, nu ne vom gandi la ceva departat de noi şi greu de atins. Tot ce avem nevoie să stim este că Dumnezeu se afla înlăuntrul nostru, la fel că peste tot în jur, şi că suntem complet inclusi în Dumnezeu; că suntem, în mod constient, înlăuntrul prezentei lui Dumnezeu, şi suntem prezenti în Dumnezeu şi daruiti cu putere deplina. De aceea nu avem nevoie să ne oprim, nu e necesar să stam în cumpana; preluam sensul direct de la Dumnezeul launtric. Aici Christ sta ferm şi suveran, si, asemenea cu Dumnezeu, suntem vesnici.

Astfel trezim eurile noastre muritoare la realizarea vieţii launtrice, şi acea viaţa ne face să inviem din morti; ne intoarcem la viaţa nemuritoare, neschimbatoare. Suntem convinsi de viaţa şi de dreptul nostru

de a trai acea viaţa pe deplin şi perfect. Christul launtric vegheaza şi spune: Vin pentru că voi să aveti o viaţa deplina, şi că s-o traiti mai abundent. Aceasta trebuie să fie o adevarata inviere în constiinta noastra - o inaltare a simturilor noastre moarte spre o vibratie mai inalta a vietii, adevarului şi iubirii. Asa cum toata natura renaste în jurul nostru, să ne trezim şi noi, şi să vedem zorii acestei zile care se apropie. Astfel, ne desteptam şi abandonam vesmînţele sumbre, ideile de limitare în care ne-am imbracat trupurile. Rostogolim afara din constiinta noastra piatra materialitatii, acea grea povara a gandirii, care a separat viaţa dinlauntrul nostru de viaţa din afara, şi care a mentinut forma vieţii în moarte, negand viata, din cauza că nu i-am recunoscut dreptul la viata. Sa ne trezim şi să iesim din moarte - asta reprezinta reinvierea. Este o trezire la adevarata realizare a vieţii aici şi acum - acea viaţa atotprezenta, atotputernica, atotstiutoare, nicaieri absenta, nicaieri lipsita de putere, nicaieri inconstienta, ci pretutindeni puternica, prezenta, constienta, în plenitudine, în libertate, în actiune extinsa, expresiva, radioasa şi glorioasa. Când inima ni se inflacareaza la acest gand şi toata fiinta noastra straluceste de viaţa dinlauntru, putem imediat să intindem mână şi să spunem: Lazare, vino afara! Iesi din mormant, tu nu apartii mortii! Trezeste-te acum şi aici! Astfel, ne trezim la constiinta Maestrului, şi vom plange din cauza densitatii gandurilor celor care pandesc trezirea. De mii de ani a fost prezentata omenirii aceasta trezire, totusi multi dorm încă. Dar somnul lor nu ne da justificarea de a face şi noi la fel. Din cauza a ceea ce facem noi, omenirea este trezita că să-şi primeasca mostenirea de drept.

Odata treziti la mostenirea noastra justa, ne vom trezi la frumusetea şi puritatea stravechiului mesaj care spune că trupurile noastre sunt pentru eternitate frumoase, pure şi perfecte. Ele sunt mereu corpuri frumoase, pure, spirituale, magnifice şi divine, adevarate temple ale lui Dumnezeu. Aceasta trezire ne convinge şi de faptul că trupurile noastre nu au coborat niciodata din aceasta stare inalta. Intelegem că doar conceptia oamenilor era cea care ne facea să gandim că au coborat. De indata ce renuntam la aceasta conceptie, corpul nostru este eliberat pentru a primi adevarata mostenire a Divinitatii. Atunci, mireasma unei seri calde de vara inunda intreaga natura, şi corpurile noastre incep să preia aceasta stralucire. Curand, raze curate de lumina alba apar în trupurile noastre. Ele stralucesc în aceasta lumina; şi aceasta lumina blanda, totusi stralucitoare, vie, invadeaza atmosfera clara din jurul nostru că un abur de aur alb. Aceasta lumina creste constant până când acopera şi patrunde totul imprejur. Scaldata în aceasta radiatie, apare o lumina alba, pura, cristalina, orbitoare şi scanteietoare, cu o intensitate mai mare decât a celui mai pur diamant, şi totusi ea emana din corpurile noastre, care continua să emita o lumina pura, radioasa şi minunata. Aici ajungem impreuna pe Sfantul Munte al Transfigurarii, cu trupuri luminoase şi stralucitoare, radioase şi minunate, complet cufundate în viaţa Divina. Fiul Omului a devenit Christul lui Dumnezeu, şi Imparatia lui Dumnezeu este iarasi în mijlocul oamenilor, iarasi vie, pentru că altii au acceptat şi au adus în manifestare Imparatia în plina putere. Lumina Imparatiei lui Dumnezeu creste în intensitate datorita acceptarii.

Acesta este adevaratul corp pe care l-a avut intotdeauna omenirea, şi pe care toţi il au astazi. Un astfel de corp a existat mereu şi va exista totdeauna. Este un corp atat de luminos, încât nici o samanta de bătrâneţe sau de degenerare nu poate germina în el. Este un trup atat de viu, că nu poate muri. Un astfel de trup poate fi crucificat de o mie de ori si, din cauza unei asemenea crucificari, revine şi mai triumfator. Un astfel de corp vegheaza că Suveran Divin al oricarei situatii. Un astfel de corp inviaza etern.

Acesta este un mesaj al noii ere pentru voi, aşa cum parea a fi un mesaj de era noua acum doua mii de ani. Este acelasi astazi, că şi atunci; este doar o reinviere a mesajului erei vechi. Acest mesaj a fost spus cu mii de secole în urma, într-un limbaj atat de simplu încât şi copiii il puteau înţelege. Mesajul este că omul, de bunavoie, va parasi regatul facut de om şi va evolua spre Imparatia lui Dumnezeu. Fiul Omului trebuie să-şi realizeze divinitatea, să si-o reveleze în trupul şi faptele lui, şi să devina Christul lui Dumnezeu în Imparatia lui Dumnezeu. Nu stiti oare că sunteti dumnezei?

Inlauntrul vostru stiti că aceasta Imparatie a lui Dumnezeu este cel mai natural lucru din lume. Doar că aţi omis faptul că omul traind în Christ este o creatura noua. Este marea bucurie a Tatalui de a va darui Imparatia, şi orice om intra în ea. Se pune intrebarea: Când? Raspunsul intotdeauna este: Când ceea ce este în afara este că şi ceea ce este inlauntru.

Marele stejar care doarme înlăuntrul ghindei s-a trezit în toata ghinda inainte că arborele să se dezvolte din ea. Nici un ochi nu a vazut, nici o ureche nu a auzit, şi nici inima omului nu a simtit lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregatit pentru cei care-L iubesc.

Dumnezeu stie ca, în marea structura a Universului, exista un loc splendid pentru fiecare fiinta umana, şi că fiecare individ îşi are locul sau. Structura poate exista numai fiindca fiecare se afla la locul sau. Oare nu este acesta mesajul care usureaza povara fiecaruia şi impodobeste orice chip cu un zambet, chiar şi pentru cei obositi, care credeau că muncesc că niste vite fara minte? De aceea va spun, sunteti o creatie special proiectata, aveti o misiune deosebita, aveti o lumina de dat tuturor, o lucrare de facut, pe care nimeni altul nu o poate da sau indeplini; şi dacăva veti deschide inima, mintea şi sufletul spre spirit, veti afla despre asta în inima voastra. Acolo descoperiti că va vorbeste însuşi Tatal vostru. Indiferent cât de neasteptat sau nechibzuit aţi gandit voi insiva, în momentul în care va intoarceti spre Dumnezeul dinlauntrul vostru veti afla că Tatal vostru va iubeste cu devotament şi tandrete. Calitatea pe care o aveti, de Divinitate, salasluieste în voi, şi nu aveti nevoie de invataturile altui om. Nu este aceasta o inviere din vechea gandire? Nu ai nevoie să te invete vreun om. Este necesar doar să primesti darul lui Dumnezeu, care ti-a apartinut mereu. Ii poti accepta pe ceilalti că frati care te ajuta, dar totdeauna esti instruit şi condus din interior. Adevarul se afla acolo pentru tine, şi il vei gasi.

Acel adevăr afirma mereu că omenirea este o unitate deplina; nu o unitate individuala, ci o mare uniune, contopita cu Dumnezeu; este Marele Unic. Omenirea este mai mult decât o fratie. Este Un OM, aşa cum o vita-de-vie şi carceii sai sunt o singura vita-de-vie. Nici o parte sau unitate individuala nu poate fi separata de intreg. Rugaciunea lui Christ este că toţi să fie Unul.

Cel care a facut asta pentru cel mai neinsemnat dintre fratii Mei, a facut-o pentru Mine. Acum cunoasteti Christul, a carui intreaga familie se spune că este în Cer şi pe Pamant.

Adevarul este Totul este Unul; Un Spirit, Un Trup, Marele Trup Divin al intregii omeniri. Marea Iubire, Lumina, viaţa a lui Dumnezeu contopeste complet acest trup în Intregul Unic.

Volumul 2: CAPITOLUL V

La un moment dat, conversatia ne-a condus într-un punct în care cineva din echipa noastra a intrebat unde este iadul şi ce inseamna diavolul. Isus s-a intors imediat spre el şi a spus:

- Iadul sau diavolul nu au alt salas decât mintea limitata a omului. Ambele sunt intotdeauna doar acolo unde le plaseaza omul. Cu iluminarea voastra de acum aţi putea să il plasati pe vreunul într-o pozitie geografica pe pamant? Daca cerul este totul şi cuprinde totul, unde ar putea fi plasat iadul sau diavolul? Daca Dumnezeu guverneaza totul şi este Totul, unde ar putea fi plasat oricare din ele în planul perfect al lui Dumnezeu?

Daca luam stiinta materialista, stim că exista o legenda care spune că toata caldura şi lumina, şi alte forte naturale, se afla chiar în pamant. Soarele, de unul singur, nu are caldura sau lumina. El are un potential care extrage caldura şi lumina din pamant. Dupa ce soarele a extras radiatiile de caldura şi lumina din pamant, radiatiile calorice sunt reflectate inapoi spre pamant de atmosfera care pluteste în ether. Razele luminoase sunt extrase din pamant cam în acelasi fel, şi sunt reflectate inapoi spre pamant de catre ether. Deoarece aerul inconjoara pământul până la o inaltime relativ mica, efectul radiatiei calorice scade pe masura ce, parasind suprafata pamantului, urcam spre marginile exterioare ale atmosferei. Pe masura ce aerul devine mai rarefiat, reflectia caldurii este mai slaba; în consecinta, cu cât urcam la altitudini mai mari, cu atat caldura scade şi frigul creste. Orice radiatie calorica, odata extrasa din pamant şi apoi reflectata, ajunge inapoi la pamant, unde este regenerata. Când aţi atins limitele atmosferei, aţi atins limitele caldurii. La fel este şi cu razele luminoase. Sunt extrase din pamant şi apoi reflectate inapoi de ether. Pentru că acest ether se extinde mult mai departe de la pamant decât aerul, razele de lumina ajung mult mai departe inainte de a fi reflectate. Când aţi atins limitele etherului, aţi atins limitele luminii. Când aţi atins limitele luminii şi caldurii, aţi ajuns la marele frig. Acest frig este mult mai solid decât otelul, şi el apasa asupra etherului şi atmosferei cu o forta irezistibila, mentinandu-le impreuna. Iadul este presupus a fi fierbinte, şi maiestatea să satanica uraste frigul; deci nu li se poate gasi un loc acolo, în exteriorul etherului.

Acum, dupa ce am ajuns la o asemenea concluzie, să luam o alta legenda stiintifica şi să mergem în profunzime. Conform acestei legende, pamantul, la o mica adancime de la suprafata, este o masa lichida, topita. Este atat de fierbinte încât ar topi orice substanta. Aceasta masa topita, la centru se invarteste mult mai incet decât crusta exterioara, şi suprafata sferica unde se intalnesc cele doua este locul unde iau nastere fortele naturale, şi acolo este tot mână lui Dumnezeu cea care guverneaza totul. Deci nu este loc nici acolo pentru maiestatea să satanica sau pentru locuinta sa; căci, dacăar incerca să traiasca în locul cel mai fierbinte, sau în cel mai friguros loc, i-ar fi foarte incomod, din moment ce frigul foarte mare este la fel de

periculos că şi caldura foarte mare. Noi am cautat peste tot şi nu i-am putut gasi vreun salas; aşa că trebuie să acceptam că el este exact acolo unde este omul, şi are toata puterea pe care i-o da omul. Ceea ce indepartam eu, din cei posedati, era doar inamicul personal. Credeti vreo clipa că as fi putut goni diavolul afara din vreun om, şi apoi sa-i permit să intre într-o turma de porci care să se arunce dupa aceea în mare? Niciodata n-am vazut diavolul în vreun om, decât dacăomul însuşi l-a adus acolo. Singura stapanire pe care i-am luat-o vreodata în consideratie era doar aceea pe care omul însuşi i-o acordase.

Mai tarziu, conversatia a ajuns la Dumnezeu, şi cineva din echipa noastra spuse:

- As vrea să stiu ce sau cine este, în realitate, Dumnezeu.

Atunci Isus vorbi:

- Cred că înteleg motivul intrebarii pe care vreti s-o lamuresc în mintea voastra. Ea apare din cauza numeroaselor ganduri şi idei contradictorii care tulbura şi incurca astazi lumea, fara nici o raportare la originea cuvantului. Dumnezeu este principiul aflat în spatele oricarui lucru care exista astazi. Principiul aflat în spatele unui lucru este Spirit; şi Spiritul este Atotputernic, Atotprezent, Atotstiutor. Dumnezeu este Mintea unica, care este atat cauza directa, cât şi cauza directoare a tot binele pe care il vedem în jurul nostru. Dumnezeu este sursa a toata iubirea adevarata care mentine sau leaga impreuna toate formele. Dumnezeu este principiul impersonal. Dumnezeu nu este niciodata personal, decât dacădevine, pentru fiecare individ, un iubitor Tata-Mama, personal. Pentru individ, El poate fi un personal, iubitor, foarte generos Tata-Mama. Dumnezeu nu este niciodata o mare fiinta aflata undeva în cer, într-un loc numit Rai, unde să aiba un tron pe care să stea şi să judece oamenii dupa ce ei mor; căci Dumnezeu este viaţa insasi, şi acea viaţa nu moare niciodata. Aceasta este doar conceptia gresita realizata de gandirea ignoranta a omului, dupa cum atat de multe malformatii au fost produse şi le vedeti în lume, în jurul vostru. Dumnezeu nu este un judecâtor sau un Rege care sa-Si impuna prezenta în fata voastra sau să va aduca în fata justitiei. Dumnezeu este un iubitor, atoatedaruitor Tata-Mama, care, când va apropiati de El, îşi intinde bratele şi va cuprinde. Nu conteaza cine sau ce esti sau ai fost. Esti copilul Sau, că şi atunci când Il cauti cu o inima şi o aspiratie sincera. Daca esti Fiul Risipitor care si-a intors fata de la casa Tatalui, şi esti satul de nimicniciile vietii, de cojile cu care hraneai porcii, poti să revii la casa Tatalui şi să fii sigur de un bun-venit plin de iubire. Ospatul te asteapta acolo oricand. Masa este mereu intinsa si, atunci când te vei intoarce, nu vei primi nici un repros din partea vreunui frate care s-a intors inaintea ta.

Iubirea lui Dumnezeu este că un izvor curat care tasneste dîntr-un munte. La sursa este pur, dar pe masura ce curge prin albia lui, devine tulbure şi noroios, până când ajunge în ocean atat de impur, încât nu mai seamana cu ceea ce pornise de la sursa. De cum intra în ocean, incepe să-şi depuna pe fund malul şi noroiul, şi iese iar la suprafata că parte a oceanului viu şi liber, din care poate fi luat din nou că să improspateze izvorul.

Puteti sa-L vedeti pe Dumnezeu şi sa-I vorbiti oricand, exact aşa cum faceti cu tatal, mama, fratele sau prietenul vostru. Intr-adevăr, El este mult mai aproape decât poate fi orice muritor. Dumnezeu este mult mai adevărat şi mai aproape de sufletul vostru, decât orice prieten. Dumnezeu nu este niciodata nervos, sau furios, sau deprimat. Dumnezeu niciodata nu distruge, nu raneste şi nu obstructioneaza pe vreunul din copiii Sai, creaturile sau creatiile Sale. Daca Dumnezeu ar face aşa ceva, n-ar mai fi Dumnezeu. Zeul care judeca, distruge sau refuza lucrurile bune copiilor, creaturilor sau creatiilor sale este un zeu evocat doar de gandirea ignoranta a omului; şi nu trebuie să te temi de un astfel de zeu, decât dacăvrei să faci asta. Caci adevaratul Dumnezeu îşi intinde mână şi spune: Tot ce am este al tau. Când unul dintre poetii vostri a spus că Dumnezeu este mai apropiat decât respiratia, decât bratele şi picioarele, el era inspirat de Dumnezeu. Toţi sunt inspirati de Dumnezeu atunci când acea inspiratie este pentru ceea ce este bun şi drept, şi toţi pot fi inspirati de Dumnezeu, oricand, doar dacăo doresc.

Când am spus Eu sunt Christ, singurul nascut al lui Dumnezeu, nu declaram asta numai despre mine, căci dacăas fi facut aşa, nu as mai fi putut deveni Christ. Va spun clar ca, pentru a manifesta Christul, eu, că şi toţi ceilalti, trebuia să o declar; apoi trebuia să traiesc viata, şi Christ trebuia să apara. Puteti să proclamati Christul din voi, cât vreti, dar dacănu traiti viata, Christ nu va apare niciodata. Dragi prieteni, ganditi-va, dacătoti ar declara Christul, apoi să traiasca viaţa timp de un an, sau cinci ani, ce trezire ar putea fi! Posibilitatile nu pot fi imaginate. Aceea a fost viziunea pe care o vedeam. Dragii mei, nu puteti să va puneti în locul meu şi să vedeti ceea ce am vazut eu? De ce ma cufundati în intunericul şi noroiul superstitiei? De ce nu va ridicati ochii, mintile şi gandurile deasupra acestora, şi să vedeti cu o vedere clara? Atunci aţi vedea că nu exista miracole, mistere, teama, imperfectiune, dizarmonie sau moarte, decât

cele pe care le-a facut omul. Când am spus Am invins moartea, ştiam ce spun; dar a fost nevoie de crucificare că s-o arat celor dragi.

Foarte multi dintre noi ne-am asociat că să ajutam intreaga lume, şi aceasta este lucrarea vieţii noastre. Au fost timpuri când a fost nevoie de fortele noastre reunite că să respingem ideile rele, de indoiala, necredinta şi superstitie, care aproape că sufocau omenirea. Le puteti numi forte malefice sau nefaste, dacăvreti. Noi stim că ele sunt malefice numai dacăomul le face astfel. Dar acum vedem lumina crescand, mereu mai stralucitoare, pe masura ce dragii nostri frati abandoneaza limitarile. Renuntarea la aceste limitari poate, pentru un timp, să scufunde omenirea în materialism; dar chiar şi aşa, este un pas spre tel, căci materialismul nu va tine pe nimeni în loc aşa cum o fac superstitia, mitul şi misterele. Atunci când am mers pe apa, credeti că mi-am coborat privirea spre adancimile substantei materiale? Nu, ci mi-am atintit ochii spre Puterea lui Dumnezeu, care transcende orice putere a adancurilor. În momentul în care am facut asta, apa a devenit la fel de solida că o stanca, şi am putut să merg pe ea în deplina siguranta.

Isus se opri o clipa, şi cineva din grupul nostru intreba:

- cât stam de vorba, asta nu te retine de la a merge mai departe în lucrarea ta?

Isus raspunse:

- Nici o clipa nu sunteti piedici pentru prietenii nostri de aici, şi cred că şi pe mine ma includeti printre ei.

Cineva spuse:

- Esti Fratele nostru.

Atunci fata lui Isus fu luminata de un suras, pe când spunea:

- Va multumesc, eu mereu v-am numit Fratii mei.

Cineva din grupul nostru reveni cu o intrebare:

- Toţi pot manifesta Christul?

El raspunse:

- Da, exista un singur final al perfectionarii. Omul a venit de la Dumnezeu şi trebuie să se intoarca la Dumnezeu. Ceea ce a coborat din ceruri, trebuie să urce iarasi la ceruri. Istoria lui Christ nu a inceput cu nasterea mea; nici nu s-a incheiat cu crucificarea. Christ era atunci când Dumnezeu a creat primul om, dupa imaginea şi dupa asemanarea Sa. Christ şi omul sunt unul; toţi oamenii şi acel prim om, sunt unul. Asa cum Dumnezeu a fost Tatal lui, la fel este şi Tatal tuturor oamenilor, şi toţi sunt copiii lui Dumnezeu. Asa cum copilul are calitatile parintilor sai, la fel Christ este în fiecare copil. Timp de multi ani, copilul a trait şi a realizat calitatea să de Christ, unitatea să cu Dumnezeu, prin Christul din sine. Atunci a inceput istoria lui Christ, şi o puteti urmari indarat în timp, până la inceputurile omului. Faptul că El, Christ semnifica mai mult decât omul Isus, nu implica nici o contradictie. Daca n-as fi perceput Christul, nu as fi putut nici să-l manifest. Pentru mine, el este perla fara pret, vinul vechi în vase noi, adevarul pe care multi altii l-au adus în manifestare şi astfel au implinit idealurile pe care eu le-am implinit şi demonstrat.

Timp de peste 50 de ani dupa ziua aceea de pe cruce, am trait şi studiat cu discipolii mei şi cu multi dintre cei pe care ii iubeam cu drag. În zilele acelea ne adunam într-un loc linistit din afara Iudeei. Acolo eram feriti de ochii curiosi ai superstitiei. Acolo, multi au dobandit mari daruri şi au indeplinit lucrari mari. Atunci, înţelegand că dacăm-as retrage o vreme as putea sa-i contactez şi sa-i ajut pe toţi, eu m-am retras. În plus, ei depindeau de mine, în loc să se bazeze pe ei insisi; si, că sa-i fac să aiba incredere în sine, trebuia să plec de langa ei. Daca ar fi trait în stransa legatura cu mine, oare nu m-ar fi putut gasi iar, dacăar fi dorit?

La inceput, crucea a fost simbolul celei mai mari bucurii pe care o cunoscuse lumea. Originea crucii este în locul unde omul a pus piciorul pe Pamant pentru prima oara, de aceea este semnul care reprezinta zorii unei zile ceresti aici, pe Pamant. Daca o urmariti inapoi în timp, veti vedea că ea dispare în intregime şi că apare omul stand într-o pozitie de devotiune, în picioare cu bratele desfacute în semn de binecuvantare, trimitandu-si darurile sale omenirii, revarsand liber darurile sale, în toate directiile.

Atunci când stiti că El, Christ este adevarata viaţa dinlauntrul formei, energia inalta pe care o intrezareste savantul, dar fara să stie de unde vine; când simtiti, că şi Christ, că viaţa este traita cu adevărat atunci când ea poate fi daruita liber; când invatati că omul este obligat să traiasca, de catre continua dizolvare a formelor, şi că El, Christ a trait că să renunte la lucrul pe care il ravnea corpul senzorial, pentru binele de care, pentru moment, nu se putea bucura - atunci sunteti Christ. Atunci când va vedeti pe voi insiva că o parte a vieţii generale, dar sunteti gata să va sacrificati pentru binele intregului; când invatati să

faceti ceea ce este just, fara să fiti afectati de urmari, că să ajutati; când invatati să renuntati de bunavoie la viaţa fizica şi la tot ce are să va ofere lumea (ceea ce nu inseamna sacrificiu de sine şi sărăcie, căci dacădaruiesti de la Dumnezeu, descoperi că ai mai mult de daruit, desi uneori datoria pare să reclame tot ceea ce are viaţa de oferit; veti sti, de asemenea, că acela care îşi va salva viata, si-o va pierde), atunci veti vedea că aurul curat este în adancul furnalului, acolo unde focul l-a purificat pe deplin. Veti gasi o mare bucurie în a sti că acea viaţa pe care voi aţi daruit-o altora este viaţa pe care aţi castigat-o. Veti cunoaste că a primi inseamna a darui de bunavoie; ca, dacărenuntati la forma muritoare, o viaţa mai inalta va triumfa. Aveti certitudinea minunata a faptului că o viaţa astfel castigata este castigata pentru toţi.

Trebuie să stii că Marele Suflet Christ poate cobori spre rau, şi că pasul facut în apa nu simbolizeaza altceva decât simpatia pe care o simti fata de marea nevoie a lumii. Atunci esti capabil sa-ti ajuti semenii şi nu să faci parada de virtute; poti să dai pâinea vieţii sufletelor care vin la tine, şi pâinea aceea nu scade prin ceea ce dai; trebuie să faci mai mult, să stii foarte clar că esti capabil sa-i vindeci pe toţi cei care vin la tine, bolnavi sau obositi de poveri grele, cu Cuvantul care face sufletul să fie intreg; esti capabil să deschizi ochii celor orbiti de ignoranta sau de alegerea lor. Nu conteaza cât de jos ar putea fi sufletul orbit, el trebuie să simta că sufletul lui Christ vegheaza alaturi de el şi trebuie să afle că tu calci, cu picioare că ale oricarui om, acelasi pamant pe care calca el. Atunci vei sti că adevarata Unitate a Tatalui şi Fiului este inlauntru şi nu în afara. Vei afla că trebuie să ramai senin când Dumnezeul exterior este dat deoparte şi ramane doar Dumnezeul launtric. Trebuie să fii capabil sa-ti retii strigatul de iubire şi de teama, că atunci când au rasunat cuvînţele: Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai parasit? Totusi, în momentul acela nu trebuie să te simti singur, căci trebuie să stii că esti alaturi cu Dumnezeu; că esti mai aproape de inima iubitorului Tata decât ai fost vreodata. Trebuie să stii că ceasul în care ai cea mai mare durere este ceasul în care incepe cel mai mare triumf al tau. Cu acestea toate, trebuie să stii că durerile nu te pot atinge.

Din ceasul acela, vocea ta va rasuna într-un mare, liber cantec, căci stii pe deplin că tu esti Christ, aceasta lumina destinata să straluceasca printre oameni şi pentru oameni. Atunci vei cunoaste bezna care este în orice suflet care nu poate gasi o mână intinsa că să-l ajute în calatoria lui pe drumul desfundat, inainte de a-si descoperi Christul launtric.

Trebuie să stii că esti cu adevărat divin si, divin fiind, trebuie să înţelegi că toţi oamenii sunt că tine. Trebuie să stii că exista locuri intunecoase pe care trebuie să le strabati cu lumina pe care o porti spre inaltimi, şi sufletul tau va rasuna de bucuria că poti sluji tuturor oamenilor. Atunci, cu un strigat vesel, liber, vei urca spre cea mai inalta realizare a ta, în uniunea ta cu Dumnezeu.

Acum stii că nu exista nici o substituire a vieţii tale pentru alte vieti, sau a puritatii tale pentru pacatele altora; ci că toţi sunt spirite libere, minunate, în şi de la ei insisi şi de la Dumnezeu. Stii că poti ajunge la ei, în timp ce ei nu se pot atinge unul pe altul; că nu poti ajuta dandu-ti viaţa pentru viaţa fiecarui suflet, căci ea nu este distrusa. Totusi, trebuie să respecti intr-atat acel suflet, încât să nu reversi înlăuntrul lui valul vieţii decât dacăviata acelui suflet se deschide să-l primeasca. Dar cu bucurie vei revarsa asupra lui un flux de viata, iubire şi lumina, aşa încât atunci când acela îşi deschide ferestrele, lumina lui Dumnezeu să-l inunde şi să-l ilumineze. Vei cunoaste ca, prin orice Christ care se trezeste, omenirea se inalta cu încă un pas. Apoi, mai trebuie să stii foarte bine că ai tot ceea ce are Tatal; şi avand totul, este în folosul tuturor. Trebuie să stii ca, dupa cât te ridici tu şi dupa cât esti de just, duci cu tine intreaga lume; căci dacătu mergi pe o cale, ea devine mai neteda pentru semenii tai. Trebuie să ai credinta în tine insuti, stiind bine că acea credinta este Dumnezeul launtric. În fine, trebuie să stii că esti un templu al lui Dumnezeu, o casa nefacuta de mâini, nemuritor pe pamant că şi în ceruri.

Atunci ti se va canta: Toata Slava, Toata Slava, vine El, vine El, Regele; şi iata, El este cu tine pururea. Esti în Dumnezeu şi El este în tine.

Isus se ridica spunand că avea să plece, căci trebuia să mearga acasa la un alt Frate din sat în seara aceea. Ne-am ridicat cu totii. Isus ne binecuvanta pe toţi si, impreuna cu alti doi tovarasi, iesi din camera.

Volumul 2: CAPITOLUL VI

Dupa ce ne-am asezat iarasi, cineva din echipa noastra s-a intors spre Emil şi l-a intrebat dacăoricine putea dobandi arta de a vindeca. El spuse:

- Puterea de a vindeca poate fi obtinuta numai dacăinvatam să vedem lucrurile pornind de la sursa lor. Putem dobandi controlul asupra oricarei dizarmonii numai în masura în care înţelegem că ea nu vine de la Dumnezeu.

Divinitatea care va traseaza destinele nu este o persoana puternica, care să va modeleze aşa cum un olar modeleaza lutul, ci o Suprema Putere Divina - înlăuntrul şi pretutindeni în jurul vostru, şi imprejurul şi inauntrul oricarei substante - care va apartine că s-o folositi aşa cum vreti. Daca nu realizati asta, nu puteti gasi increderea în voi insiva. Cel mai puternic leac pentru dizarmonie este cunoasterea faptului că ea nu vine de la Dumnezeu şi că Dumnezeu nu a creat-o niciodata.

Creierul are calitatea de a receptiona şi inregistra vibraţiile oricarui obiect pe care il fixeaza ochiul. vibraţiile luminii, umbrelor şi culorilor, toate sunt inregistrate. Creierul are şi calitatea de a reproduce aceste vibratii şi de a le proiecta iarasi, de asta-data prin viziunea interioara; atunci vedem iar imaginea transmisa de ochi. Voi reproduceti acest proces în aparatul de fotografiat, ori de cate ori expuneti o pelicula fotosensibila. Acea pelicula primeste şi inregistreaza vibraţiile emise de obiectul pe care vreti să-l fotografiati. Dupa ce aceste vibratii sunt receptionate şi inregistrate pe pelicula, trebuie să le fixati dacădoriti să ramana permanente, că să le puteti vedea. Mai aveti doar putina vreme până când veti descoperi că miscarile şi culorile obiectelor pe care le fotografiati pot fi inregistrate şi proiectate, fixandu-le mai intai, şi apoi revenind şi proiectand luminile şi culorile la aceeasi vibratie la care au fost receptionate şi fixate.

La fel este cu gandul, cuvantul şi fapta. Fiecare grup selectiv de celule cerebrale preia şi inregistreaza tipul de vibratii care ii corespunde si, când aceste vibratii sunt repetate şi proiectate, ele pot fi reproduse exact aşa cum au avut loc, dacăcelulele sunt lasate să-şi faca datoria lor precisa.

Mai exista un grup de celule cerebrale selective care pot receptiona, inregistra şi fixa vibraţiile gandurilor, faptelor, miscarilor şi imaginilor pe care alte corpuri le formeaza şi le emit. Aceste vibratii, de asemenea, pot fi reproduse şi proiectate, şi puteti să aranjati aceste celule în aşa fel încât să puteti reproduce cuvînţele şi miscarile acelor corpuri sau obiecte, şi chiar gandurile celor care le emit. Prin intermediul acestor celule ii puteti ajuta pe altii pentru a-si controla gandurile, că şi pe voi insiva. Acestea sunt celulele prin care sunt produse accidente şi calamitati că razboaie, cutremure, inundatii, incendii şi toate necazurile pe care le-a mostenit omul muritor. Uneori el vede intamplandu-se un lucru, sau îşi imagineaza că se intampla; vibratia corespunzatoare este fixata în celule, este emisa pentru a fi imprimata în celulele corespunzatoare ale altor creiere, apoi este iarasi proiectata, până când acel lucru este atat de bine fixat, că se intampla.

Toate aceste lucruri pot fi evitate dacăgandul care le sustine este retras imediat şi dacăvibraţiile nu sunt lasate să se fixeze în celulele creierului, astfel încât să nu mai poata fi proiectate din nou. Prin acest set de celule sunt prezise toate calamitatile.

Exista şi un alt grup de celule cerebrale selective care receptioneaza, inregistreaza şi fixeaza vibraţiile gandurilor şi activitatii Minţii Divine, în care sunt create şi emise toate vibraţiile adevarate. Aceasta Minte Divina, sau Dumnezeu, imbiba orice substanta şi permanent emite vibratii divine şi adevarate si, dacăpastram aceste celule în functia lor reala, suntem capabili să receptionam şi să emitem aceleasi vibratii adevarate şi divine pe care le receptionam de la Mintea Divina. Nu avem Mintea Divina, dar avem celulele care receptioneaza şi proiecteaza vibraţiile Minţii Divine.

A urmat o pauza şi o tacere adanca, apoi pe peretele camerei aparu o imagine. La inceput era nemiscata dar, dupa o clipa, deveni animata, iar dupa încă un moment, scena incepu să se schimbe. Se derulau scene care ii puteau reprezenta pe cei implicati în activitatea celor mai prospere centre de afaceri din lume. În timp ce scenele se schimbau rapid, avem timp suficient să identificam şi să numim multe locuri cunoscute; una dintre scene reprezenta momente trăite la debarcarea noastra în Calcutta, în Decembrie 1894. Asta se intampla cu mult inainte să se fi auzit ceva despre cinema sau imagini animate. Totusi, aceste imagini descriau şi reproduceau toate miscarile corpurilor umane şi ale altor obiecte. Imaginile au continuat să se deruleze, cu scene noi la fiecare minut, timp de aproape o ora. În timp ce ele se derulau, Emil ne spuse:

- Aceste imagini prezinta conditiile care exista astazi în lume. Observati aerul general de pace şi prosperitate care domina o mare parte a planetei. Exista o doza rezonabila de satisfactie; oamenii par netulburati si, în general, fericiti. Dar sub aceste lucruri se afla un cazan clocotind de discordie, generat de gandirea ignoranta a omului. Este ura, intriga şi discordie intre natiuni. Oamenii incep să vizualizeze mari

centre militare, cum n-au fost niciodata cunoscute pe Pamant. Chiar dacănoi facem tot ce ne sta în putere că să infaptuim binele, eforturile noastre combinate nu vor fi suficiente că să ii influentam pe cei care sunt hotarati să guverneze prin puterea lor. Daca vor fi capabili să-şi perfecteze şi să-şi puna în aplicare planurile diabolice - şi ne asteptam că vor fi, căci popoarele şi natiunile dorm exact când ar trebui să vegheze şi să gandeasca - peste putini ani veti vedea petrecandu-se scene că acestea.

Aparura, la rand, 10-12 scene de razboi. Erau scene care nu visasem vreodata că ar putea avea loc în realitate, şi le-am dat prea putina atentie. Emil a continuat:

- Speram, aproape fara speranta, că acestea pot fi evitate. Timpul ne-o va spune, şi speram să predomine conditiile care urmeaza.

Si au urmat scene de frumusete şi pace, mai presus de orice descriere, şi Emil spuse:

- Acestea sunt scene pe care voi toţi le veti vedea petrecandu-se, dar dorim, atat cât este posibil, să uitati cealalta serie de scene, căci asta ne va ajuta mai mult decât ganditi.

Dupa o scurta pauza, cineva din echipa noastra a intrebat ce implicau cuvînţele Domnul Dumnezeu, şi Emil a continuat:

- Expresia Domnul Dumnezeu a fost folosita pentru a desemna Fiinta Perfecta pe care Principiul Divin, sau Dumnezeu, a creat-o pentru a manifesta calitatile Lui aici, pe Pamant. Aceasta Fiinta a fost creata dupa imaginea şi asemanarea Principiului Divin şi avea acces, putand utiliza, la tot ce avea Principiul Divin. Aceasta Fiinta avea toate potentialitatile Principiului Divin, şi puterea de a le aduce în manifestare, atata timp cât coopera cu Principiul Divin şi îşi dezvolta facultatile care ii fusesera date, în modul ideal pe care Principiul Divin il proiectase sau il pastra în minte. Aceasta Fiinta a fost numita ulterior Domnul Dumnezeu, ceea ce insemna expresia în actiune creatoare a Legii lui Dumnezeu. Aceasta este Fiinta Perfecta pe care Principiul Divin o mentine în minte pentru că s-o exprime omul. Este Omul Divin Unic pe care l-a creat Principiul Divin. Omul, sau latura spirituala a naturii sale, are tot dreptul şi poate deveni acest Domn Dumnezeu sau Omul Unic. Acest Om Divin a devenit apoi cunoscut că fiind Christ. El avea stapanire asupra cerului şi pamantului, şi peste tot ce exista în ele. Atunci Domnul Dumnezeu, folosind puterea Sa de a crea, a creat alte fiinte asemenea Lui. Aceste fiinte, apoi, au fost numite fii ai Domnului Dumnezeu, şi Creatorul lor a fost numit Tata, iar Principiul Divin a fost numit Dumnezeu.

Aici el se opri, intinse mână si, aproape imediat, avea în mână o bucata mare dîntr-o substanta moale care semana cu lutul. A pus-o pe masa şi a inceput să modeleze o forma care, în curand, reprezenta o frumoasa forma umana, de vreo 6 toli inaltime. Atat de indemanatic lucrase, încât o terminase foarte repede. Dupa ce a terminat-o, a tinut-o cateva clipe cu amandoua mainile; apoi a ridicat-o, a suflat asupra ei şi ea a prins viata. A mai tinut-o un timp în mâini, apoi a pus-o pe masa, unde ea se tot misca. Se comporta atat de asemanator cu o fiinta umana, încât nu am intrebat nimic, ci am ramas cu gurile cascate şi cu ochii larg deschisi de uimire. Emil vorbi, citand:

- şi Domnul Dumnezeu l-a creat pe om din tarana pamantului, i-a suflat în nari suflare de viaţa şi el a devenit un suflet viu. Apoi Fiii Domnului Dumnezeu au creat omul din tarana pamantului; şi ei, cu abilitatea lor creatoare, au suflat suflul vieţii în forma modelata, şi ea a devenit un suflet viu. Un geniu poate face asta prin modelare, sau cu mainile sale. Daca lasa statueta sau imaginea aşa cum au format-o mainile sale, atunci ea este doar o imagine şi el nu are nici o responsabilitate; dar dacăel continua şi îşi foloseste puterea creatoare că să puna în ea viata, atunci responsabilitatea lui nu inceteaza niciodata. El trebuie să vegheze asupra fiecareia din creatiile sale, şi ele trebuie mentinute în ordinea divina. Acesta este punctul în care omul a pierdut, într-un fel, contactul cu Dumnezeu. El a facut imagini că acestea; apoi nu a retras viaţa cu care, în ardoarea lui, le inzestrase, şi ele s-au raspandit pe Pamant fara teluri şi nazuinte. În timp ce, dacăar fi retras din ele viaţa cu care le dotase, ele ar fi fost doar statui, şi responsabilitatea să ar fi incetat.

Aici figurina se opri din miscare, şi Emil a continuat:

- Aţi vazut lutul în mainile modelatorului, dar este omul, nu Dumnezeu, cel care manuieste lutul. Daca el ar fi creat figura din substanta pura a lui Dumnezeu, atunci ea, că şi el, ar fi fost un curat şi adevărat fiu. Acest lucru va va fi mult mai clar dupa ce veti traduce prima serie de tablite. Pentru că este tarziu, cred că acum vreti să va odihniti.

De indata ce ultimul musafir a plecat, ne-am pregatit de odihna, simtind că ultimele cateva zile fusesera nespus de pline.

Volumul 2: CAPITOLUL VII

În dimineata urmatoare am reluat munca de traducere pentru a dobandi o înţelegere cât mai clara a semnificatiei caracterelor folosite în scrieri. De fapt, invatam alfabetul acelei scrieri antice. Ne-am adancit foarte mult în aceasta munca, cu gazda noastra că instructoare.

Ne ocupam cu aceasta munca de vreo doua saptamani când, într-o dimineata, am mers la templu şi l-am găsit pe prietenul nostru Chander Sen, cel care aparent murise şi fusese inviat, fara nici o urma de bătrâneţe. Nu ne indoiam deloc că el era. De cum am intrat în camera, s-a ridicat şi ne-a intampinat cu calduroase urari şi strangeri de mâini. Va puteti imagina surpriza noastra, aşa că ne-am adunat în jurul lui şi am inceput sa-i punem intrebari. Eram că o ceata de scolari curiosi, incercand toţi să intrebe în acelasi timp. Dar faptul era cert, el era acolo, cu inconfundabila să forma şi voce, dar fara nici o urma a batranetii. Chiar şi vocea îşi redobandise nota vibranta a varstei mijlocii, şi totul la el demonstra calitatea unei vieti infloritoare, optimiste şi foarte dinamice. Expresia chipului şi a ochilor sai era mult mai presus decât se poate spune în cuvinte.

În primele cateva momente nu am putut decât să observam contrastul. Atunci când il intalnisem prima oara era un batran decrepit, sprijinit într-un toiag lung, cu suvite lungi de par alb că zapada, cu pasi sovaielnici şi cu un trup vlaguit. Cineva din echipa noastra remarcase atunci: Iata, gasim printre aceste mari suflete pe cineva atat de batran încât pare să fie gata de plecare spre lumea cealalta. Desigur, transformarea la care fusesem martori cu putina vreme în urma ne impresionase, dar disparitia lui brusca aproape că ni-l scosese din minte, pe el şi intamplarea cu el, aşa că nu ne gandeam că aveam să-l mai vedem vreodata. Era mai mult decât o reintinerire. Nu o pot compara decât cu Schimbarea la Fata, Transfigurarea Celui pe care Il iubim şi Il respectam cu atata drag. Acest suflet, în mod cert, renascuse, judecand dupa contrastul dintre infatisarea lui din primul moment când il intalnisem şi felul în care arata în aceasta dimineata. Este adevărat că il cunoscusem pentru foarte putin timp, dar fusesem zilnic în contact cu el, destul timp că să vedem şi să stim că fusese un om batran. Avea să fie cu noi vreme de aproape doi ani dupa asta, că ghid şi interpret al nostru în Gobi. Dupa ani, când doi sau trei din grupul nostru aveau să se intalneasca şi să-şi reaminteasca experientele noastre, intamplarea din aceasta dimineata avea să fie primul subiect evocat.

Repovestind aceste intamplari, nu voi incerca să redau fidel intreaga conversatie şi s-o reproduc cuvant cu cuvant, căci am petrecut o buna parte a acelor doua zile doar vorbind, şi cred că o redare amanuntita ar fi plictisitoare la citit. De aceea voi prezenta doar principalele puncte atinse. Dupa ce entuziasmul initial se mai domolise, ne-am asezat şi el a inceput:

- Dupa cum trupul reprezinta cel mai inferior nivel al activitatilor gandirii, tot aşa Spiritul reprezinta cele mai inalte ganduri ale Minţii Divine. Asa cum trupul este expresia exterioara a gandirii, la fel Spiritul este acela în care forma îşi ia impulsul initial direct din Mintea Divina. Este Eul nemuritor şi real, în care salasluiesc toate potentialitatile Minţii Divine.

Atmosfera de ganduri este un lucru real, concret, şi are în ea tot ceea ce alcatuieste trupul. Foarte multi oameni cred că lucrurile pe care nu le pot vedea sunt lipsite de substanta; si, desi li s-a spus de atatea ori încât nu se mai pot ascunde, ei continua să creada că pot. Oare Adam şi Eva nu se ascundeau de ei insisi atunci când se ascundeau de Domnul, sau Legea lui Dumnezeu? Este bine să cunoastem adevarul că purtam în jurul nostru cartea deschisa a vietilor noastre, pe care toţi oamenii o citesc, indiferent dacătinem cont de asta sau nu. Unii oameni sunt buni cititori de ganduri, în timp ce altii sunt limitati, dar toţi pot să citeasca un pic, şi nu ne putem ascunde. De asemenea, atmosfera noastra de ganduri îşi revarsa constant cuvînţele fluide asupra trupului nostru, şi acolo este vazuta de toţi oamenii. Putem, cu putin antrenament, să simtim forta gandurilor acestei atmosfere care ne inconjoara si, treptat, să ajungem la realizarea existentei sale, la fel de reala că şi lumea exterioara.

Am invatat ca, exact aşa cum omul poate atinge pământul cu picioarele, tot aşa, pe aripile aspiratiei, se poate avanta spre inaltimile ceresti. Ca şi cei din vechime, el poate să mearga pe pamant şi să vorbeasca cu Dumnezeu, şi cu cât face asta mai mult, cu atat ii va fi mai greu să descopere unde se sfarseste viaţa Universala şi unde incepe existenta individuala. Când omul face o alianta cu Dumnezeu prin înţelegerea spirituala, dispare linia despartitoare dintre om şi Dumnezeu. Când acest punct este atins, omul va sti ce voia să spuna Isus prin: Eu şi Tatal Meu suntem Unul.

Marii filozofi ai diferitelor epoci au acceptat ideea omului că trinitate, dar niciodata n-au avut credinta că el ar avea o tripla personalitate. Ei l-au privit că pe o fiinta triunitara - cu o natura alcatuita din 3 parti imbinate.

Tendinta de a personifica toate lucrurile a denaturat aşa-numita Sfanta Treime până la imposibila conceptie de trei în unul, când ar putea fi înţeleasa că Omniprezenta, Omnipotenta şi Omniscienta a Minţii Universale, Dumnezeu. Atata vreme cât oamenii vad Sfanta Treime că trei persoane în una, şi că pe ceva care trebuie acceptat chiar dacănu poate fi explicat, ei vor ramane în primitivismul superstitiei si, astfel, în indoiala şi teama.

Daca natura triunitara a lui Dumnezeu este mai mult spirituala decât fizica, atunci, în om, trinitatea trebuie vazuta dîntr-un punct de vedere mai mult mental decât material. Un înţelept filozof a spus: Lasand deoparte orice altceva, un om înţelept ar trebui să se straduiasca pentru o cunoastere a Sinelui, căci nu exista cunoastere mai inalta, sau care să aduca o mai mare satisfactie a puterii, decât o cunoastere a propriei fiinte. Daca omul îşi cunoaste Sinele real, el nu poate decât să-şi descopere posibilitatile latente, puterile sale ascunse, facultatile adormite. Ce folos are un om dacăel castiga lumea intreaga, dar îşi pierde propriul suflet? Sufletul sau este sinele sau spiritual si, când îşi descopera cu adevărat sinele spiritual, el poate construi o lume intreaga dacăprin asta îşi slujeste semenii. Am invatat că acela care vrea să atinga telul final trebuie să cerceteze adancimile Sinelui sau real şi acolo Il va gasi pe Dumnezeu, implinirea a tot binele. Din cauza că omul este o trinitate în unitate - compusa din spirit, suflet şi trup - în starea de ignoranta spirituala el are tendinta de a gandi la cel mai de jos nivel al naturii sale, care este cel fizic.

Omul ignorant are grija de corpul sau pentru toata placerea pe care o poate obtine, şi vine o vreme când primeste, prin simturi, toata durerea pe care o poate suporta. Ceea ce nu invata prin înţelepciune, trebuie să invete prin suferinta si, dupa experiente repetate, el nu va mai nega că înţelepciunea este calea cea mai buna. Isus, Osiris şi Buddha au spus ca, cu toata înţelegerea noastra, trebuie să obtinem înţelepciunea.

Gandirea, operand în planul înţelectului, ridica vibraţiile corpului până la un punct ce corespunde starii lichide. În acest plan, gandirea nu este nici în intregime materiala, nici complet spirituala. Ea oscileaza că un pendul intre materialitate şi spiritualitate, dar vine o vreme când omul trebuie să aleaga pe care dintre acestea o serveste. Daca alege materialitatea, il asteapta o lume de confuzie şi haos. El poate alege spiritul si, dacăo face, poate urca spre cupola Templului lui Dumnezeu în om. Aceasta stare a gandirii poate fi comparata cu starea gazoasa a materiei, care este elastica şi tinde spre o expansiune nelimitata. Dumnezeu il lasa intotdeauna pe om să decida dacăîşi va dirija fluidul gandirii în directia acelor inaltimi celeste, ceea ce l-ar purta deasupra liniei cetoase a indoielii, temerii, pacatului şi bolii, sau îşi va lasa gandurile să coboare spre adancimile sordide ale animalului din om.

Daca, gandindu-ne la om că la o trinitate de spirit, minte şi trup, il consideram în principal din punctul de vedere al minţii, sau al sufletului, vom vedea că el ocupa o pozitie aflata intre doua mari extreme ale activitatii mentale, dintre care cea inferioara este trupul, iar cea superioara este spiritul. Mintea este puntea de legatura intre vizibil şi invizibil. Operand în planul simturilor, mintea devine sediul tuturor poftelor şi pasiunilor animale. Ea este sarpele din Gradina omului din Eden, care l-a ademenit să se infrupte din fructul oprit. Când Isus a spus: Asa cum Moise a apucat şi a ridicat sarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie ridicat fiul omului, El nu se referea la inaltarea trupului pe cruce, ci la elevarea sufletului sau minţii mai presus de amagirile simturilor. Stand intre spirit şi trup, desi fara să fie separat de ele, sufletul sau mintea este în stare să gandeasca mai josnic decât o fiara; sau poate să intre în uniune constienta cu spiritul pur, unde exista o abundenta de pace, puritate şi Putere Divina.

Când fiul omului este ridicat până la acel regat în care el se inalta deasupra erorilor regatului fizic, atunci el gandeste şi actioneaza în planul înţeligentei pure. Acolo el face deosebirea intre acele instincte pe care le are că şi orice animal, şi acele intuitii divine pe care le are în comun cu Dumnezeu. Mi s-a aratat ca, atunci când omul gandeste în acelasi plan cu spiritul pur, sufletul intra constient în acel regat în care percepe idealul lucrurilor, mai degraba decât lucrurile insele. El nu mai este dependent de simturi ci, cu o viziune mai clara, vede privelistea mareata a orizontului larg. Aici este revelat adevarul, de catre Inteligenta Divina, şi aici vorbeste mesajul insufletitor şi datator de sanatate.

Când fiul omului a fost ridicat din adancimile lumii sale materiale şi a fost inconjurat de imaginile de linistita frumusete şi rafinament ale lumii mentale, dupa un timp el este cuprins de o nemultumire pozitiva, şi impulsul etern spre mai sus, al sufletului, il poarta spre regate mai inalte. Acolo el nu mai vede

doar imagini ale linistii, ci locuieste chiar în tara linistii, inconjurat de o frumusete perpetua. El a zarit interiorul si, pentru el, acesta a devenit totul; iar exteriorul a devenit interior. El traieste într-o lume a cauzelor, pe când inainte se misca într-o lume a efectelor.

Spiritul omului triunitar este înţeligenta pura, acea regiune a fiintei sale unde nici marturia simturilor, nici opinia umana nu au vreo greutate în fata adevarului evident. Descoperirea Christului launtric, sau Fiul lui Dumnezeu în fiul omului, este cea care lasa deoparte indoiala şi descurajarile ei. De pe aceasta culme a fiintei sale, omul vede toate lucrurile cu viziunea clara a sufletului educat. El vede mai multe lucruri în ceruri şi pe pamant, decât sunt visate în orice filozofie. Când a invatat că el nu este doar un trup cu o minte guvernata dinauntru sau din afara, ci că ambele pot fi facute servitori supusi ai adevaratului sau Sine spiritual, el a adus în exprimare acea mostenire Divina cu care a fost inzestrat initial.

Spiritul este esenta suprema a fiintei umane. El nu este niciodata suferind sau nefericit căci, aşa cum spunea marele suflet Emerson, Finitul este cel care sufera. Infinitul se odihneste zambind. Iov, în Biblia voastra, v-a spus că omul este Spirit şi că suflarea Atotputernicului i-a dat viata. Intr-adevăr, Spiritul din om este cel care da viata, şi acel Spirit guverneaza activitatile lui inferioare. Spiritul comanda cu autoritate, şi toate lucrurile se subordoneaza legii juste.

O era noua, imbracata în vesmantul rasaritului care se apropie, se naste în inimile oamenilor si, în curand, Spiritul pur al lui Dumnezeu va straluci iarasi din inima, şi se va deschide iarasi usa prin care toţi vor putea intra într-o viaţa mai bogata şi mai deplina. Proaspat, vibrant, cu eterna tinerete, speranta şi stradanie, sufletul omului se afla în pragul unei noi ere, mai glorioasa decât oricare alta care a luminat cerul de la zorii Creatiei. Steaua din Betleem a stralucit, la nasterea lui Isus, mai tare că inainte, dar în curand stralucirea ei va fi că a soarelui de la amiaza, căci aceasta noua lumina vesteste ziua când Christ se naste în inimile tuturor oamenilor.

Volumul 2: CAPITOLUL VIII

În dimineata urmatoare, Chander Sen si-a continuat discursul:

- Mi s-a aratat, fara să poata incape indoiala, că înţeligenta umana poate fi transmutata în Inteligenta Divina. De cum mi-a fost clar acest lucru, am descoperit că puteam intra în Imparatia lui Dumnezeu, şi că aceasta Imparatie este chiar inlauntru. Acum stiu că Dumnezeu este unica putere, Atotprezenta şi Atotstiutoare; şi că pacatul, dizarmonia, boala, batranetea şi moartea apartin doar unei experiente trecute. Acum percep realitatea şi stiu că fusesem pierdut în ceata iluziei. Timpul şi spatiul au disparut complet, şi stiu că acum salasluiesc în ceea ce este subiectiv, şi că aceasta apartine lumii obiective. Daca as fi fost în stare să urmez indemnurile şi sclipirile pe care mi le revelau, din când în când, cele mai subtile simturi, cate ore obositoare şi tulburi as fi putut evita! Dar, în tinerete, că majoritatea oamenilor, decisesem că nu aveam decât o viaţa de trait, şi o traiam doar prin a-mi satisface ego-ul pe orice cale, aşa că ma hotarasem să obtin cât mai mult din acea viata. Am facut din egoism principalul tel în viaţa şi am dat frau liber pasiunilor animale, cu rezultatul că am irosit fluidele vitale ale corpului meu, până când el nu mai era decât coaja goala pe care aţi vazut-o prima oara. Dati-mi voie să va arat o imagine care va ilustra şi mai bine gandurile mele.

Ramase tacut pentru o clipa, şi o imagine, că şi cele deja descrise, aparu pe un perete. Era chiar imaginea lui, aşa cum il vazusem cu putin timp în urma. Era aceea a unui om batran, mergand nesigur, sprijinit în toiagul sau de lemn. Dupa aceea se ivi infatisarea sub care aparuse în aceasta dimineata. El continua:

- Prima imagine il reprezinta pe cel care îşi risipise energiile şi fluidele vitale ale corpului sau până când nu mai ramasese decât coaja golita. Cealalta il reprezinta pe cel care si-a conservat energiile şi fluidele vitale înlăuntrul corpului. În cazul meu, vedeti asta că o completa reintinerire, ceea ce este adevărat. Dar eu o vad din alt unghi: cati ar putea fi atat de norocosi că mine, să aiba ajutorul, simpatia şi compania acestor dragi frati?

Ca sa-mi înţelegeti gandul, să urmarim viaţa unui individ de la nastere până la finalul pe care atat de multi il vad că fiind moartea. Copilul se naste. El nu este constient de fluidele purtatoare de viata, care curg prin corpul sau, căci ele sunt inactive din cauza că organele care le genereaza sunt încă nedezvoltate şi inactive. Pe durata perioadei de crestere, dacăeste normal, copilul este frumos, activ şi jucaus, plin de viata. Fluidele vitale sunt generate continuu, până când copilul atinge un nivel al dezvoltarii sale la care fluidele vitale sunt active şi pot fi risipite. Daca are loc aceasta risipire, în putini ani copilul incepe să para batran.

Ochii îşi pierd stralucirea, corpul îşi pierde vitalitatea şi gratia. Trasaturile ii devin rigide. Peste alti cativa ani, creierul îşi pierde puterea de a se coordona cu muschii, şi corpul este cel al unui batran decrepit, coaja goala a celui de altadata.

Apoi să luam o persoana care si-a conservat toate fluidele vitale şi le-a permis să circule prin corp în mod natural, şi vedem cât de puternica şi viguroasa este. Daca acest om continua conservandu-si mereu fluidele vitale, chiar dacăel nu a perceput idei mai inalte despre viaţa decât a te naste, a trai catva timp pe pamant, apoi a trece dincolo, durata vieţii sale ar fi de 3-4 ori mai mare decât pentru o persoana care si-a irosit fluidele vitale. Daca el percepe că exista un rol mai mare pentru el în planul lui Dumnezeu, atunci permanent îşi va pastra fluidele vitale din corp, căci descopera curand că ele sunt necesare pentru o dezvoltare perfecta.

Doar cu putin timp în urma, invatatii nostri au inceput să cunoasca delicata retea de artere şi vene care compune sistemul circulator al corpurilor noastre. Dar le-a ramas să mai afle că exista în corp şi un alt sistem circulator, mai delicat şi mai subtil, care poarta forta vieţii spre fiecare atom. Prin sistemul nervos, aceasta forta a vieţii este trimisa la un grup de celule din creier. Aceste celule, la randul lor, actioneaza că distribuitor al acestei forte, şi ea este trimisa la fiecare atom al corpului, de-a lungul nervilor, pentru care ea are o afinitate speciala. Ea lucreaza şi că o protectie pentru nervi. Daca forta vitala este irosita, celulele devin rigide şi nu pot fi schimbate cu celule noi (care sunt create că să le ia locul), şi atunci noile celule sunt inlaturate în locul celor vechi, care treptat se descompun şi mor. Daca forta vitala este conservata, celulele sunt reinnoite la fel de rapid la varsta de cinci sute de ani, că şi la cea de zece ani.

Se va descoperi ca, atunci când toata forta vitala este conservata, corpul poate fi atat de incarcat cu viata, încât poti transmite viaţa în toate formele. Poti să pictezi un tablou, să modelezi o statuie, sau să iei orice creatie a mainilor tale care exprima idealul tau, şi să sufli asupra ei suflarea vietii, şi va deveni vie. Va vorbi cu tine şi cu ceilalti care pot înţelege inspiratia vieţii pe care ai pus-o în ea; şi va fi activa pentru că tu, Domnul Dumnezeul tau S-a exprimat şi este dupa voia Sa. Dar acele forme nu-si vor asuma calitatea umana decât dacăle conduci spre viaţa Divina. Daca le dai viata, trebuie să le conduci spre viaţa pura a lui Dumnezeu; atunci ele sunt forme perfecte, aşa cum şi tu esti perfect, şi atunci ti-ai indeplinit responsabilitatea. Veti descoperi că acesta este adevaratul geniu.

Exista o eroare vitala, pe care vreau s-o punctez. Geniul, cum il vedeti voi, când incepe să se dezvolte, a dobandit, constient sau inconstient, abilitatea de a-si conserva fortele vitale în toata puritatea lor, şi de a le trimite prin canalele lor naturale; aceasta conditie a animat corpul sau şi facultatea să creatoare, şi el vede ca, pentru el, exista ceva mai inalt de exprimat decât ceea ce este ordinar. Conservandu-si fortele vitale şi dandu-le frau liber, el va merge inainte spre realizari mereu mai minunate; dar dacăpermite dorintei sexuale să se strecoare, el îşi pierde rapid puterea creativa. La inceput, corpul este construit prin conservarea fortelor vieţii până când celulele capata o textura mai fina decât structura inferioara a unei persoane care îşi iroseste forta vitala. În momentul acela, când geniul este în culmea faimei sale, dacănu si-a dezvoltat puterea perceptiva mai profunda, Puterea Divina, atunci se pierde în autoglorificare. Pentru că nu era complet trezit, el abandoneaza lumina care il ghida; din impulsul spre o excitatie mai puternica, el incepe să-şi risipeasca fortele vitale şi în curand îşi pierde toata puterea. În consecinta, dacăomul îşi inalta gandirea deasupra pasiunilor animale şi îşi conserva fortele vitale până când corpul incepe să capete textura mai fina, insa apoi îşi permite să cada indarat, el se va prabusi mult mai rapid decât cineva care nu a fost astfel trezit.

Când cineva s-a trezit intr-atat încât îşi conserva toate fortele vitale şi le lasa să fie distribuite în mod natural spre nervi, apoi le lasa să circule de-a lungul nervilor catre fiecare atom al corpului, fara să-l tulbure ganduri, dorinte sexuale sau pasiuni, euforia va fi permanenta şi senzatia va depasi cu mult pe cea a sexului. Sarpele va fi ridicat şi nu va mai trebui să-şi tarasca pantecele prin noroiul şi bezna senzualitatii şi pasiunii.

Daca omul ar putea înţelege că acest fluid al vieţii este de multe ori mai vital decât cantitatea corespunzatoare de sange, el şi l-ar conserva, în loc să-l risipeasca. Dar el îşi inchide ochii în fata acestui lucru (poate să fie complet ignorant fata de asta) şi continua în orbire şi ignoranta, până când soseste moartea. Atunci rasuna plansul lui, căci nu-si admira rezultatul.

Voi ii priviti pe batrani cu veneratie, şi parul lor carunt il vedeti că pe o coroana onorabila, ceea ce nu vreau să neg nicicum. Dar, pentru că aţi vazut imaginile, va las pe voi să decideti care merita mai mult să fie onorat: cel cu suvite carunte, care, prin ignoranta sau chiar perversitate, si-a atras asupra să

decrepitudinea, sau cel care, la maturitate, devine mai plin de viata, mai puternic şi mai bine echipat să infrunte anii care vin, din aceasta cauza fiind mai bland şi mai generos. Eu recunosc că acela care îşi afla sfarsitul prin ignoranta este de compatimit, în timp ce pentru acela care stie şi totusi ajunge la acelasi sfarsit, este ceva cumplit.

Volumul 2: CAPITOLUL IX

Din ziua aceea am inceput să studiem sarguincios alfabetul, cu Chander Sen că instructor. Zilele treceau foarte repede şi se apropia luna aprilie, ramanand încă netraduse o mare parte a documentelor. Dar ne consolam cu ideea că aveam să revenim şi să incheiem traducerile. Desi prietenii nostri tradusesera pentru noi o buna parte din scrieri, ei insistasera să studiem caracterele că să putem traduce noi înşine.

În septembrie precedent aranjasem să ne intalnim, în desertul Gobi, cu un grup de cercetatori care avea să ne insoteasca la locul a trei dintre orasele antice în ruina, a caror localizare era data în aceste scrieri. Desi pe atunci încă nu vazusem documentele, ni se spusese de existenta lor. Cele pe care le vazusem la inceput, şi care ne starnisera curiozitatea, erau doar copii ale documentelor pe care le aveam acum în fata noastra. Ambele seturi de documente plaseaza aceste orase cu 200 de mii de ani în urma. Se spunea că locuitorii erau la un inalt nivel de civilizatie, căci cunosteau artele şi mestesugurile, şi erau capabili să prelucreze metalele; că aurul era un metal foarte obisnuit, atat de raspandit încât il foloseau pentru a-si face vase de baut şi pentru a-si potcovi caii. Se mai spunea că acesti oameni aveau un bun control asupra tuturor fortelor naturale, că şi asupra propriilor lor puteri Divine. De fapt, legendele - dacăsunt doar legende - despre ei sunt foarte asemanatoare cu cele din mitologia greaca. Daca hartile erau corecte, acest urias imperiu acoperea o mare portiune din Asia şi se intindea în Europa pe toata lungimea Marii Mediterane, până acolo unde este azi Franta, şi cea mai mare altitudine pe intinderea lui era de circa 600 de picioare deasupra nivelului marii. Era o mare campie, foarte fertila şi foarte populata, şi o colonie a Patriei-Mama. Fara indoiala ca, dacăresturile acestor orase pot fi gasite şi scoase la lumina, va fi descifrata o istorie foarte valoroasa, căci descrierile din documente, ale acestei tari, le depasesc pe cele din Egiptul Antic prin pompa şi splendoarea din timpul celor 7 dinastii de regi ai sai. Chiar şi inainte de guvernarea acestor 7 dinastii, ea este descrisa că fiind nespus de prospera. Oamenii se conduceau ei insisi; nu existau razboaie, nici vasali sau sclavi. Ei îşi numeau conducatorul, fara discutie, Principiul Director, şi il iubeau şi i se supuneau. Documentele arata că primul rege din prima dinastie a uzurpat puterea Principiului Director şi s-a instalat pe tron că un conducator.

Timpul trecea repede. Eram ocupati să pregatim totul pentru a ne alatura expeditiei, căci trebuia să pornim la drum că să fim punctuali în luna mai, la locul de intalnire stabilit, unde aveam să ne improspatam proviziile şi să echipam expeditia principala pentru calatoria finala.

Cuvînţele sunt sarace când incerc să redau gandurile şi sentimentele mele pe masura ce se apropia momentul plecarii. Fiecare ora a sederii noastre fusese o bucurie, nici una nu fusese plictisitoare. Desi fusesem cu acesti oameni şi impartisem cu ei casele lor timp de peste cinci luni, timpul trecuse atat de rapid încât pareau să fi fost cateva zile. Totusi, un univers de posibilitati se deschisese în fata noastra. Era că şi cum o usa s-ar fi deschis larg. Fiecare simtea posibilitatile nelimitate - şi totusi ezita să paseasca prin usa, dar ezitam şi sa-i parasim pe acesti minunati oameni, pe care ii vedeam că pe niste frati.

Cred că exista un moment în viaţa oricarui muritor, când el, sau ea, poate vedea usa larg deschisa - exact aşa cum fiecare dintre noi o vedea în acea frumoasa dimineata de aprilie - şi fiecare poate vedea vastele posibilitati care pot fi dobandite. (Voi cere cititorilor să lase deoparte, pentru o vreme, orice prejudecâti si, dacăsunt capabili, să înţeleaga aşa cum am înţeles noi. Nu ma astept să credeti, dar vreau să înţelegeti că una este să scrii despre acesti oameni, şi este cu totul altceva doar să stai la picioarele lor şi să asculti). Se parea ca, dacăam fi pasit ferm inainte şi am fi intrat pe usa, orice realizare avea să ne stea la indemana - şi totusi ezitam. Oare de ce? Pentru că nu credeam pe deplin; permiteam traditiei să ne traga indarat şi să inchida usa; atunci spuneam că mână destinului ne-a inchis-o. Dar trebuia să ajungem să realizam că nu exista fatalitate decât dacănoi înşine o permitem.

Iata, aveam în fata noastra niste oameni blanzi, simpli, totusi atat de minunati, care de generatii, şi poate dintotdeauna, traisera numai dincolo de aceasta usa, şi viaţa aceea era ceva firesc pentru ei. Nu exista precedent sau traditie, nimic altceva decât o viaţa pura, cinstita, bine traita şi cu picioarele pe pamant. Il las pe cititor să discearna.

Ezitam să parasim aceste dragi suflete blande, de care ne atasasem atat de mult în ultimele cateva luni, şi totusi ştiam că ne asteptau alte lucruri, şi le asteptam cu nerabdare. Ne-am despartit de prietenii nostri într-o frumoasa dimineata de aprilie, cu strangeri de mână şi salutari cordiale, printre invitatii din inima că să revenim. Cu un ramas bun final şi cu binecuvantari, ne-am indreptat spre nord, de data aceasta pentru a traversa marele Gobi, cu povestile lui despre teribilele greutati care ne asteptau, că viziuni vagi în mintea noastra. Dar nu ne era teama, căci Emil şi Jast erau iarasi cu noi, iar Chander Sen ii luase locul lui Neprow.

Pentru noi, care vizitasem multe tari, deplasarea lenta pe calea urmata era doar o parte din munca noastra cotidiana. Toţi din grupul nostru erau bucurosi să fie acolo. Cu totii recunosteam că în fata noastra incepuse să se deschida şi crestea o lume noua. Cu totii recunosteam cât de straina ne era aceasta tara şi cât de mult neprevazut aducea, de aceea, o calatorie obisnuita, şi totusi exista un impuls irezistibil de a merge mai departe. Cu incredere absoluta în prietenii nostri mai mari, toate temerile sau gandurile de nemultumire personala fusesera abandonate şi intrasem în miezul lucrurilor cu un entuziasm scolaresc.

Ne obisnuisem cu locuri indepartate de pe Pamant, dar niciodata nu traisem experienta unei tari atat de diferite; şi totusi unde puteam calatori cu libertatea şi usurinta de aici? Va mirati că eram atat de impresionati de aceasta tara şi de binefacatorii nostri? Simteam că am fi putut merge spre nord până când am fi atins regiunile polare şi le-am fi cucerit. Nu mersesem prea mult, când cineva din echipa noastra a remarcat:

- Daca am putea calatori aşa cum pot acesti prieteni, drumul ar fi uşor. Dar pentru că noi nu putem calatori că ei, fac şi ei tot drumul alaturi de noi.

Totul a mers bine până în seara celei de-a saptea zile. Pe la ora 5 dupa-amiaza tocmai ieseam dîntr-o vale adanca în care coborasem, că să trecem spre regiunea mai deschisa de dincolo de culme, când cineva din echipa a strigat că se vedeau niste calareti în departare. I-am privit prin binoclu şi am numarat 27 de calareti care pareau inarmati până în dinti. L-am anuntat pe Jast şi el a spus că era, probabil, vreuna dintre cetele nomade care cutreierau zona. Am intrebat dacăera o banda de talhari, şi el ne spuse că aşa banuia, căci nu pareau să fie insotiti de vreo turma de animale.

Am parasit cararea şi am intrat într-un palc de copaci unde ne-am instalat tabara pentru noapte. În timp ce se aseza tabara, doi din grupul nostru trecura paraul langa care poposisem şi urcara pe o culme care le oferea privelistea regiunii din jur. Ajunsi pe varf ei se oprira si, punandu-si ocheanele la ochi, ramasera aşa o clipa, apoi se intoarsera şi se grabira spre tabara. În momentul acela, cineva observa că se apropia o furtuna. Am privit si, destul de limpede, se vedea o masa de nori grei adunati la nord-vest, şi ceata se ridica spre ei din toate directiile. Am devenit foarte nelinistiti, căci vedeam banda de calareti în mijlocul furtunii care se apropia, coborand pe panta direct spre tabara noastra. Eram foarte tulburati de aparitia acestei bande. Desi expeditia noastra numara 32 de persoane, nu aveam nici un fel de arme de foc. Pentru cateva momente, vântul vajai şi ne biciui, purtand în jurul nostru particule fine de zapada, cu o viteza de 70 de mile pe ora, şi se parea că aveam să fim siliti să ne mutam tabara din cauza crengilor care cadeau din copaci, smulse de vijelie. Apoi totul se calma acolo unde eram noi, şi pentru o clipa ne-am gandit că era doar o rafala, cum se intampla adesea în aceasta regiune, şi că în curand avea să treaca.

Pentru că încă mai era o lumina vaga care ne permitea să vedem, ne-am intors şi am facut ordine în corturi. Am fost atat de ocupati cu aceste treburi timp de vreo jumatate de ora, încât nu ne mai gandeam la furtuna sau la presupusii banditi care ne speriasera intr-atat putin mai devreme. Când ne-am oprit o clipa că să ne odihnim, Seful nostru a mers la intrarea în cort şi s-a uitat afara, apoi s-a intors spunand:

- Furtuna pare să vuiasca la mica distanta dar, aici unde suntem noi, abia dacăse simte vreo adiere. Priviti, corturile şi copacii din jur abia se misca, iar aerul pare să fie cald şi parfumat.

Cativa l-am urmat afara şi am ramas uimiti un moment. cât timp fusesem ocupati în cort, eram pe jumatate constienti de zgomotul pe care il facea furtuna, dar banuiam că trecuse şi traversa valea, că unele furtuni din tara aceasta, care vin că un ciclon şi calatoresc multe mile inainte să-şi inteteasca furia, iar dupa ce au trecut ramane o atmosfera calma. Dar nu acesta era cazul acum. Viscolul urla cu toata furia la o suta de picioare de noi, dar în locul unde ne aflam, aerul era linistit şi cald. Experientele noastre dinainte ne aminteau că frigul era intens şi te patrundea tot mai adanc, în timp ce vântul spulbera minusculele particule inghetate de zapada în lung si-n lat, până când erai aproape sufocat.

Deodata cercul s-a luminat că prin farmec. Cum stateam uimiti, ni se parea că auzim strigate omenesti peste larma furtunii. S-a anuntat cina. Am intrat şi ne-am asezat. În timp ce mancam, cineva din grupul nostru se intreba ce se intamplase cu calaretii pe care ii vazusem coborand panta. Un altul spuse:

- Mi s-a parut că aud strigate pe când eram afara şi ne intrebam dacănu putem fi de ajutor celor pierduti în furtuna.

Jast ne spuse că acei oameni apartineau uneia dintre cele mai temute bande de talhari care cutreiera tinutul. Adauga că ei nu faceau nimic decât să jefuiasca şi să prade satele, şi să ia cu ei turmele de oi şi capre. Dupa cina, într-o pauza a furtunii, am putut auzi strigate omenesti, că şi foraituri şi nechezaturi de cai, rasunand că şi cum nu mai puteau fi stapaniti. Desi pareau să fie la mica distanta, nu-i puteam vedea, atat de intunecata şi deasa era zapada invartejita de vant. N-am vazut nici palpairea vreunui foc de tabara.

Peste cateva momente, Emil se ridica şi spuse că avea sa-i invite în tabara. Daca nu erau bine echipati, le era imposibil unor oameni sau unor animale să supravietuiasca în furtuna până dimineata, căci afara gerul devenea tot mai intens. Pe când Emil se pregatea să iasa din cort, doi dintre noi ii cerura voie să-l insoteasca. Emil paru multumit; accepta şi disparura în furtuna. Dupa ce lipsisera vreo 20 de minute, ei aparura urmati de 20 dintre cei din banda, care îşi trageau caii dupa ei. Acestia ne-au spus, mai tarziu, că ceilalti sapte se despartisera de ei şi probabil că se ratacisera în furtuna. Cei care ajunsesera în cercul nostru formau un inedit şi pestrit amestec de creaturi ce pareau semisalbatice. În clipa în care au intrat în cercul de lumina, devenisera banuitori, crezand că era vreo cursa pentru a-i captura. îşi aratara temerile, dar Emil ii asigura că erau liberi să plece oricand doreau, şi le arata că nu aveam nici un mijloc de aparare dacădoreau să ne atace. Conducatorul lor spuse că asta se pregateau să faca atunci când ne vazusera iesind din vale, inainte să inceapa vijelia. Dupa ce incepuse furtuna, se zapacisera şi îşi pierdusera directia, astfel că nu mai stiau unde era tabara. Când ii gasisera Emil şi cei doi, erau cuibariti unul intr-altul sub o culme la circa 100 de yarzi în josul raului. Seful lor spuse ca, dacăar fi goniti iar în furtuna, cu siguranta că ar pieri. Emil ii asigura că nu avea să se intample aşa ceva.

Si-au pus caii la adapost pentru noapte, printre copaci, apoi s-au strans la un loc, s-au asezat şi au inceput să manance carne uscata de capra şi unt de yak, pe care le scosesera din buzunarele seilor. În timp ce se ocupau cu asta, îşi tineau armele la indemana şi erau gata să reactioneze la orice sunet suspect. Vorbeau şi gesticulau zgomotos. Jast ne spuse că se minunau de echipamentul nostru şi de lumina, de faptul că nu batea vântul, că era cald în interiorul cercului şi caii erau atat de linistiti. Unul din ceata, care vorbea cel mai mult, auzise de prietenii nostri mai inainte. El le povestea celorlalti că acesti oameni erau că zeii şi ca, dacăar fi vrut, i-ar fi putut distruge pe ei (pe banditi) într-o clipa. Jast mai spuse că vreo cativa din ceata incercau sa-i determine pe ceilalti să ne ia tot ce aveam şi să plece, căci credeau că era o cursa că să ii prindem; dar că acel om era ferm hotarat să nu fim vatamati cu ceva. Le spunea ca, dacăne-ar fi facut vreun rau, ar fi fost distrusi cu totii. Dupa ce discutasera destul de mult, opt dintre ei se ridicara şi venira spre noi, spunandu-i lui Jast că nu voiau să mai stea; că erau foarte ingrijorati şi că aveau să încerce să ajunga la tabara lor, aflata pe malul aceluiasi parau, dar la cateva mile mai la vale. îşi dadusera seama de localizarea ei dupa palcul de copaci sub care poposisem. Apoi au incalecat şi au pornit în josul apei.

Dupa vreo 20 de minute s-au intors toţi, spunand că zapada era atat de mare încât caii nu putusera să mai mearga prin furtuna, care era cea mai teribila experienta a lor de multi ani incoace. Apoi au inceput să se instaleze pentru noapte. Cineva din echipa noastra spuse:

- Ei bine, banuiesc că le va fi mult mai comod aici, chiar dacăse tem, decât afara în furtuna.

Jast se intoarse spre noi, spunand:

- Casa Tatalui este acolo unde salasluiesti; dacăesti în acea casa şi locuiesti acolo, te afli în spiritul luminos al Tatalui. De cât folos poate fi afectiunea şi caldura dinlauntrul casei, dacătu nu esti de-al casei, sau nu cunosti caldura şi afectiunea care se gasesc inauntru? Ii poti chema pe cei care au ramas fara casa, dar ei nu vor voi să intre, căci ei nu stiu unde locuiesti tu. Acesti frati dragi, desi simt caldura, nu vor veni mai aproape din cauza că ei mereu i-au pradat pe semenii lor, şi nu pot înţelege că aceiasi oameni pe care ei ii vazusera că pe o prada fireasca, le-ar putea fi prieteni fara vreun motiv anume, mai ales dacănu apartin bandei. Ei nu stiu că înlăuntrul zapezii sau frigului, sau în cea mai cumplita furtuna, locuieste Tatal; şi că aceia care îşi fac, din casa Lui, casa lor, şi salasluiesc în ea, nu pot fi vatamati de viscol, de vant sau de torenti. Numai atunci când esti lipsit de legatura cu Dumnezeu, vanturile, furtunile şi torentii navalesc asupra ta.

Numai atunci când stai ferm şi neclintit cu ochii atintiti direct asupra lui Dumnezeu, fara să stii sau să vezi altceva, numai atunci poti obtine ceea ce vedeti acum. Gandul nostru este: Stau ferm cu ochii atintiti spre Tine, o, Tata; stiindu-Te doar pe Tine, Tata; şi nu vad altceva decât pe Dumnezeu în toate lucrurile. Raman neclintit pe Muntele Sfant, necunoscand altceva decât Iubirea, viaţa şi Intelepciunea Ta. Spiritul Tau Divin ma umple intotdeauna. Ma inconjura şi ma cuprinde, înlăuntrul şi în afara mea, totdeauna. Stiu, Tata, că acest lucru nu este numai pentru mine, ci pentru toţi copiii Tai. Stiu, Tata, că nu am altceva decât ce au şi ei, şi că numai Dumnezeu este în toate. îţi multumesc, Tata.

Adevarata pace poate fi gasita chiar şi în inima furtunii; dar, adanc în inima omului care s-a regasit pe sine, este pace adevarata. Pe de alta parte, omul poate şi să fie izolat departe, în salbaticie, în lumina crepusculara şi în vasta liniste a naturii, şi totusi să fie sfasiat de furtunile pasiunii, sau zguduit de tunetele fricii.

Natura, observata cu atentie, pare să fi dat fortei brute, lacomiei şi capacitatii de a varsa sangele animalelor mai slabe, un avantaj incomparabil; dar veti observa cateva lucruri simple, asupra carora putini au reflectat.

Exista în lume mai multi miei decât lei. Acesta nu e un accident. Natura nu e oarba, că să faca gafe. Natura este Dumnezeu în lucru, şi Dumnezeu nu-si risipeste materialele, nici nu face greseli în opera Sa. Nu va izbeste faptul ciudat ca, în creuzetul fortelor primitive ale naturii, leul nu a reusit să manance mielul inainte să fi aparut pe scena omul? Efectiv, mielul a invins leul în lupta pentru existenta. Nu se poate spune că omul a ajutat mielul impotriva leului, că să se ajunga aici. Dupa toate probabilitatile, omul si-a inceput cariera de vanator ucigandu-l mai intai pe cel mai docil. Este cert că el ucide mai multi miei decât lei. Nu omul, ci Natura este cea care pronunta condamnarea familiei leului. Reflectati o clipa şi veti vedea că Natura nu poate da puteri distincte, în directii opuse, aceluiasi animal. Leul este un mare luptator, dar se inmulteste lent. Toata forta minunatului sau trup este dirijata spre lupta. Sa aiba pui este în detrimentul lui, şi e un incident al vieţii sale. Mielul, pe de alta parte, nu este un luptator, şi de aceea este slab. Mielul nu-si cheltuieste energia în lupta, şi de aceea este mult mai fecund. Natura recunoaste că a greşit creand leul. Ea îşi corecteaza greseala. Leul şi alte animale, care au instinctul de a ucide, dispar.

Nu exista exceptii de la aceasta sentinta de extinctie pronuntata de imuabila lege a Naturii impotriva tuturor fiinţelor pradatoare. Natura guverneaza conform unei echitati eterne si, prin insasi Legea Universului, pradatorul duce o lupta pierduta; asta face şi a facut mereu, fie el un animal sau un om-animal, în padure sau în oras, acum şi pururea. Leul pierde. El pierde atunci când invinge. Moare atunci când ucide. Chiar prin natura lucrurilor, el îşi mananca propria specie atunci când sfasie carnea calda a mielului pe care l-a smuls turmei. Când primul leu si-a lovit prada cu puternica să laba, şi si-a marait, printre falcile insangerate, placerea pe care o simtea, el canta nu moartea neajutoratului pe care il manca, ci imnul funebru al propriului sau neam. Cruzimea este un punct de referinta subred. Leii nu se intovarasesc. Ursii nu traiesc în turme. Salbaticii dintre oameni formeaza grupuri mici şi se lupta intre ei. Primitivismul, barbaria se intorc impotriva celor de acest soi, fiare sau oameni, şi sunt surse de slabiciune.

În aceasta ordine de idei, fiarele de prada trebuie să dispara. Nici un mare razboinic nu a cucerit vreodata ceva cu adevărat. Toate victoriile sale sunt iluzii. Imperiile cuceritorilor, dacăse bazeaza numai pe sabie, se descompun repede. În cele din urma, conducatorii trebuie să repudieze forta şi să apeleze la ratiune şi dreptate, altfel imperiile lor se prabusesc. Fiara de prada, fie că este animal sau om, este singuratica, neajutorata şi lipsita de speranta, irevocabil condamnata, căci adevarata forta este blandetea. Blandetea este leul, cu toate atributele leului, în afara de gustul pentru sange, şi treptat toata viaţa ajunge sub guvernarea blandetii care cucereste totul.

Omul este facut şi desfacut de sine însuşi. În fabrica gandirii, el faureste armele cu care se distruge singur. Tot acolo, el finiseaza uneltele cu care îşi construieste palate ceresti de bucurie, putere şi pace. Prin alegerea justa şi prin folosirea corecta a gandului, omul urca spre Perfectiunea Divina. Prin abuz şi prin gresita folosire a gandului, el coboara spre nivelul fiarei. Intre aceste doua extreme se afla toate tipurile de caractere, şi omul este faurarul şi stapanul lor.

Acesti banditi sunt ramasitele unui popor care altadata era maret şi prosper. Stramosii lor populau aceasta tara pe vremea când era un frumos şi infloritor imperiu industrial. Ei cunosteau stiinţele şi artele. îşi cunosteau, de asemenea, originile şi puterile, şi aveau un cult pentru aceste origini şi puteri. A venit o vreme când au inceput să caute placerile trupului si, cu timpul, trupurile lor au cedat. Atunci, un mare

cataclism s-a abatut asupra tarii, când un val de apa a devastat-o, lasand în viaţa doar putini, refugiati pe inaltimi. Acestia s-au dezvoltat în comunitati şi au devenit marile rase ale Europei.

Regiunea unde ne aflam şi cea a pustiului Gobi au fost izolate şi apoi inaltate, încât nimic nu a mai crescut aici. Populatia era atat de distrusa, încât mai existau doar cateva comunitati izolate si, cu timpul, au mai ramas doar cateva familii. Acestea s-au unit în bande şi sunt stramosii populatiilor de astazi. Ei nu pot prospera, căci permanent se razboiesc intre ei. În vreme ce istoria şi originile lor au fost uitate, religia şi legendele lor pot fi urmarite până la sursa unica. Oriunde ii gasesti, descoperi la ei asemanari fundamentale, desi formele lor difera mult.

Aici Jast spuse că se temea să nu ne fi obosit deja, căci toţi ceilalti prieteni ai nostri adormisera deja. Am privit în directia banditilor şi era destul de limpede că dormeau cu totii. Ca şi noi, uitasera de furtuna, care nu se domolise. Atunci am intrat în cort şi ne-am culcat, mereu la fel de recunoscatori marilor nostri prieteni.

Când ne-am trezit în dimineata urmatoare, soarele stralucea şi toata tabara era în forfota. Ne-am imbracat în graba şi am iesit afara, că să aflam că toţi, prieteni şi banditi, ne asteptau. La micul dejun ni s-a spus că se aranjase să calatorim cu totii până la tabara banditilor, căci era mai uşor să ne deschidem drumul prin zapada dacăramaneam toţi impreuna. Banditii pareau incantati de acest proiect, dar nu pot spune că şi noi, căci ni se spusese că în tabara lor erau vreo 150 de insi. Când am incheiat micul dejun, toate semnele furtunii disparusera, aşa că am strans tabara şi am pornit, în frunte cu banditii calari, deschizand drumul astfel încât ceilalti sa-i urmeze cu echipamentul taberei.

Desi tabara banditilor nu era la mai mult de 12 mile în josul apei, nu am ajuns acolo decât dupa-amiaza, când eram deja foarte incantati să ne oprim pentru o cât de scurta pauza. Am găsit tabara lor foarte intinsa, cu suficient loc că să incapa toata expeditia noastra. Dupa masa s-a decis că am fi putut calatori mai bine în continuare dacăasteptam o zi sau doua, că să lasam zapada proaspat cazuta să se aseze, căci a doua zi trebuia să traversam o trecatoare la circa 14 mii de picioare inaltime. Vremea nu s-a dovedit a fi atat de calda pe cât ne asteptam, aşa că sederea noastra s-a prelungit pe vreo patru zile. Intregul sat ne-a tratat cu cel mai mare respect, şi au facut tot ce le statea în puteri că să ne faca sederea cât mai placuta.

La plecare, doi dintre barbati au intrebat dacăputeau să se alature expeditiei. Cum tot aveam de gand să recrutam un mare numar de ajutoare în urmatorul sat mai mare, la vreo 70 de mile departare, i-am acceptat bucurosi şi au ramas cu noi până când ne-am intors, în toamna.

Când am parasit satul, aproape jumatate din populatia lui a venit cu noi până pe culmea marii trecatori, că să ajute la taierea potecii prin zapada adanca, şi le-am fost foarte recunoscatori pentru eforturile lor amabile, căci s-a dovedit a fi un urcus foarte dificil. Pe culme ne-am luat ramas bun de la prietenii nostri banditi şi am pornit spre locul de intalnire stabilit, sosind acolo la 28 mai, la trei zile dupa sosirea prietenilor cu care facusem aranjamentul în toamna precedenta.

Volumul 2: CAPITOLUL X

Dupa ce ne-am odihnit timp de o saptamana şi am strans echipamentul necesar, expeditia noastra reunita a pornit spre orasele antice ale Uigurilor, unde am ajuns la 30 iunie. Aici ne-am apucat imediat de lucru si, când primele sapaturi au ajuns la 50 de picioare adancime, am dat peste zidurile unei cladiri antice. Când am ajuns la aproape 90 de picioare adancime, am patruns într-o camera larga, unde se gaseau multe statuete din aur, argint, bronz şi lut, toate frumos lucrate. Dupa ce lucrarile avansasera suficient de mult că să poata dovedi, fara nici un dubiu, că acesta fusese candva un oras foarte mare, am mers într-un al doilea loc. Aici am sapat până la circa 40 de picioare inainte de a ajunge la ceea ce s-ar putea numi o dovada clara a vechii civilizatii. Iarasi am muncit indeajuns pentru a demonstra că erau ruinele unui mare oras antic.

Ne-am mutat într-un al treilea loc, unde ne asteptam să gasim probele care aveau să arate că acesta era cel mai vechi şi cel mai mare dintre cele trei orase. Pentru a economisi timpul şi resursele, ne-am organizat fortele în patru echipe. Trei dintre aceste echipe erau alcatuite dîntr-un sef şi sase ajutoare. Asta dadea fiecarei echipe cate sapte persoane. Acestei forte combinate i-a fost atribuita toata munca de la sapaturi şi administrarea ei, fiecare echipa avand cate 8 ore de lucru din cele 24 de ore ale zilei. Celei de-a patra echipe, compusa din restul personalului expeditiei, i-au fost rezervate treburile taberei. Eu eram în echipa al carei conducator era Seful nostru. Ni s-au atribuit cele 8 ore de lucru de la miezul noptii până la ora 8 dimineata.

Dupa ce am incheiat degajarea primului put sapat şi am obtinut accesul la patru camere subterane, am inlaturat suficiente daramaturi că să ajungem să aratam, mai presus de orice indoiala, că acesta era cel mai vechi şi cel mai mare dintre cele trei orase, şi că avea comori bogate.

Într-o dimineata, echipa care venise să ne schimbe ne-a anuntat că se apropiau de tabara niste calareti, dinspre nord. Când am ajuns la suprafata, am vazut că veneau în directia noastra şi că pareau să fie o alta banda de talhari, căci urmau, în mod evident, calea facuta de noi când venisem aici. Pe când stateam privind, Jast veni şi spuse:

- Este o ceata de banditi hotarati să jefuiasca tabara, dar nu cred că trebuie să ne temem.

I-am asteptat să se apropie şi ajunsesera la vreo 500 de yarzi de tabara noastra, când s-au oprit. Dupa un scurt interval, doi dintre ei au venit calare si, dupa ce ne-am salutat, ne-au intrebat ce faceam acolo. Le-am spus că incercam să gasim un oras antic. La asta, ei au raspuns că nu credeau nici un cuvant din ce le spusesem. Banuiau că eram în cautare de aur şi venisera să ne ia echipamentele şi proviziile. Am intrebat dacăerau soldati ai guvernului, la care ei raspunsera că nu recunosteau nici un guvern, căci în regiunea aceea conducea cine era mai tare. Cum nu vedeau nici urma de arme de foc, cred că au ajuns la concluzia că trebuia să existe o forta mai mare decât ceea ce constatasera cu ochii lor. S-au intors la ceata lor că să analizeze situatia.

Dupa un timp, cei doi au revenit şi ne-au spus ca, dacăne predam de bunavoie, nu aveau să raneasca pe nici unul dintre noi, dar dacănu, atunci aveau să inainteze şi să impuste pe oricine ar fi opus rezistenta. Ni s-au dat 10 minute că să ne hotaram, dupa care ei aveau să inainteze fara alte discutii. La aceasta, Jast le-a raspuns că nici nu vom rezista, dar nici nu ne vom preda. Asta a parut sa-i infurie si, dand pinteni cailor, s-au intors spre ceata lor, agitandu-si armele. Atunci intreaga banda porni spre noi în galop intins. Marturisesc că eram speriat de-a binelea, dar aproape instantaneu ni s-a parut că eram inconjurati de fantomatice siluete de calareti, galopand în jurul nostru. Apoi aceste siluete devenira şi mai veridice, şi numarul lor spori. Era evident că şi vizitatorii nostri vazusera ceea ce vedeam noi, căci caii lor fie erau opriti imediat, fie se opreau singuri, incepand să se cabreze şi să se prabuseasca, scapand de sub controlul calaretilor. Într-o clipa, o teribila confuzie puse stapanire pe banda, care numara vreo 75 de calareti. Caii incepura să cada în dreapta şi în stanga, fara să mai poata fi stapaniti, şi totul se incheie cu o retragere dezordonata a bandei, urmarita indeaproape de calaretii-fantoma, cum le-am spus noi.

Dupa ce lucrurile s-au potolit, Seful nostru şi doi din echipa, printre care eram şi eu, am mers până la locul unde se oprise banda şi nu am putut descoperi alte urme decât cele facute chiar de talhari. Eram foarte nelamuriti cu asta, căci totul ni se paruse la fel de real că şi banditii, iar salvatorii parusera că vin din toate partile. Ne asteptam să gasim, clare, urmele cailor lor pe nisip, la fel de clare că şi acelea ale cailor banditilor. Când am revenit în tabara, Jast spuse:

- Calaretii-fantoma, cum le-aţi spus voi, erau doar imagini, facute atat de reale încât voi, că şi banditii, le-aţi putut vedea. Pe scurt, erau imagini ale altor intamplari, pe care am fost capabili să le producem într-o maniera atat de veridica, încât nu au putut fi deosebite de intamplarea reala. Putem să le producem pentru protectia noastra, că şi pentru a-i proteja pe ceilalti, şi astfel nimeni nu a fost ranit. Acolo unde se slujeste un tel clar, nu poate surveni nici o vatamare. În mintea banditilor se trezise o banuiala. Nu era logic că o expeditie că a noastra să se aventureze atat de departe fara nici o aparare, şi am profitat de asta că sa-i speriem. Sunt foarte superstitiosi şi mereu se tem de capcane. Genul acesta de oameni este foarte susceptibil să se teama, şi ei au vazut exact ceea ce se asteptau să gaseasca. Daca nu am fi utilizat aceasta metoda, foarte probabil că ar fi trebuit să distrugem o parte din banda inainte că ei să ne lase în pace. Asa insa, n-o să mai auzim de ei de-acum inainte.

Nu am mai fost amenintati dupa aceea.

Dupa ce lucrasem suficient că să ne convingem că aceste trei orase existasera, ni s-a sugerat să umplem iarasi puturile sapate, pentru a le proteja de orice banda de jefuitori care ar fi putut descoperi lucrarile, căci o asemenea descoperire ar fi condus la o adevarata goana dupa comori. Printre toate aceste bande circula legende despre existenta acestor orase şi despre bogatia lor în aur. De cum am terminat cercetarile, toate puturile au fost umplute la loc, astfel încât să ramana cât mai putine urme; şi prima furtuna avea să stearga orice urma am fi lasat. Nisipul se deplaseaza continuu în aceasta regiune, şi acest lucru face foarte dificila localizarea fiecareia dintre aceste ruine. Ne-ar fi fost imposibil să descoperim oricare dintre aceste trei locuri fara ajutorul prietenilor nostri. Ni s-a spus că ruine asemanatoare se gasesc până în sudul Siberiei.

Exista dovezi neindoielnice că o populatie numeroasa s-a dezvoltat aici şi că atinsesera un inalt nivel de civilizatie. Exista şi dovezi nenumarate pentru a arata că acesti oameni cunosteau agricultura, mineritul, textilele şi industriile asociate acestora, cititul, scrisul şi toate stiinţele. Este foarte evident că istoria acestor oameni este istoria rasei Ariene.

Pe când sedeam la masa în dupa-amiaza ultimei noastre zile, cineva din echipa il intreba pe Emil dacăistoria acestei mari rase putea fi urmarita şi scrisa. El raspunse că se putea, că orasul de sub tabara noastra continea dovezi absolute sub forma de documente scrise care, când aveau să fie gasite şi traduse, aveau să redea istoria exacta a acestui popor.

Aici conversatia a fost intrerupta de un barbat care a aparut la usa cortului, intreband dacăi se permitea să intre. Emil, Jast şi Chander Sen s-au ridicat şi s-au grabit spre intrare că să-l intampine. Dupa saluturile schimbate, am vazut că se cunosteau foarte bine, şi Seful nostru s-a ridicat că să li se alature. La usa cortului l-am vazut oprindu-se şi privind uimit pentru o clipa; apoi, cu bratele desfacute, a iesit repede afara, spunand:

- Ei, ei! Asta chiar că este o surpriza!

Un amestec de voci se auzi, barbati şi femei salutandu-se cu el, şi cei trei iesira din cort dupa el. Atunci, toţi cei care stateam la masa ne-am sculat şi ne-am imbulzit să iesim afara, unde am găsit un grup de paisprezece nou-veniti. Grupul includea pe mama lui Emil, pe gazda noastra din satul unde iernasem, pe frumoasa doamna care prezidase banchetul la care luasem parte acasa la Emil, şi pe fiul şi fiica lui Emil. Cu totii formau un grup vesel, şi ne-a reamintit de reuniunile din trecut.

Surpriza era completa şi o aratam, dar şi mai mare era surpriza prietenilor care ni se alaturasera în aceasta expeditie. Privindu-i, ştiam că deja curiozitatea lor depasise orice limite. Ei nu mai vazusera, că noi, asemenea aparitii şi disparitii, şi în timpul lucrarilor de până atunci ale expeditiei fusesem atat de preocupati încât neglijasem să le povestim altceva decât incidente fragmentare. Aparitia acestui grup, că din senin, ii lasase complet uluiti. Bineînţeles că ne distram copios pe socoteala lor.Dupa prezentarea tuturor şi dupa saluturi, cel care avea în grija tabara şi echipamentul veni sa-i caute pe Emil şi pe Seful nostru. Cu cea mai vizibila neputinta pe fata, el spuse:

- Cum o sa-i hranesc pe toţi acesti oameni? Alimentele noastre încă n-au sosit şi abia dacămai avem provizii pentru noi, pentru astazi şi pentru maine dimineata, căci eram pe punctul să pornim la drum indarat.

Pe când discutam aşa, fiind toţi adunati acolo, liderul expeditiei combinate a auzit o parte a acestei conversatii. El se apropie de ei. De indata l-am auzit intreband:

- În numele cerului, de unde au venit toţi oamenii acestia?

Seful nostru il privi cu un zambet şi ii spuse:

- Tocmai ai spus-o, Ray, au venit direct din ceruri. Uite, nu au nici un mijloc de transport.

Ray raspunse:

- Dar lucrul care ma incurca mai mult este că nu par să aiba aripi. şi dacăn-au aripi, ar fi trebuit să auzim bufniturile de la aterizarea lor pe nisip, mai ales că sunt atatia, dar n-am auzit nici asta. Asa că o să vedem noi dacăsugestia ta este justa şi perfect logica.

Atunci Emil se intoarse spre grup şi zise ca, pentru a potoli temerile intendentului nostru, se vedea obligat sa-i mustre pe vizitatori pentru că nu-si adusesera propriile lor provizii. La asta, intendentul paru teribil de incurcat şi spuse că nu trebuia să fie atat de drastic căci, fara indoiala, tot nu era destula hrana că să ajunga pentru toţi. Atunci vizitatorii incepura să rada amuzati, ceea ce paru să-l jeneze şi mai tare. Apoi mama lui Emil spuse că nu era nevoie de stanjeneala şi nemultumire. Gazda noastra şi doamna cea frumoasa i s-au alaturat, spunand că ele vor prelua bucuros grija cinei, căci cu totii doreau să cineze cu noi. Asta il facu pe intendent să rasufle usurat şi imediat a acceptat oferta.

Dupa-amiaza era deja tarzie. Era una din acele zile din Gobi când vremea mangaie bland pământul pentru o clipa, iar în clipa urmatoare scena se poate preschimba într-un infern de furie nepotolita. Toate paturile au fost scoase şi fixate pe nisip, langa cercul taberei. Pentru un observator, scena avea aspectul unui picnic vesel, ceea ce şi era. Când toate paturile au fost intinse, au fost aduse şi asezate pe ele, cu tot ce contineau, vasele care erau folosite pentru pregatirea şi servirea mesei în tabara. Apoi ne-am asezat cu totii de jur imprejurul lor.

Inca mai vedeam semnele uimirii şi perplexitatii pe fetele celor care se alaturasera mai tarziu grupului nostru. Ray, liderul, se uita în vase şi spuse că vedea bine cata mancare contineau ele, şi că

dacăacea cantitate putea fi impartita că să sature toata acea gloata infometata, el era gata să-şi tina ochii larg deschisi pentru a vedea minunea. Cineva din grupul nostru spuse:

- Mai bine uita-te atent, căci exact asta ai să vezi.

Seful nostru spuse:

- E a doua oara când ghicesti bine azi, Ray.

Cele trei doamne incepura să imparta mancarea din vase. De cum era umpluta o farfurie, era data mai departe şi o alta goala venea în loc, până când toţi au fost serviti din belsug. Pe masura ce continua servitul, il vedeam pe Ray devenind tot mai nelinistit, şi când propria lui farfurie ajunse la el, o dadu mai departe spunand că poate să se multumeasca şi cu mai putin. Gazda noastra il asigura că nu trebuia să-şi faca griji, căci era destula mancare pentru toţi.

Dupa ce toţi au fost serviti cu darnicie, el se uita din nou în vase. Când a vazut că ele nu-si diminuasera continutul, s-a ridicat şi a spus:

- Cu riscul de a fi nepoliticos, prost-crescut şi necioplit, o să va intreb, doamnelor, dacăpot să ma asez langa voi, căci imi dau bine seama că mi-aţi starnit intr-atat curiozitatea, încât nu pot manca deloc.

Doamnele spusera că pentru ele era o favoare că el să le stea alaturi. Atunci el merse şi se aseza pe marginea paturii, intre mama lui Emil şi doamna cea frumoasa.

Dupa ce el se asezase, cineva a intrebat de pâine. Nu mai ramasese decât o bucata, pe capacul cutiei care tinea loc de tava. Frumoasa doamna îşi intinse mainile si, aproape instantaneu, în ele se afla o franzela mare. I-o dadu gazdei noastre, care se pregati s-o taie că s-o imparta. Atunci Ray se ridica şi ceru să i se permita să vada franzela aşa cum era. Painea i-a fost inmanata si, dupa ce a examinat-o atent o clipa, o dadu inapoi. Vedeam că era foarte tulburat. Facu cativa pasi, apoi se intoarse si, adresandu-se frumoasei doamne, spuse:

- Nu vreau să par impertinent, dar asta mi-a zapacit intr-atat ideile, încât nu ma pot abtine de la a pune intrebari.

Ea se inclina şi ii raspunse că era liber să puna orice intrebari dorea. El continua:

- Vreti sa-mi spuneti că voi sunteti în stare să anulati toate legile naturale cunoscute - cel putin cele stiute de noi - fara nici un efort, că să ne aduceti hrana dîntr-o sursa nevazuta sau invizibila?

Doamna replica:

- Pentru noi, hrana nu este nevazuta; totdeauna este vizibila.

Atunci se observa ca, desi gazda noastra taia şi impartea franzela, aceasta nu se micsora. Ray deveni mai calm, îşi relua locul, şi doamna continua:

- Ar trebui să înţelegi că tragedia vieţii lui Isus s-a sfarsit odata cu crucificarea, că bucuria vieţii lui Isus a inceput odata cu invierea, şi că telul oricarei vieti ar trebui să fie invierea, şi nu crucificarea. Astfel, toţi Il pot urma spre viaţa mai abundenta a Christului dinlauntrul lor. Poti sa-ti imaginezi o viaţa mai plina de bucurie şi mai abundenta decât fiind una cu aceasta Mare Putere, aceasta putere a Christului launtric? Asa poti afla că ai fost creat că să ai stapanire peste oricare forma, idee, cuvant sau conditie. Traind aceasta viata, care este implinirea oricarei nevoi, vei descoperi că traiesti o viaţa exacta, stiintifica.

Isus a inmultit cele cateva paini şi cei cativa pesti pe care ii avea baietelul, până când a saturat multimea. Observati că i-a rugat să se aseze într-o atitudine de asteptare disciplinata, gata să primeasca hrana inmultita prin implinirea legii. Daca vrei să descoperi bucuria şi satisfactia din viaţa lui Isus, trebuie să implinesti legea acestei vieti actionand în armonie cu idealurile Sale. Nu poti să stai ingrijorat pentru felul în care te vei hrani. Daca Isus si-ar fi permis asta, multimea nu ar fi fost saturata niciodata. În loc de asta, El a binecuvantat şi a multumit în tacere pentru ceea ce avea, şi hrana a fost inmultita în suficienta masura că să satisfaca toate nevoile.

Vietuirea nu a devenit o problema grea până în momentul când omul nu s-a mai supus şi a refuzat să mai asculte Vocea Interioara. Când el se va intoarce şi va invata iarasi să asculte acea Voce Interioara, atunci va inceta să mai munceasca pentru mijloacele de trai, şi va lucra pentru bucuria creatiei. Va intra în bucuria creatiei şi va crea sub Legea Domnului, sub Cuvantul lui Dumnezeu. Prin Cuvantul Lui, el va descoperi că poate să miste substanta atotiubitoare şi atotcuprinzatoare a lui Dumnezeu, şi să aduca în vizibilitate orice ideal pe care il mentine în minte. În felul acesta, Isus, pas cu pas, a urcat spre inaltimi şi a dovedit superioritatea Christului din El în fata conceptiilor limitate ale gandirii materialiste. Când este realizat acest lucru, munca devine o calitate fericita a existentei cuiva. Isus a dovedit că adevarata viaţa spirituala este singura viaţa în deplina satisfactie. El a ajuns la demnitate şi glorie datorita victoriei sale;

totusi, aceasta victorie l-a lasat liber că un prunc. Desi lumea nu este pe deplin constienta de dorinţa ei, ea urmareste chiar aceasta dorinţa de bucurie şi de mare binecuvantare. Omul poate cauta satisfactii în urmarirea telurilor personale, fara sa-i pese de legea care spune că acela care cauta castigul egoist, va pierde. Dar, pierzand, el descopera curand că esecul lucrurilor personale nu face decât să marcheze ascensiunea celor spirituale. El realizeaza că limita omului este sansa lui Dumnezeu.

Trebuie să stiti că sunteti indreptatiti la orice dar bun şi perfect al lui Dumnezeu, şi trebuie să fiti pregatiti pentru a primi acele daruri prin cunoasterea lui Dumnezeu că fiind natura voastra Divina. Daca te separi de Dumnezeu în gandire, te vei separa de El şi în manifestare. Pentru a patrunde complet în bucuria vietii, trebuie să cauti viaţa şi bucuria, pentru implinirea şi bucuria pe care acea viaţa o da intregii omeniri.

Legile pentru faurirea cerurilor aici pe pamant, pe care le explica Isus, şi pe care voi le-aţi vazut aplicate într-o foarte mica masura, sunt exacte şi stiintifice. Omul, fiind fiul şi adevarata imagine a lui Dumnezeu, contine în sine adevaratul spirit al lui Dumnezeu, Tatal sau. El poate să discearna şi să foloseasca legile parînţelui sau creator, şi să le faca pe deplin operante în lumea treburilor sale, numai dacăvrea.

Apoi ea spuse că erau bucuroase să raspunda la orice intrebari avea el de pus. Ray zise că nu mai avea intrebari, căci era prea tulburat că să mai vrea să intrebe ceva. Voia doar să reflecteze. Spuse că avea cateva lucruri pe care dorea să le spuna, cu speranta că doamnele nu se vor simti ofensate, căci nu asta intentiona. Continua:

- Am venit aici - aşa credeam - să gasim urmele unui popor de multa vreme mort şi disparut. În schimb, gasim niste oameni traind o viaţa mult mai minunata şi mai activa decât se poate concepe. Daca tot ce am vazut ar putea fi anuntat în lume, intreaga lume s-ar inchina la picioarele voastre.

Cele trei doamne spusera că nu nazuiau să aiba lumea la picioare, ci că doreau să vada toata omenirea la picioarele lui Dumnezeu. Continuara spunand că omenirea avea deja prea multi idoli. Idealul era lucrul de care ea avea nevoie cu adevărat.

Aici vizitatorii, cu exceptia celui care ne chemase la usa cortului, se ridicara spunand că trebuiau să plece. Cu calduroase strangeri de mâini, binecuvantari şi invitatii sa-i vizitam oricand, ei disparura la fel de subit cum aparusera, lasandu-i pe Ray şi grupul lui holbandu-se la locul unde statusera. Dupa un moment, Ray se intoarse spre barbatul care ramasese şi il intreba cum se numeste. I s-a spus că numele lui era Bagget Irand. Atunci Ray ii spuse:

- Vrei să spui că voi sunteti capabili să veniti şi să plecati dupa dorinţa, fara mijloace de transport vizibile, aşa cum tocmai am vazut, sfidand orice legi cunoscute ale gravitatiei şi ale fizicii?

Bagget Irand raspunse:

- Nu sfidam nici o lege, şi nici nu incalcam legea unica a omului sau a lui Dumnezeu. Cooperam cu ele şi lucram în acord cu toate legile, ale Naturii şi ale lui Dumnezeu. Mijloacele de locomotie pe care le folosim, desi invizibile pentru voi, sunt perfect vizibile pentru noi. Problema este că voi nu le vedeti; în consecinta, nu credeti. Noi vedem, credem şi stim, şi putem să le folosim. Când îţi deschizi înţelegerea că să le cunosti, să le vezi şi să le utilizezi, vei descoperi curand că legea pe care o folosim noi este limpede şi mult capabila să aduca mari servicii omenirii, decât legile limitate pe care le vedeti şi le folositi voi. Într-o buna zi, veti descoperi că aţi atins doar superficial posibilitatile omului. Noi suntem totdeauna bucurosi să va ajutam pe orice cale putem.

Chander Sen spuse că acest prieten venise că să ne invite să ne intoarcem spre punctul nostru de aprovizionare trecand prin satul lui, căci drumul era mai scurt şi puteam parcurge distanta calatorind cu o zi mai putin în aceasta perioada a anului. Invitatia a fost imediat acceptata, şi Bagget Irand spuse că avea să se inapoieze şi el cu noi. Mai tarziu mi s-a dezvaluit faptul că el era un descendent al poporului, candva prosper, care locuise în regiunea Gobi.

Volumul 2: CAPITOLUL XI

Incheiasem munca programata pentru expeditia noastra reunita şi ne pregateam pentru plecarea, în zori, spre baza noastra, unde aveam să ne despartim, şi toţi, în afara de grupul nostru de 11 insi, aveau să se intoarca acasa. Patru dintre noi, inclusiv eu, hotarasem să acceptam invitatia prietenilor nostri de a reveni în satul Templului Crucii în T, resedinta noastra din iarna.

Pe când stateam privind apusul soarelui în ajunul plecarii noastre, cineva din grup spuse că incepuse să se intrebe cum fusesera în realitate vechea civilizatie şi religia, şi dacăele mersesera, intr-adevăr, mână în mână de-a lungul vremurilor. Jast raspunse:

- Depinde de ceea ce înţelegi prin religie. Daca prin cuvantul religie înţelegi crezul, dogma sau secta, sau poate superstitia, acest sens este foarte recent şi nu are mai mult de 20 de mii de ani. Dar dacăprin acest cuvant înţelegi un profund respect pentru adevarata înţelepciune a vietii, o venerare a vieţii insasi, deci a sublimei puritati a lui Dumnezeu, a marii Cauze Creatoare, atunci poti urmari aceasta indarat prin toata istoria, toata mitologia, toate alegoriile, până la epoca sosirii omului pe Pamant. Inainte că regii, imparatii sau legile facute de om să capete influenta, în inima primului om era aprinsa sau radia cea mai mare veneratie pentru sursa intregii vieti şi pentru frumusetea acelei vieti; frumusetea şi veneratia din acel suflet pur straluceste nediminuata de-a lungul veacurilor, şi va straluci la fel de nestirbita în toata eternitatea.

Când omul a primit viata, el ii cunostea perfect sursa. Avea cel mai profund respect pentru acea sursa, şi acest respect il cunoasteti acum că fiind Christ. Dar, coborand pe caile stramte ale istoriei, ii gasim pe oameni divizati în nenumarate secte, crezuri şi dogme, până când aceste cai au format un asemenea paienjenis încât se gasesc sub un val de necredinta şi superstitie. Va intreb, oare cine i-a divizat, Dumnezeu sau omul? Cine este vinovat de acest vartej de pacat şi dizarmonie cauzat de divizare? Stati o clipa şi reflectati profund, apoi raspundeti voi insiva: este cel raspunzator Dumnezeu, sau omul? Apoi ganditi-va, oare Dumnezeu sta undeva în cer, privind în jos la aceasta mare scena, modificand ceva ici şi colo, amestecandu-se aici, şi dincolo punand ceva la punct, binecuvantandu-l pe unul şi condamnandu-l pe un altul, protejandu-l pe unul în timp ce pe un altul il calca în picioare? Nu, căci că să fie un adevărat datator de viata, el trebuie să fie Atotputernic, Atotprezent, Atotstiutor, mai presus de toate, de jur imprejur şi în toate, revarsand viaţa spre toate, prin toate şi deasupra tuturor, altfel El nu ar fi cu adevărat sursa a toata viata. Astfel, poti sesiza aceasta idee în nenumaratele varietati ale formei, dar, când ajungi la cea finala, vei descoperi că ai ajuns totodata la cea de la inceputuri; şi cele doua devin un ciclu fara inceput şi fara sfarsit. Daca n-ar fi aşa, n-ar putea exista nici premize, nici ipoteze, nici adevăr.

Aici cineva intreba:

- Incercati să invingeti moartea?

Raspunsul a fost:

- O, nu, ci ne ridicam deasupra mortii lasand viaţa să se exprime în absoluta ei plenitudine. Astfel, nici nu stim ce este moartea. Pentru noi nu exista decât viaţa cea mai abundenta. Marea eroare a majoritatii este că incearca să-şi ascunda religia sub vreun val sau secret, în loc să o deschida spre a se revarsa larg lumina pura a lui Dumnezeu.

Cineva din grup intreba dacăIsus locuia impreuna cu ei, cu poporul lui Jast. El raspunse:

- Nu, Isus nu locuieste cu noi. El este doar adus la noi de gandurile pe care le avem în comun, tot aşa cum este condus spre oricine, prin ideile comune. Isus nu locuieste decât acolo unde poate servi, că orice mare suflet.

Continua spunand:

- În timpul sederii sale în nordul Arabiei, Isus a avut acces la scrierile adunate din India, Persia şi regiunea Transhimalaya. Aici Isus a intalnit pentru prima data invataturile secrete ale Fraternitatii. Aceste învăţături nu au facut decât sa-i intareasca convingerea, deja în formare, că adevaratul secret al vieţii era Dumnezeu exprimat prin Christul din individ. El a vazut ca, pentru a exprima aceasta pe deplin, trebuia să abandoneze orice forma de cult şi să slujeasca Dumnezeului care se exprima prin individ, şi numai lui Dumnezeu. A vazut ca, pentru a o demonstra complet, avea să fie obligat sa-i paraseasca pe aceia care il invatasera, chiar daca, parasindu-i, ar fi starnit nemultumirea lor. Aceasta nu l-a impiedicat nici o clipa, atat de decis era în devotamentul fata de cauza să şi fata de marele serviciu pe care vedea că il poate aduce omenirii prin acel devotament.

El a vazut ca, dacăomul trebuia să se inalte la splendida putere a acelei Prezente Launtrice supreme, dacăun puternic Fiu al lui Dumnezeu - unul în care să salasluiasca, în cea mai deplina masura, Intelepciunea Divina, şi care să fie bogat în abundenta revarsare a tuturor comorilor lui Dumnezeu, să fie fantana apelor vietii, Domnul, sau legea compasiunii şi înţelepciunii - trebuia să ridice carnea mai presus de tarana, atunci acela trebuia să iasa în fata şi să proclame aceste lucruri. Apoi, cu cele mai pure intentii, el

trebuia să traiasca viaţa şi avea să aduca în manifestare acea viata, a carei Prezenta concreta a primit numele de Christ.

El S-a ridicat şi a proclamat ferm că acel Christ care locuia în El, salasluieste în toţi; că vocea celesta care Il declarase Fiul Preaiubit, ii proclamase astfel pe toţi fiii lui Dumnezeu, mostenitor de drept impreuna cu toţi fratii. Acest moment este marcat la botezul Sau, când a fost vazut Spiritul coborand din ceruri asupra Lui că un porumbel şi a ramas cu El. El a mai spus că toţi sunt ai lui Dumnezeu, manifestarile Sale în carne.

El a explicat clar că ignoranta este cauza oricarui pacat. A spus ca, pentru a aplica iertarea, sau stiinta iertarii, omul trebuie luminat asupra faptului că are puterea să ierte orice pacat, discordie şi dizarmonie; că nu Dumnezeu este cel care iarta pacatul, căci Dumnezeu nu are nimic de-a face cu pacatul, cu boala şi cu dizarmonia omului; că omul, el însuşi, le-a facut să existe, şi că omul este singurul în masura să le inlature sau să le ierte. El a vazut că ignoranta inseamna neglijare şi lipsa de înţelegere, atat a Minţii Divine că Principiu Creator, cât şi a relatiei omului cu acest Principiu. A vazut că omul poate avea oricata cunoastere înţelectuala şi poate fi oricat de versat în afaceri lumesti, şi totusi, dacănu recunoaste Christul că esenta vie, vitalizatoare a lui Dumnezeu înlăuntrul sau, el este profund ignorant fata de cel mai important factor care-i guverneaza viata. El a înţeles repede greseala de a cere, unui Tata nespus de drept şi iubitor, să vindece o boala sau să ierte un pacat. El a explicat că boala este efectul pacatului, şi că iertarea este un factor important în vindecare; că boala nu este o pedeapsa trimisa de Dumnezeu, cum cred multi, ci este rezultatul înţelegerii gresite pe care o are omul fata de fiinta să reala. A spus că Adevarul este cel care te elibereaza. Puritatea invataturilor Sale le-a facut să le depaseasca pe cele ale invatatorilor Sai.

Când Petru a spus că el ar ierta de 7 ori, Isus a raspuns că El ar ierta de 70 de ori de cate 7 ori, şi apoi ar continua să ierte până când acest act era universal. Pentru a ierta ura, El Si-a concentrat atentia asupra Iubirii. Aceasta nu o facea doar când aparea în viaţa lui, ci oricand o vedea manifestata în jurul Sau. Acest Adevar era lumina intrinseca pe care o vedea în toţi, şi care ii conducea afara din intuneric, atunci când era folosita cu înţelegere. El ştia că orice invingator avea un legamant cu Domnul sau, de a ierta continuu pacatul, de a intampina orice dizarmonie cu Adevarul, şi aceasta era calea prin care El se mentinea în lucrarea Tatalui Sau. A vazut şi a înţeles că nu exista alta cale de a transforma lumea şi de a face pacea şi armonia să domneasca printre oameni, şi a spus: Daca iertati oamenilor greselile lor, şi Tatal vostru din ceruri va va ierta.

Ca să apreciati intreaga valoare a invataturii Sale, puteti intreba: Ce este Tatal? Tatal este Viata, Iubire, Putere şi Suveranitate, şi toate aceste atribute apartin fiului prin indreptatita mostenire. Asta vroia să spuna Pavel atunci când afirma că suntem mostenitori, impreuna cu Christ, ai Imparatiei lui Dumnezeu. Asta nu inseamna că unul are mai mult decât altul. Nu inseamna că unul, cel mai mare, primeste cea mai mare parte, iar restul se imparte intre ceilalti copii. A fi mostenitor, impreuna cu Christ, al Imparatiei lui Dumnezeu, inseamna a fi un participant, în aceeasi masura că şi ceilalti, la toate binecuvantarile Imparatiei lui Dumnezeu.

Uneori ceilalti ne acuza că ne pretindem egali cu Isus. Asta se intampla pentru că ei nu înteleg ce inseamna a fi participant la mostenire. Sunt foarte sigur că printre noi nu este nici unul care să spuna că ar fi la acelasi nivel de iluminare cu marele Maestru, la aceeasi alba puritate. Aceasta participare la mostenire inseamna că ai posibilitatea aceleiasi puteri, a aceleiasi energii, a aceluiasi nivel de înţelegere. şi încă, nu este printre noi nici unul care să nu realizeze intregul adevăr al promisiunii lui Isus pentru toţi copiii lui Dumnezeu, pentru orice adevărat discipol, că pot fi participanti pe deplin la toate calitatile Divinitatii, aşa cum este El. Recunoastem perfect ceea ce voia să spuna prin: Fiti desavarsiti, aşa cum desavarsit este Tatal vostru din ceruri. Stim foarte bine că acel mare suflet nu a cerut nici un moment discipolilor Sai ceva imposibil din punct de vedere mental sau moral. Când a vazut şi a cerut desavarsirea omului, El ştia că nu cerea decât ceea ce statea în puterile omului. Foarte multi s-au obisnuit cu ideea gresita că ei nu pot fi niciodata atat de perfecti că El. Ei argumenteaza că El a fost Divin, şi că datorita Divinitatii Sale a facut minunatele lucrari pe care nici un alt membru al umanitatii nu ar mai putea să le faca, şi ca, de aceea, este absolut inutil să încerce. Ei spun că nu au un mijloc mai bun, mai abil sau mai stiintific, cu care să-şi faureasca soarta, decât biata vointa omeneasca. Marele Maestru a aratat limpede ca, desi pentru a porni este necesara o anumita putere a vointei, simpla vointa omeneasca nu este un factor principal în acest caz, cea mai importanta fiind înţelegerea divinului. De cate ori nu a spus El: Cunoasteti Adevarul şi Adevarul va va elibera!

Sa reducem asta la fizica simpla a lumii inconjuratoare. În clipa când oamenii devin complet constienti de adevarul oricarui lucru din lumea fizica inconjuratoare, în clipa aceea ei se elibereaza de conceptia lor ignoranta asupra acelui lucru. În clipa când oamenii au cunoscut faptul că pământul este rotund şi că se roteste în jurul Soarelui, ei s-au eliberat de ideea antica a unui Pamant plat, şi a unui Soare care urca şi cobora. În clipa când oamenii se elibereaza de credinta că sunt biete fiinte umane, supuse legilor omenesti ale vieţii şi mortii, şi limitarilor impuse de fiînţele umane, în clipa aceea vor vedea că sunt eliberati de toate limitarile omenesti şi că pot deveni, dacăvor, Fii ai lui Dumnezeu. În clipa când ei realizeaza că sunt divini, sunt eliberati de orice limitare şi sunt patrunsi de puterea divinitatii; şi se stie că aceasta divinitate este locul în care fiinta vine în cel mai direct contact cu Dumnezeu. Omul incepe să vada şi să stie că aceasta divinitate nu este ceva care să fie injectat fiecaruia din afara. El incepe să stie că ea este chiar viaţa fiecarui om.

Stim că idealurile pe care le vedem în vietile altora prind radacini în vietile noastre si, în acord cu Legea Divina, se implinesc dupa natura lor. Atata vreme cât credem în puterea pacatului şi vedem efectul pacatului că pe o realitate, pedepsirea pacatului va fi vitala pentru vietile noastre. Dar, dacăne acordam, noua şi celorlalti, ganduri cu adevărat juste în locul celor de dizarmonie, atunci pregatim sarbatoarea unei mari recolte spirituale, care va urma cu siguranta dupa vremea semanatului. Astfel, iertarea are o dubla misiune. Ea il elibereaza atat pe cel care greseste, cât şi pe cel care iubeste, căci în spatele aplicarii iertarii se afla iubirea profunda şi atotcuprinzatoare, o iubire fondata pe principiu, o iubire care doreste să dea pentru bucuria daruirii, fara nici un gand de recunostinta în afara de aprobarea Tatalui din cuvînţele: Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care imi aflu multumirea.

Aceste cuvinte sunt la fel de adevarate pentru noi, cum au fost şi pentru Isus. Pacatele, bolile sau dizarmoniile voastre nu apartin lui Dumnezeu sau sinelui vostru adevărat, aşa cum ciupercile parazite nu sunt parti ale plantelor de care se ataseaza. Sunt false excrescente care s-au adunat în corpul vostru că rezultat al gandirii gresite. Ideea de boala şi boala nu sunt decât cauza şi efectul. Sterge, iarta cauza, şi efectul dispare. Inlatura falsa credinta, şi atunci boala se topeste.

Aceasta a fost singura metoda de vindecare pe care a folosit-o Isus. El inlatura falsa imagine din constiinta celui pe care il trata. Mai intai, El ridica vibraţiile corpului Sau, conectand propriile ganduri cu cele ale Minţii Divine şi pastrandu-le ferm în acord cu cele ale desavarsirii, ale Minţii Divine, despre om. Atunci vibraţiile corpului Sau deveneau egale cu vibraţiile din Mintea Divina. Ridicand astfel vibraţiile trupului Sau, prin gandul ferm al Perfectiunii Divine, el era capabil să ridice vibraţiile corpului pacientului cu bratul atrofiat, până în punctul din care putea inlatura din constiinta acestuia imaginea bratului bolnav. Apoi Isus ii putea spune: Intinde mână. Acesta o intindea şi ea era intreaga. Astfel, Isus ridica vibraţiile propriului Sau corp vazand Perfectiunea Divina în toţi; şi asta ii permitea să ridice vibraţiile celui pe care il trata, până când imaginea imperfectiunii era complet stearsa; atunci perfectiunea se manifesta instantaneu, şi iertarea era completa.

Curand veti descoperi ca, fixandu-va cu fermitate gandurile şi atentia asupra lui Dumnezeu şi perfectiunii Sale Divine, puteti ridica vibraţiile corpului vostru astfel încât ele se vor imbina atat de armonios cu cele ale perfectiunii divine, încât esti absolut una cu perfectiunea divina, şi astfel cu Dumnezeu. Atunci esti capabil să influentezi intr-atat vibraţiile corpurilor celorlalti cu care vii în contact, încât ei pot vedea perfectiunea vazuta de tine. Astfel poti indeplini misiunea divina, şi partea ta este indeplinita. Sau poti vedea imperfectiunea şi astfel poti cobori vibraţiile până când rezulta imperfectiunea, dar dacăfaci asta, nu poti scapa de a culege roadele semintei pe care ai semanat-o.

Dumnezeu lucreaza prin toţi spre a-si duce la indeplinire planul Sau perfect, şi gandurile perfecte, de iubire, care izvorasc continuu din inimile tuturor sunt chiar mesajul lui Dumnezeu pentru copiii Sai. Aceste ganduri sunt cele care mentin vibraţiile corpurilor noastre în contact direct cu vibraţiile divine şi perfecte; şi aceasta samanta este Cuvantul lui Dumnezeu care îşi gaseste salas în orice inima receptiva, fie că omul este constient de natura să divina, fie că nu. Ne apropiem şi mai mult de mostenirea noastra divina atunci când ne putem pastra gandurile atat de complet asupra perfectiunii divine, a noastra şi a tuturor, aşa cum este în Mintea lui Dumnezeu, încât vibraţiile corpului nostru sunt în stransa armonie cu vibraţiile divine izvorate din Mintea lui Dumnezeu. Dar, pentru a obtine abundenta recolta a înţelegerii spirituale, gandurile noastre trebuie să se mentina şi să vibreze continuu unite cu gandurile perfecte, armonioase din Mintea Divina, sau Mintea lui Dumnezeu, pentru om, fiul Sau preaiubit. Curand descoperim că avem puterea de a ne inrobi sau de a ne elibera, că şi de a ierta orice pacat al intregii familii omenesti prin

atitudinea noastra din gandire, cuvant sau fapta si, prin vibraţiile astfel eliberate, pentru intreaga lume. Odata ce am ales să ne modelam gandurile dupa anumite directii, curand descoperim că suntem sustinuti de insasi Omnipotenta, şi aflam, pe masura ce avansam în disciplina care ne confera maiestria, că este un glorios privilegiu să avem aceasta putere de a ne elibera pe noi şi pe semenii nostri de limitari, prin procesul gandirii divine.

Toate vindecarile lui Isus erau bazate pe inlaturarea cauzei mentale. Asa că gasim necesar să reducem idealismul lui Isus la demonstrarea lui practica si, facand asta, descoperim că nu facem decât ceea ce El a dorit să facem. Multe pacate se topesc la primele raze slabe de lumina aruncate înlăuntrul conceptiei intunecate, în timp ce altele, mai solid inradacinate în constiinta, cer rabdare şi perseverenta pentru a le invinge. Iubirea iertatoare a lui Christ trebuie să domine dacănu o obstructionam şi o lasam să curga liber. Adevarata iertare purifica şi binecuvanteaza totul, şi incepe în inima individului. Aceasta este, în primul rand, o remodelare a gandirii, şi astfel o reinviere. Realizarea faptului că Dumnezeu este unica Minte, şi că aceasta minte este pura şi sfanta, va face mult pentru că omul să se pastreze ferm în slujirea Adevarului că Mintea lui Christ se manifesta perfect în tine şi te stabileste în acesti armoniosi curenti de gandire constructiva. Devii constient de faptul că te afli permanent în eternul curent al gandurilor iubitoare pe care Dumnezeu le revarsa asupra copiilor Sai.

Curand vei descoperi că se apropie repede o epoca în care vei trai într-o lume de ganditori. Vei sti că gandul este cel mai puternic agent din Univers. Vei recunoaste curand că gandul este mediatorul dintre Mintea Divina şi orice indispozitie trupeasca sau dizarmonie din lume. Daca, atunci când apare dizarmonia sau discordia, privesti imediat spre Mintea Divina, Imparatia launtrica, imediat esti unit cu Ideile Divine, şi vei descoperi că Iubirea Divina este totdeauna gata să dea balsamul sau tamaduitor, de iubire pura, tuturor celor care il cauta.

Isus traieste astazi pentru a sterge din constiinta umana puterea şi realitatea pacatului şi efectelor lui. Direct din inima Iubirii, El a ajuns să înţeleaga relatia dintre Dumnezeu şi om; şi prin faptul că a recunoscut, netemator şi liber, Spiritul că unica putere, El a proclamat suprematia Legii Divine care, când va fi înţeleasa şi aplicata oricarui act al vietii, va transforma oamenii suferinzi în fiinte radioase şi în vestitori ai singurului adevărat regat al perfectei convietuiri, Imparatia Cerurilor pe Pamant.

Aici Jast se opri.

<u>Volumul 2: CAPITOLUL XII</u>

Soarele disparuse sub orizont şi frumosul amurg, care anunta o noapte linistita, colora toata intinderea cerului. Era prima seara fara vant sau furtuna din ultimele zece zile, şi toţi ne bucuram în tacere de minunata feerie de culori. Un amurg linistit în Gobi te poate scufunda într-o reverie a uitarii tuturor lucrurilor. Culorile nu stralucesc şi nu sclipesc; ele par să tasneasca ici şi colo, în fascicule largi, că şi cum mâini invizibile ar fi manevrat niste proiectoare cu lumini colorate. Din când în când, aceste mâini invizibile pareau că incearca să ne arate tot spectrul, cu numeroase nuante obtinute din combinarea culorilor. Aparea o banda lata, alba; apoi, sub un unghi oblic, se desprindea o banda larga de violet. Din acest violet se dezlipea o dunga indigo, şi în lungul indigoului aparea o centura albastra, şi aşa mai departe, până când toata atmosfera era ocupata de benzi colorate. Apoi ele se combinau şi se amestecau iarasi în banda alba, care parea perfect nemiscata. şi iar se raspandeau în formatie stransa, cu raze de toate culorile pornind în toate directiile. Treptat, acestea se preschimbau într-o culoare aurie uniforma care facea că nisipul valurit să para că o mare de aur topit. Acest tablou a durat vreo 10 minute; apoi s-a dispersat într-o ceata presarata cu albastru, galben, verde şi gri, care parea să cada din cer că un vesmant al noptii, şi s-a lasat intunericul. Atat de repede se intunecase în jurul nostru, încât cativa din grup si-au exprimat surpriza.

Liderul expeditiei se intoarse spre Bagget Irand şi il intreba dacădorea să ne spuna versiunea lui despre poporul care locuise regiunea şi construise orase că acela din ruinele de sub noi. Bagget incepu spunand:

- S-au scris relatari care au fost pastrate cu grija din generatie în generatie, timp de peste 70 de mii de ani, şi aceste documente plaseaza data fondarii orasului, ale carui ruine se afla sub aceasta tabara, la peste 230 de mii de ani în urma. Primii colonizatori au venit din vest, cu multi ani inainte de fondarea orasului. Acesti colonisti s-au asezat la sud şi sud-vest; pe masura ce coloniile s-au dezvoltat, unii dintre locuitori s-au mutat la nord şi vest, până când au ocupat toata tara. Dupa ce s-au cultivat ogoarele şi s-au

plantat livezile, colonistii au fondat orasele. La inceput ele nu erau mari dar, pe masura ce treceau anii, le-a fost mai comod să se adune în aceste centre pentru a colabora mai strans în arte şi stiinte.

Au fost construite temple; nu că lacasuri de cult, căci poporul se inchina în orice clipa prin viaţa pe care o ducea. Traiul lor era permanent dedicat Marii Cauze a vietii; şi cât timp au trait cooperand cu Marea Cauza, viaţa nu-i parasea. În acele vremuri era ceva obisnuit să gasesti barbati şi femei în varsta de mii de ani. De fapt, ei nu cunosteau moartea. Ei treceau de la orice realizare la o mai inalta desavarsire a vieţii şi a realitatii sale. Acceptau adevarata sursa a vietii, şi ea îşi deschidea pentru ei comorile sale nelimitate, într-un nesfarsit val de abundenta. Dar am deviat; să revenim la temple. Acestea erau locuri unde inregistrarile scrise, despre orice realizari în arte, stiinta şi istorie, puteau fi protejate de cei care ar fi dorit să şi le insuseasca. Templele nu erau folosite că lacasuri de inchinaciune, ci că locuri unde erau discutate cele mai profunde subiecte stiintifice. Faptele şi gandurile de veneratie se desfasurau pe atunci în viaţa zilnica a individului, în loc să fie rezervate unui grup specializat sau unor momente anumite.

Ei au descoperit că era mult mai comod să aiba sosele largi şi netede că artere de comunicatie, aşa că au dezvoltat tehnica pavajului. Li se parea firesc să ridice case confortabile si, de aceea, au dezvoltat metoda cioplirii pietrei şi a fabricarii caramizilor şi mortarului necesar pentru a le lega, că să-şi construiasca locuinte şi temple. Voi deja aţi descoperit aceste lucruri. Ei au descoperit că aurul era metalul cel mai rezistent, căci nu se oxida. Au găsit mijloace de a-l extrage din nisip şi din roci, şi în final au găsit o cale de a-l fabrica, astfel încât devenise foarte raspandit. Apoi au inceput să aprovizioneze comunitatile, care o vreme traisera doar din agricultura, cu articole manufacturate, care facilitau multe activitati. Aceste centre au crescut şi au progresat până când au ajuns orase de 100 - 200 de mii de locuitori.

Inca nu aveau capi sau legiuitori temporali; toata guvernarea era incredintata grupurilor de consilieri care erau alesi chiar de locuitori. Erau trimise şi primite delegatii, spre şi de la alte comunitati. Totusi, oamenii nu-si impusesera legi sau reguli pentru comportamentul individual, căci fiecare persoana îşi realiza propria să identitate şi traia dupa o lege universala care guverna acea identitate. Nu era nevoie de legi facute de om; era nevoie doar de sfaturi înţelepte.

Atunci, un individ aici, altul dincolo, au inceput să se rataceasca. La inceput, ei erau sufletele cele mai dominatoare, care dadeau tuturor impulsuri inainte, pe când cei inclinati să se tarasca tindeau să dea inapoi; şi pe nesimtite a survenit o ruptura, căci facultatea iubirii nu fusese pe deplin dezvoltata de toţi. Ruptura a crescut tot mai mult, până când o personalitate foarte dominatoare s-a instalat că rege şi legiuitor temporal. Pentru că el guverna cu înţelepciune, poporul - cu exceptia catorva, care presimteau viitorul acestei rupturi - a acceptat aceasta guvernare fara să se gandeasca la viitor. Acei cativa s-au retras în comunitati proprii si, de la acea vreme, ei au trait mai mult sau mai putin izolati, permanent incercand să arate semenilor lor nebunia acelei rupturi. Ei au devenit primii preoti; regele a stabilit primele legi temporale; şi de atunci calea lor sinuoasa poate fi urmarita doar prin studii şi cercetari profunde. Doar putini au păstrat invataturile cele simple şi au trait că să le urmeze. Dar, pentru majoritatea, viaţa a devenit foarte complexa. De fapt, ea a ajuns atat de complexa, încât ei refuza să creada că viaţa este o simpla forma de a trai în perfect echilibru, cooperand direct cu Principiul intregii vieti. Ei n-au mai putut vedea că modul lor de viaţa este o cale complexa şi dificila, şi că viaţa simpla, în cooperare cu Principiul a toata viata, este cea mai abundenta. Ei trebuie să continue astfel până când vor gasi o cale mai buna.

Aici vorbitorul se opri, ramanand tacut o clipa, şi o imagine aparu în fata noastra. La inceput, imaginea era nemiscata, aşa cum am mai povestit; apoi deveni animata, formele incepura să se miste, şi scenele se schimbau de la sine sau dupa dorinţa vorbitorului, căci el explica fiecare scena. Parea capabil să opreasca sau să reproduca scenele dupa dorinţa, în timp ce se puneau intrebari şi se dadeau explicatii.

Scenele erau dintre cele care presupuneam că avusesera loc în orasul din ruinele de sub tabara noastra. Ele nu contrastau prea mult cu scenele din orasele populate ale Orientului de azi, în afara de faptul că strazile erau largi şi bine intretinute. Locuitorii erau bine imbracati, în straie de buna calitate, fetele lor erau luminoase şi vesele, şi nu se vedeau soldati, saraci sau cersetori. Ne-a atras atentia arhitectura, căci cladirile erau solide şi bine construite, şi cu o infatisare foarte placuta. Desi nu parea să fi fost facut cu intentia de a iesi în evidenta, un templu se facu remarcat prin frumusetea lui solemna. Ni s-a spus că acel templu fusese construit în intregime de voluntari, şi că era unul dintre cele mai vechi şi mai frumoase din tara. În ansamblu, dacăaceste imagini erau reprezentative, poporul trebuie să fi fost multumit şi fericit. Am aflat că soldatii nu au aparut decât odata cu al doilea rege al primei dinastii, care domnise aproape 200 de ani. Acel rege, pentru a-si intretine curtea, a inceput să ceara taxe oamenilor, şi soldatii au fost pusi să

colecteze taxele. Peste vreo 50 de ani, în unele locuri a inceput să se iveasca saracia. Se pare ca, în momentul acela, o parte a poporului, nemultumiti de regalitate şi de cei care îşi asumasera guvernarea, s-a retras. Bagget Irand şi neamul lui ii mostenesc în linie directa.

Pentru că noaptea era bine inaintata, Bagget a sugerat să intrerupem şi să ne retragem, căci avea să fie mult mai placut să pornim devreme dimineata. Timp de vreo trei ore, în plina arsita a amiezii, avea să fie incomod de calatorit, iar vremea furtunilor de iarna se apropia repede.

Volumul 2: CAPITOLUL XIII

Ne-am trezit devreme în dimineata urmatoare si, la rasaritul soarelui, eram în drum spre satul lui Bagget Irand, unde am ajuns în seara celei de-a douasprezecea zile. Am fost intampinati de grupul care ne vizitase în ultima dupa-amiaza a sederii noastre în deşert, şi am fost invitaţi să ramanem să ne odihnim cateva zile. Ni s-a pus la dispozitie o locuinta care era un adevărat lux fata de corturile din deşert. Dupa ce ne-am aranjat tinuta, am trecut în camera alaturata şi am găsit acolo mai multi prieteni. Ne-au salutat calduros şi ni s-a spus că satul ne statea la dispozitie şi că orice usa ne era larg deschisa.

Primarul satului ne-a urat bun-venit prîntr-un interpret, spunandu-ne că aveam să cinam la el acasa, şi că aveam să pornim imediat. Am iesit pe rand din camera, condusi de Primar, care avea o garda de doi soldati, fiecare de cate o parte a lui, aşa cum era obiceiul local. Apoi venea liderul grupului cu gazda noastra, şi Seful nostru cu doamna cea frumoasa. Apoi veneau Emil şi mama lui. Eu mergeam cu ei, restul grupului urmandu-ne.

Mersesem doar putin, când o fetita saracacios imbracata se desprinse din multimea care se adunase şi intreba, în limba să natala, dacăputea vorbi cu mama lui Emil. Primarul o impinse la o parte neceremonios, spunand că nu puteam să fim deranjati de una că ea. Mama lui Emil îşi desfacu bratele şi noi, cei trei, iesiram din coloana că să auzim ce avea de spus fata. De cum am facut asta, gazda noastra ezita si, iesind şi ea din rand, toata suita se opri. Mama lui Emil ii vorbi Primarului, spunandu-i că dorea că toţi ceilalti să mearga mai departe şi să se aseze la masa, şi până atunci cu siguranta că aveam să ajungem şi noi acolo.

În acest timp, ea luase mainile fetitei în ale sale. De indata ce alaiul pleca mai departe, ea ingenunche si, cuprinzand-o pe fetita cu bratele, spuse:

- Draga mea, ce pot face pentru tine?

Afla că fratele fetitei cazuse în dupa-amiaza aceea, şi credeau că îşi fransese coloana. Copila o ruga pe doamna să mearga cu ea şi să vada dacănu-l putea ajuta, căci avea dureri mari. Mama lui Emil se ridica, ne explica situatia şi ne spuse să mergem mai departe, căci ea avea să mearga cu fetita şi avea să vina dupa aceea. Liderul expeditiei spuse ca, dacăi se permitea, dorea s-o insoteasca. Mama lui Emil ne invita pe toţi cu ea; aşa că ne-am intors şi le-am urmat pe ea şi pe fetita, ele mergand de mână şi fetita topaind de bucurie. Gazda noastra ne spuse că fetita era sigura că fratele ei avea să fie vindecât de catre marea doamna. Când ne apropiam de casa ei, fetita alerga inainte că să-şi anunte familia că veneam.

Ajunsi la usa, am vazut că locuinta lor era o cocioaba mizera, de cel mai primitiv nivel. Mama lui Emil trebuie să ne fi citit gandurile, căci spuse:

- Desi este un bordei, inimi fierbinti bat inauntru.

În clipa aceea se deschise usa, se auzi o voce ragusita, barbateasca, şi intraram. Daca bordeiul arata jalnic pe dinafara, pe dinauntru era de doua ori mai deprimant. Abia dacăne-am putut face loc toţi inauntru, şi tavanul era atat de jos, încât nu puteam sta drepti. O lumina slaba palpaia şi arunca o raza stranie pe fetele aspre ale tatalui şi mamei, cum stateau acolo inconjurati de saracia lor.

În coltul cel mai departat, pe o gramada de paie mucegaite şi de zdrente soioase, zacea un copil nu mai mare de 5 ani, cu fata trasa şi foarte palida. Fetita ingenunchease langa el, prinzandu-i fata intre mâini. Ii spuse că avea să se faca iarasi bine, căci frumoasa doamna era deja aici. îşi lua mainile, se trase deoparte că să-l vedem mai bine, şi pentru prima data ea vazu şi restul grupului. Instantaneu, expresia ei se schimba şi o mare neliniste paru sa-i invadeze toata fiinta. îşi ascunse fata în mâini, şi trupul ii fu scuturat de un tremur, pe când striga:

- O, credeam că veti veni singura!

Mama lui Emil se lasa în genunchi langa ea, o cuprinse în brate şi o tinu strans un moment. Ea se linisti, şi mama lui Emil ii spuse că avea să ne trimita de acolo, dacăea dorea să plecam. Fetita spuse că era

doar surprinsa şi speriata; că nu trebuia s-o luam în seama, pentru că ea se gandea doar la fratele ei. Atunci mama lui Emil spuse:

- îţi iubesti foarte tare fratiorul, nu-i aşa?

Fetita, care nu putea avea mai mult de 9 ani, raspunse:

- Da, dar ii iubesc pe toţi.

Conversatia ne-a fost tradusa de Emil, căci nici unul dintre noi nu vorbea limba lor. Mama lui Emil spuse:

- Daca il iubesti atat de mult, poti ajuta să fie vindecât.

Si ii ceru fetitei să-şi reia pozitia dinainte, când prinsese în mâini chipul baiatului. Apoi mama lui Emil se plasa astfel încât să îşi poata aseza mână pe fruntea lui. Aproape instantaneu gemetele incetara, fata baiatului se lumina, micul sau corp se relaxa, un calm perfect se asternu peste intreaga scena, şi copilul adormi linistit şi natural.

Mama lui Emil şi fetita ramasera aşa cateva clipe; apoi, cu mână stanga, doamna lua bland mainile fetitei de pe fata baiatului, spunand:

- Ce frumos este, cât de puternic şi de bun!

Apoi ea îşi retrase mână, cu un gest foarte delicat si, cum se intamplase să stau langa ea, când si-a ridicat mână stanga, i-am intins şi eu mână că s-o ajut să se ridice. Când mână ei a atins-o pe a mea, un fior electrizant mi-a strabatut tot corpul, încât am ramas mut de uimire. Ea s-a ridicat vioi în picioare, şi a spus:

- Nu trebuia sa-ti ating mână, dar se pare că am fost coplesita, pe moment, atat de mare a fost puterea care curgea prin mine.

Mi-am recapatat calmul aproape instantaneu. Ceilalti nu observasera, căci erau foarte absorbiti de ceea ce se petrecea în jurul lor. Fetita s-a aruncat deodata la picioarele mamei lui Emil, imbratisandu-i-le şi sarutandu-i cu frenezie vesmînţele. Mama lui Emil se apleca, si, cu o mână, intoarse în sus chipul udat de lacrimi, apoi ingenunche şi imbratisa copila, şi ii saruta ochii şi buzele. Fetita ii puse bratele în jurul gatului şi amandoua ramasera nemiscate pentru o clipa; apoi, lumina aceea ciudata incepu să invadeze incaperea şi straluci din ce în ce mai tare, până când fiecare obiect paru să fie inundat de lumina, şi nimic nu arunca vreo umbra. Camera parea că se extinde. Tatal şi mama celor doi copii statusera până atunci pe podeaua murdara, într-o tacere impietrita. Ei se ridicara, şi expresia de pe fetele lor se schimbase în spaima, apoi în groaza, şi barbatul se napusti pe usa afara, aproape rasturnandu-l pe liderul expeditiei în graba lui de a iesi.

Mama acestei familii cazuse într-o stare de prosternare langa mama lui Emil, şi trupul ii era scuturat de suspine. Mama lui Emil îşi puse mână pe fruntea ei, vorbindu-i cu voce joasa. Imediat suspinele incetara, femeia se ridica într-o pozitie pe jumatate sezand, pe jumatate ingenunchind, şi vazu transformarea ce avusese loc în camera. Expresia de pe fata ei deveni una de teroare; sari în picioare, vrand să fuga afara. Emil intinse mână şi ii prinse una din mâini, în timp ce doamna cea frumoasa ii lua cealalta mână. Ii tinura mainile astfel pentru o clipa, şi expresia speriata se preschimba în zambet.

Am privit în jur si, în locul bordeiului în care intrasem, ne gaseam într-o camera de un confort moderat, mobilata cu scaune, masa şi un pat curat. Emil inainta şi il lua în brate pe baietelul încă adormit, de pe gramada de paie şi zdrente mucegaite, il puse cu grija pe patul curat şi aseza patura peste el. Facand asta, se apleca şi il saruta pe copil pe frunte, atat de afectuos cum numai o femeie ar fi fost în stare.

Mama lui Emil şi fetita se ridicara şi se apropiara de mama familiei. Cu totii ne-am strans în jurul lor. Femeia se lasa în genunchi si, cuprinzand picioarele mamei lui Emil, incepu să i le sarute şi să o implore să nu plece. Emil inainta si, aplecandu-se, lua mainile femeii şi o ridica în picioare, tot timpul vorbindu-i linistit în limba ei. Cum statea aşa, dreapta, vesmînţele vechi şi murdare pe care le purta se preschimbara în altele noi. Ea ramase muta de uimire pentru un moment, apoi se arunca în bratele deschise ale mamei lui Emil. Statura aşa un timp, apoi Emil se apropie si, punandu-si mainile pe umerii lor, le desparti. Atunci fetita tasni în fata cu mainile desfacute, strigand:

- Uite, uite, lucrurile mele sunt noi!

Ea se intorsese spre mama lui Emil, care se apleca şi o lua în brate. Copila ii puse bratele pe dupa gat, cu fata lipita de umarul ei. Liderul expeditiei statea chiar în spatele mamei lui Emil, şi fetita îşi intinse mainile, peste umarul doamnei, spre el, îşi ridica ochii şi ii zambi fericita. Liderul inainta cu mainile intinse. Fetita i le stranse, spunand că ne iubea pe toţi, dar nu atat cât o iubea pe aceasta doamna draga, care era mama lui Emil.

Emil spuse că se duce să-l gaseasca şi pe tata. Reveni în cateva clipe, aducandu-l cu el pe speriatul şi semi-salbaticul tata. Totusi, am vazut că sub acea aparenta de asprime se ascundea o profunda recunostinta. Ne-am pregatit să plecam si, pe când ieseam, mama fetitei ne intreba dacănu voiam să mai venim, şi i s-a spus că aveam s-o revedem a doua zi.

Ne-am grabit spre casa Primarului, ingrijorati că ii facusem pe ceilalti să ne astepte. Desi ni se parea că trecusera ore, nu putusem intarzia mai mult de 30 de minute. Bineînţeles că totul s-a petrecut în mult mai putin timp decât mi-a luat că să scriu despre asta. Am ajuns chiar în momentul când restul grupului se aseza la masa. Liderul expeditiei intreba dacăputea lua loc langa Seful nostru, şi indata i s-a facut pe plac. Era uşor de vazut că era foarte tulburat, şi Seful ne-a spus mai tarziu că fusese atat de impresionat de ceea ce vazuse, încât cu greu mai putea să taca. Aranjarea la masa era astfel: Primarul în capul mesei, şi în dreapta lui mama lui Emil, apoi Emil, doamna cea frumoasa, Seful nostru şi liderul expeditiei. În stanga primarului sedea gazda noastra, apoi fiul şi sora lui Emil. Mentionez aceasta aranjare datorita celor ce s-au petrecut în continuare.

Dupa ce ne-am asezat cu totii, masa s-a desfasurat foarte frumos, până aproape de incheiere. Atunci, Primarul i se adresa lui Bagget Irand, cerandu-i să continue o discutie pe care o incepusera cu putin timp în urma, dar care fusese intrerupta de sosirea primarului unui sat mai mare. Bagget Irand se ridica şi spuse că discutasera despre asemanarea dintre vietile lui Buddha şi Isus. Cu permisiunea noastra, voia să-şi continue discursul, dar avea să fie necesar că el să vorbeasca într-o limba pe care gazda o înţelegea, căci nu se obisnuia să se foloseasca un translator decât dacăvorbitorul nu vorbea limba auditoriului. Jast se oferi că interpret dar, când Primarul înţelese situatia, el insista că Bagget Irand să vorbeasca în engleza, iar Jast sa-i traduca lui, căci cei mai multi vorbeau şi înţelegeau engleza. Apoi Bagget Irand incepu spunand:

- Putem judeca, cu ratiunea noastra, care ar fi puterea omului dacătoate atributele adevaratului Spirit i-ar domina orice actiune, fapta sau gand; sau, cum a spus Isus, când Spiritul Sfant se pogoara asupra ta. Prin asta, El se referea la momentul când puterea lui Dumnezeu determina în mod deplin vietile tuturor copiilor Lui. Asta inseamna Dumnezeu manifestat în carne. În realitate, oare nu vedem aceasta evolutie spirituala venind prin vietile şi invataturile vizionarilor şi profetilor, într-un grad mai mic sau mai mare, proportional cu gradul în care propria lor evolutie spirituala se apropia de perfecta concretizare a manifestarii lui Dumnezeu prin toţi copiii Sai?

Este foarte evident că aceia care au urmat ferm adevaratele idealuri ale vietii, pe care ei le-au perceput că venind direct de la Dumnezeu - şi astfel conectandu-L pe Dumnezeu cu omul - au avut cele mai mari realizari în ce priveste nobletea caracterului, puritatea sufletului şi maretia morala a vietii. Pe masura ce aceia care cauta sa-i urmeze, incorporand idealurile primilor în propria individualitate, vor fi capabili să indeplineasca aceleasi lucruri, lumea va trebui să accepte, în final, că lectiile date de ei, că şi vietile lor, prevestesc posibilitatile încă nedezvoltate ale tuturor copiilor lui Dumnezeu.

Totusi, nici unul dintre acestia nu a declarat că ar fi atins ultimul nivel de perfectiune pe care Dumnezeu l-a ales pentru copiii Sai; căci Isus a spus: Cel care crede în Mine, va face tot ceea ce fac şi Eu, şi Eu încă merg spre Tatal. şi Isus, şi Buddha, au spus: Vei fi desavarsit, aşa cum desavarsit este Tatal tau din ceruri.

Acesti fii ai lui Dumnezeu nu sunt personaje de mit, ci vietile şi lucrarile lor au patruns limpede în vietile şi inimile tuturor oamenilor, de-a lungul tuturor epocilor istorice. S-au tesut multe legende şi mituri despre vietile lor. Adevarata verificare, pentru acela care este interesat de viaţa şi caracterul lor, este prin a accepta şi aplica invataturile lor în viaţa lui de zi cu zi. Proba adevarului lor consta în faptul că idealurile exprimate de acesti mari oameni sunt acelea cunoscute că idealurile care conduc toţi oamenii cu adevărat mari. Daca am incerca să respingem vietile acestor mari oameni, am putea la fel de bine să ne intrebam de ce exista marile religii. Este foarte clar că ei sunt fundamentul şi semnul unui irezistibil impuls sau instinct care a prevazut marea profunzime şi adevarata baza a progresului omenirii; şi ei depasesc şi eclipseaza orice alta posibila incercare de a elibera familia umana din limitare şi ingradire.

Relatarile despre vietile acestor oameni s-au păstrat pentru noi, şi vietile lor devin o sursa legitima de cercetare şi studiu, doar dacăne deschidem inimile, dacăindeplinim aceasta cercetare cu o minte deschisa şi facem, din vietile, invataturile şi idealurile lor, propriile noastre idealuri. În nici un alt mod nu putem patrunde şi deveni una cu vietile lor. Acesta a fost mesajul inspirat al oricarui adevărat vizionar, de când a inceput istoria lumii. Cel putin doi dintre acesti oameni iluminati spiritual, Isus şi Buddha, au facut

să rodeasca marile posibilitati pe care le anuntau. Ei au spus, aproape cu aceleasi cuvinte: Eu sunt calea, adevarul şi lumina vieţii pentru toţi oamenii. În atitudinea lor divina, ei si-au asumat puterea de a spune: Eu sunt lumina lumii. Cel care ma urmeaza, care merge şi traieste că mine, nu va merge prin intuneric, ci va avea viaţa Eterna şi va fi complet eliberat de toate limitarile. Amandoi, aproape cu aceleasi cuvinte, au spus: Pentru acest tel m-am nascut, şi pentru cauza aceasta am venit în lume, că să aduc marturie despre Adevar. Oricine este din acest Adevar, ma aude. Aceste cuvinte, în mod necesar, se refereau direct la adevarata dezvoltare a vieţii lui Christ în orice copil al lui Dumnezeu.

Oare nu toate religiile lumii dezvaluie o putere superioara în omul care se straduieste să se elibereze de limitarile simturilor? Scrierile sacre ale diferitelor rase sunt expresia clara a acestei înţelepciuni. Cartea lui Iov, din Biblia voastra, precede toata istoria voastra. A fost scrisa aici, în zona aceasta, şi sensul ei ascuns s-a păstrat în pofida tuturor modificarilor care au avut loc, desi a fost aproape inabusit prin adaugirile ulterioare. În timp ce oamenii, aproape toţi, au ajuns să imbatraneasca, cuvantul tainic al lui Iov nu va imbatrani niciodata, căci acela care salasluieste în locul secret al Celui Preainalt, locuieste în umbra Celui Atotputernic. Un alt lucru pe care trebuie să-l înţelegem este că toate scripturile vin din religie, şi nu religia din scripturi. Scripturile sunt produse ale religiei, nu cauza lor. Istoria religiei s-a nascut din experiente, în timp ce doctrinele s-au nascut din toate religiile.

Veti descoperi curand că unitatea de teluri şi eforturi va fi cel mai puternic mijloc de a atinge orice scop dorit. În loc că multi oameni să gandeasca în toate directiile şi fiecare să traga în alta directie, toţi vor gandi că unul. Atunci omul va cunoaste ce inseamna un efort de durata, un efort puternic şi un efort al tuturor impreuna. Veti înţelege ca, atunci când unitatea de vointa este pusa în miscare, toate lucrurile sunt posibile. Când omul arunca afara din constiinta să gandurile egoiste, lupta dintre Gog şi Magog va inceta; iar acest lucru nu va fi indeplinit de vreo zeitate exterioara.

Când Isus spunea: Cuvînţele mele sunt spirit şi sunt viata, el se referea la cuvantul launtric care crea toate lucrurile, şi ştia că acest cuvant al sau era incarcat cu o esenta a vieţii şi cu puterea dinamica ce avea să produca lucrul dorit. Daca aceste lucruri aveau să rasune în sufletele tuturor oamenilor şi popoarelor, ei aveau să stie că aveau acces la izvorul vieţii Eterne, care curge din Dumnezeu.

Unii pot exprima Christul vazandu-L domnind chiar în inima, în locul unde sta Iubirea. De pe acest tron vezi Christul dirijand orice activitate a corpului tau în acord perfect cu imuabila lege a lui Dumnezeu, şi stii că tu cooperezi cu Christ în idealurile primite direct de la Mintea Divina. Apoi Il vezi pe Christ asezat pe tronul Sau, extinzandu-Se şi cuprinzand fiecare atom, celula, fibra, muschi şi organ din tot corpul tau. De fapt, El S-a extins până când intreg trupul tau este Christul pur, singurul Fiu nascut al lui Dumnezeu, curatul templu unde Dumnezeu este la El acasa şi locuieste cu placere. De pe acest tron poti comanda oricarui centru din corpul tau. Poti spune acestor centre că esti pozitiv, iubitor, puternic, înţelept, netemator, un spirit liber. Esti pur cu puritatea Spiritului. Nici un gand material şi nici o dorinţa de impuritate nu se poate apropia de tine. Esti cufundat în curatul Christ. Spiritul vieţii în Christ face din tine templul pur al lui Dumnezeu. Aici te poti opri că să spui: Tata, în acest lucru, că şi în toate lucrurile, mi se reveleaza Christul, Fiul Tau perfect. Apoi binecuvantezi Christul. Atunci când ai realizat Christul, îţi poti intinde mână si, dacăvrei aur, aurul va fi acolo.

Aici, Bagget intinse mainile şi în fiecare din ele aparu cate un disc rotund de aur, ceva mai mare decât un sovereign (moneda britanica din aur în valoare de 20 de silingi - n.tr.). Le inmana celor care stateau în dreapta şi în stanga sa, şi acestia le trecura mai departe, până când discurile facura inconjurul mesei. (Le-am păstrat şi le-am dat spre examinare unor experti care le-au apreciat că aur curat).

- Daca vrei sa-i ajuti pe altii, vezi Christul intronat în ei aşa cum este în tine, şi vorbeste cu Christul din ei că şi cum le-ai vorbi chiar lor.

Daca vrei să obtii o imagine mai limpede a oricarui subiect care te preocupa în prezent, lasa Christul să vorbeasca, mental, sufletului abstract al acelui subiect sau lucru. Apoi cere înţeligentei dinlauntrul acelui lucru sa-ti vorbeasca despre sine.

Copiii lui Dumnezeu sunt la fel de necesari Lui, în indeplinirea planului Sau perfect, că şi orice planta, floare sau copac; şi este necesar că ei să coopereze în modul perfect pe care il vede El. Retragerea omului din aceasta cooperare este cea care a scos lumea din echilibru şi a provocat marile valuri care au lovit şi distrus o mare parte dintre copiii Sai. Gandul perfect de Iubire, cooperand cu Siguranta şi Puterea din inimile copiilor lui Dumnezeu, este cel care mentine pământul în echilibru. Când ei si-au cheltuit aceasta forta în ganduri de pacat şi senzualitate, echilibrul a fost atat de perturbat încât uriasele valuri au

navalit şi aproape că au anihilat omul şi opera faurita de el. În epoca aceea, omul realizase mult mai mult decât astazi. Dar Dumnezeu nu poate controla gandurile omului de iubire şi echilibru, sau de ura şi dezechilibru; ele trebuie controlate de om. Când forta mentala care scosese pământul din echilibru a fost consumata în marele cataclism provocat de ea, atunci Dumnezeu, în marea Sa putere, a putut readuce pământul la echilibrul sau firesc; dar atata vreme cât gandul omului a ratacit, Dumnezeu nu a putut să actioneze.

Aici, Bagget Irand îşi incheie discursul şi se aseza. Observasem că gazda noastra din acea seara, Primarul, dadea semne de tulburare şi de mare nervozitate; şi când Bagget Irand lua loc, agitatia Primarului izbucni într-o exclamatie cu înţelesul: Caine, caine de crestin, ai jignit numele sacru al lui Buddha, şi vei plati pentru asta! şi trase de un snur care atarna din tavan langa el. Imediat, trei usi fura trantite de perete la celalalt capat al incaperii, şi inauntru navalira vreo 30 de razboinici cu sabiile scoase. El se ridicase de pe locul sau, şi cele doua garzi care il escortasera şi care statusera, pe durata mesei, chiar în spatele scaunului sau, il incadrara. Intinzand mână, el dadu un ordin. Zece dintre soldati inaintara şi se aliniara de-a lungul peretelui din spatele lui Bagget; doi dintre ei se plasara în spatele scaunului acestuia, fiecare de cate o parte. Ofiterul-comandant pasi în fata şi ramase în asteptare, la mica distanta de locul unde se aflau Primarul şi cele doua garzi. Nici un cuvant nu fusese rostit de vreunul dintre noi, şi abia dacăam schitat vreun gest. Eram complet depasiti de neasteptata schimbare.

Atunci se asternu o liniste adanca, şi o lumina puternica izbucni în sala, în capul mesei, chiar în fata locului unde era Primarul. Toate privirile il urmareau, cum statea cu mână ridicata, gata să dea un nou ordin, dar fata lui devenise livida şi capatase o expresie ingrozita. O forma vaga paru să stea pe masa, în fata lui. Toţi auzira cuvantul Stati! pronuntat clar şi foarte puternic, şi cuvantul însuşi aparu, cu litere stralucitoare, intre forma cea vaga şi Primar. Acesta paru să înţeleaga, căci ramasese incremenit şi rigid că o statuie. Apoi forma cea vaga deveni clara, şi l-am recunoscut pe Isus, aşa cum il mai vazusem. Dar ceea ce ne-a uimit a fost că o alta forma nedeslusita statea alaturi de el, şi aceasta era cea care atragea atentia Primarului şi a tuturor soldatilor. Ei pareau să o recunoasca şi să se teama de ea, mult mai mult decât de Isus. Privind în jur, am vazut că ramasesera incremeniti. A doua forma deveni mai distincta şi ridica mână dreapta, aşa cum facuse şi Isus, şi atunci toate sabiile cazura din mainile soldatilor, izbind cu zgomot podeaua. Camera intoarse ecoul sunetului, atat de profunda era tacerea. Lumina prinse să straluceasca mult mai intens; intr-adevăr, deveni atat de intensa, încât de-abia mai vedeam.

Comandantul soldatilor fu primul care îşi reveni. El îşi ridica mainile, exclamand:

- Buddha, Sublimul nostru Buddha!

Atunci Primarul exclama:

- Este chiar Sublimul!

Si se arunca la pamant, prosternandu-se. Cele doua garzi inaintara şi il ajutara să se ridice, apoi ramasera tacuti şi nemiscati că statuile. Un strigat se auzi dinspre soldatii care se aliniasera în capatul celalalt al salii. Ei navalira în dezordine, de o parte şi de alta a mesei, şi se imbulzira la capatul ei strigand:

- Sublimul a venit sa-i distruga pe cainii de crestini şi pe mai-marele lor!

La asta, Buddha se dadu indarat deasupra mesei, până când ii putu privi pe toţi în fata, şi îşi ridica mână cu cuvînţele:

- Nu doar o data spun: Stati! Nu doar de doua ori spun: Stati! Ci va spun şi a treia oara: Stati!

De fiecare data când rostea Stati!, cuvantul aparea cu litere arzatoare, că şi atunci când il pronuntase Isus; şi cuvînţele nu disparura - ci ramasera aşa. Ceata de soldati iarasi ramasese şi privea incremenita, unii cu mainile în aer, altii cu cate un singur picior pe podea, în pozitia în care ii prinsese clipa când Buddha îşi ridicase mână. Acesta pasi iar spre locul unde statea Isus si, sustinand cu mână stanga bratul ridicat al lui Isus, spuse:

- Acum, că în toate lucrurile, sprijin mână ridicata a dragului meu frate de aici.

Apoi îşi puse mână dreapta pe umarul lui Isus şi ramasera o clipa în aceasta atitudine, dupa care amandoi coborara uşor de pe masa, în timp ce Primarul, comandantul, garzile şi soldatii cazura pe spate, holbandu-se la ei cu fete albe, livide. Primarul se prabusi în scaunul sau, care fusese mutat în spate până când se lipise de perete, şi toţi cei din grup rasuflara usurati. Cred că toţi ramasesem cu respiratia taiata în cele cateva minute cât durase toata scena.

Apoi Buddha apuca bratul lui Isus şi amandoi mersera exact în fata Primarului. În cuvinte care porneau din el cu atata forta, că pareau să ricoseze din pereti, Buddha spuse:

- Indrazniti vreo clipa sa-i numiti, pe acesti dragi frati ai nostri, caini crestini? Tu, care cu putin timp în urma ai imbrancit cu asprime o fetita care cerea ajutor pentru cineva iubit! Acest drag, mare suflet s-a indreptat spre ea şi a raspuns chemarii.

Aici, el lasase bratul lui Isus, se intorsese si, cu mână intinsa spre mama lui Emil, pasise spre dansa. Continuand să vorbeasca, el se intoarse pe jumatate, astfel încât să poata privi şi spre Primar, şi spre mama lui Emil. Se vedea clar că era profund iritat. Cuvînţele izbucnira din el clare atunci când continua, privind spre Primar:

- Tu, care ar fi trebuit să raspunzi primul la chemarea acelui drag copil, ti-ai uitat datoria; şi apoi il numesti pe cel care a raspuns, caine crestin! Du-te şi vezi copilul vindecât, al carui trup, cu putin inainte, era frant şi contorsionat de durere. Vezi casa confortabila care a fost ridicata în locul bordeiului de care, în parte, sunt raspunzatoare şi faptele tale prin ceea ce le-ai impus celorlalti. Vezi mizerabila gramada de zdrente de pe care acest drag suflet - şi arata spre Emil - a ridicat trupul copilului. Vezi cât de bland l-a ridicat şi l-a pus într-un pat curat şi moale. Apoi vezi cum, dupa ce a ridicat micul trup, murdaria şi zdrentele au disparut. şi tu, bigot imoral ce esti, te lafai în purpura, pe care crezi că o meriti doar pentru că esti dîntr-o casta pura. Indraznesti sa-i numesti, pe cei care nicicum nu te-au ranit, pe tine sau pe altul, caini crestini; şi te consideri urmas al lui Buddha, Mare Preot al templului de aici. Rusine! Rusine! Rusine!

Fiecare cuvant parea să-l loveasca pe Primar, scaunele şi draperiile din jurul lui, şi să reverbereze. În orice caz, cuvînţele erau rostite cu atata forta, că Primarul tremura şi draperiile fluturau că miscate de un vant puternic. Nu se punea problema vreunui translator; Primarul n-a avut nevoie de vreunul. El a înţeles perfect, desi cuvînţele fusesera rostite în cea mai curata engleza.

Buddha se intoarse şi merse spre cei doi la care ajunsesera piesele de aur, şi le ceru să i le dea. Ei ii inmanara discurile si, cu ele în palma, se inapoie la Primar şi i se adresa direct, spunand:

- Intinde mainile!

Primarul aşa facu, dar mainile ii tremurau atat de tare încât abia le putea tine intinse. Buddha ii puse cate un disc în fiecare mână, şi aproape instantaneu ele disparura. Buddha spuse:

- Vezi, până şi aurul curat îţi zboara din mâini.

Si cele doua discuri cazura, aproape deodata, pe masa în fata celor doi care le tinusera mai devreme. Buddha îşi intinse ambele palme, le puse în mainile intinse ale Primarului si, cu o voce blanda, calma, spuse:

- Frate, nu trebuie să te temi. Nu eu te judec. Tu insuti te judeci pe tine insuti.

Isi tinu astfel mainile şi ramase tacut până când Primarul deveni linistit. Atunci îşi retrase mainile şi spuse:

- Te grabesti să dai buzna cu sabiile, că sa-i indrepti pe cei pe care ii judeci că fiind rai. Dar tine minte, când ii judeci şi ii condamni pe altii, nu faci decât să te judeci şi să te condamni pe tine insuti.

Intorcandu-se spre Isus, spuse:

- Noi, care cunoastem, suntem alaturi pentru binele comun şi iubirea fraterna a toata omenirea.

Din nou îşi uni mână cu mână lui Isus, spunand:

- Ei bine, Frate, cred că am luat cu totul în mainile mele treaba asta. Acum este în mainile tale.

Isus raspunse:

- Ai facut-o minunat, şi nu-ti pot multumi indeajuns.

Amandoi se intoarsera, se inclinara si, brat la brat, trecura prin usa şi disparura.

Camera se umplu deodata de o larma de glasuri. Primarul, comandantul, soldatii şi garzile, cu totii se repezira că să ne stranga mainile. Toţi incercau să vorbeasca deodata. Primarul ii spuse ceva lui Emil, şi acesta îşi ridica mainile, cerand tacere. De cum se putu face auzit, el ne spuse că Primarul dorea să ne asezam iar la locurile noastre.

Când toţi s-au asezat şi s-a facut din nou liniste, am vazut ca, în acest timp, ofiterul îşi aliniase soldatii de fiecare parte a mesei şi în spatele scaunului Primarului, care fusese adus langa masa. Primarul se ridica si, cu Emil că translator, spuse:

- Am lasat zelul meu să ma stapaneasca, şi de aceea sunt profund rusinat şi regret nespus. Nu cred că este necesar să spun asta dupa ceea ce s-a petrecut. Cred că vedeti, dupa atitudinea mea, că m-am schimbat, şi as vrea să-l rog pe Fratele Bagget să se ridice şi să accepte umilele mele scuze. Acum sunteti buni să va ridicati în picioare?

Dupa ce ne-am ridicat, el spuse:

- Va rog pe toţi, foarte frumos, să acceptati scuzele mele cele mai umile. Va urez tuturor un calduros bun-venit si, dacădoriti asta, sper să ramaneti mereu printre noi. Oricand, dacădoriti o escorta militara, ceea ce nu prea cred, voi considera - şi cred că la fel şi comandantul - că este o mare onoare pentru mine să va ofer serviciile mele. Nu pot spune mai mult. Va doresc, tuturor, noapte buna! Inainte să plecati, doresc să spun tuturor că tot ce am va sta la dispozitie. Va salut, iar soldatii va saluta şi ei; şi va vor insoti la locuînţele voastre. Din nou va urez noapte buna şi va salut, că în religia noastra, în numele Marelui Buddha, Celestul.

Comandantul, cerandu-si de nenumarate ori scuze, şi spunand că era sigur că noi suntem în legatura cu Celestul, ne insoti, cu cinci soldati, la locuinta noastra. La plecare ne-au prezentat un salut, care era executat formand un semicerc în jurul ofiterului comandant şi prezentand sabiile, astfel încât varfurile lor aproape atingeau varful sabiei comandantului. Apoi s-au intors rapid, si-au descoperit capetele şi s-au inclinat adanc, punand un genunchi pe pamant. Acest salut este dat numai în ocazii deosebite. Am raspuns la salut cum am stiut mai bine, şi au plecat. Am intrat în casa, ne-am luat ramas bun de la prietenii şi gazdele noastre, şi ne-am pregatit să mergem la noi în cort. Eram atat de numerosi, încât casa de oaspeti nu ne putuse gazdui pe toţi; aşa că fusese instalata tabara în apropiere, în spatele casei.

De indata ce am ajuns în cort, liderul nostru, Ray, se aseza pe un pat de campanie şi spuse:

- Desi sunt frant de oboseala, nu mi-ar folosi absolut deloc să ma culc inainte să aflu ceva mai multe; şi vreau să retineti că am de gand să stau aici toata noaptea, dacănu ma luminati într-un fel. Pot să va spun că asta-seara lucrurile au mers mult prea departe pentru mine. Voi, baieti, aţi stat langa mine zi de zi şi nu aţi spus nimic, desi se pare că sunteti niste adevarati înţelepti.

I-am spus că ştia tot atat cât ştiam şi noi, căci nici noi nu mai asistasem la ceva asemanator cu ceea ce se petrecuse. Cineva sugera că totul fusese regizat pentru noi, în mod special. Liderul aproape că sari la el:

- Regizat! Omule, cine ar putea regiza aşa ceva, ar merita un milion pe saptamana, în orice moneda. şi Primarul, dacăel juca teatru, puteti să ma spanzurati, căci batranul era teribil de ingrozit. Chiar pot să admit ca, pentru cateva clipe, am fost la fel de speriat că şi el. Undeva, în spatele a toate acestea, ceva imi sopteste că pregatise o primire fierbinte pentru noi toţi. Izbucnirea aceea nu a fost doar pentru Bagget Irand. Când soldatii au navalit inlauntru, aveau o nota prea triumfatoare în voce. Daca nu ma insel, erau cu totii porniti, mai tare decât ne-am dat noi seama. Aceeasi vaga impresie imi spune ca, pentru o clipa, ei au crezut că Buddha venise sa-i ajute. Când au vazut că tot planul s-a intors impotriva lor, corpurile le-au cedat si, dacăma gandesc bine, imi amintesc că au aruncat sabiile din mâini. Nu avea Buddha destula putere? L-aţi vazut cum arunca acele cuvinte asupra batranului. Parea mult mai puternic decât Isus; dar de fapt a trebuit să-şi sustina partea lui, căci partea noastra, în acele conditii, a avut doar de castigat din aceasta intamplare.

Caci nu a primit batranul Primar un ajutor considerabil? Pariez că la ora asta se simte că şi cum s-ar fi ridicat peste un gard tragandu-se singur de sireturile de la ghete. Când Buddha i-a strans mainile, mi s-a parut că batranul iesise cu totul din eul sau dinainte. O să mai auzim multe despre el până la vara viitoare, si, dacănu gresesc, va prezic că asta e bine, pentru că batranul este o forta în regiunea asta. Daca el a primit acea inaltare pe care am simtit-o eu, nu mi-ar parea deloc rau să fiu în pielea lui.

Am discutat despre lucrurile pe care le vazusem şi auzisem si, inainte să ne dam seama cum trecuse timpul, a inceput să se crape de ziua. Liderul se ridica, se intinse, cu bratele deasupra capului, şi spuse:

- Cine are nevoie de somn? Eu nu cred că am, dupa ce v-am ascultat povestirile.

Ne-am intins imbracati, pentru o ora de odihna inainte de micul dejun

Volumul 2: CAPITOLUL XIV

Dimineata, când am fost chemati la micul dejun, liderul a fost primul în picioare. Se grabea să-şi faca toaleta de dimineata, că un scolar nerabdator. Dupa ce a terminat, ii indemna pe toţi să se grabeasca. În cele din urma am mers la masa şi i-am găsit pe Emil şi pe Jast. Liderul s-a asezat intre ei si, cât a durat masa, le-a tot pus intrebari. Când am terminat de mancat, se ridica de la masa şi iarasi ardea de nerabdare să revada casa care crescuse în 15 minute, cum s-a exprimat el. îşi puse mainile pe umerii lui Jast şi spuse ca, dacăar fi avut doi că Emil şi mama lui, ce bine ar fi fost să umble şi să ridice astfel de case pentru oamenii saraci. Apoi spuse:

- Dar nu s-ar imbolnavi autoritatile din New York? Le platesc impozite acelor indivizi.

Atunci Emil spuse:

- Dar dacănu te-ar lasa să faci case pentru ei?

- Ei bine, - spuse el - tot as face-o, şi dacăei n-ar vrea să le foloseasca, i-as lua frumusel şi i-as inchide în ele.

Am ras cu totii din inima la acestea. Pe lider il vazusem mereu că pe un om tacut, rezervat. Mai tarziu el ne-a spus că lucrurile pe care le vazuse il starnisera intr-atat, încât nu se putuse abtine să nu puna intrebari. Ne-a mai spus că aceasta era, de departe, cea mai interesanta expeditie din intreaga lui viata, desi era familiarizat cu cele mai neobisnuite locuri din lume. Era ferm hotarat să ne ajute să organizam o a doua expeditie care să continue sapaturile sub indrumarea prietenilor nostri. Dar acest lucru avea să fie impiedicat de plecarea lui brusca din aceasta lume.

Cu greu il puteam tine să nu se duca drept la casa cea noua. În final am cazut de acord cu el, aşa că Jast şi un alt prieten l-au condus să o vada. S-au intors din aceasta plimbare în vreo 30 de minute, şi el jubila. Vazuse casuta şi era reala. Ne-a spus că ii amintise foarte viu de o viziune pe care o avusese în copilarie. şi ne povesti cum se vazuse umbland, insotit de zane, construind case pentru oamenii saraci şi facandu-i fericiti.

Pentru că grupul nostru era prea numeros, ne-am gandit că era mai bine să nu mergem toţi deodata că să vedem casuta. S-a stabilit să mergem în grupuri de cate 5-6 persoane. Componentii primului grup aveau să fie Emil, liderul, una sau doua doamne, şi eu. Am pornit, iar mama lui Emil şi cu gazda noastra ni s-au alaturat. Am mers până când am zarit casa. Fetita iesise în fuga afara să ne intampine şi se arunca în bratele mamei lui Emil, spunand că fratele ei era sanatos şi viguros. Când am ajuns la casa, mama fetitei iesi, cazu în genunchi în fata mamei lui Emil şi incepu sa-i spuna cât de mult o adora. Mama lui Emil intinse mainile şi o ajuta să se ridice, spunandu-i că nu trebuie să ingenuncheze în fata ei; că nu pe ea trebuie s-o adore, ci pe Cel Preamarit, pentru binecuvantarea ce o primise. Baietelul deschise usa şi mama ne invita inauntru. Am urmat doamnele în casa, cu gazda noastra că interpret. Nu era nici o indoiala, casa se afla acolo; cuprindea 4 camere şi era foarte confortabila. Pe trei laturi era inconjurata de cele mai sarace cocioabe. Ni s-a spus că locuitorii acestora aveau de gand să se mute, căci credeau că este o casa diavoleasca şi că i-ar fi putut distruge dacăar fi ramas.

L-am vazut apoi şi pe Primar. Pe la ora 11 în dimineata aceea si-a trimis ofiterul cu un grup de soldati că să ne invite să pranzim cu el la ora doua dupa-amiaza. Am acceptat si, la ora stabilita, una din garzi ne astepta să ne conduca până acasa la Primar. Cititorul va înţelege că în tara aceasta nu existau trasuri; aşa că am folosit unicul mod de deplasare pe care il aveam - mersul pe jos.

Când am ajuns acasa la Primar, am constatat că mai devreme sosisera un numar de calugari lamaisti, printre care şi Marele Preot de la manastirea din vecinatate. Aflasem că manastirea aceasta gazduia intre 1500 şi 1800 de calugari, şi era de o importanta deosebita. Primarul facea parte din cel mai inalt corp de preoti ai manastirii.

La inceput ne asteptam la o discutie vie, dar curand am înţeles că pranzul era doar un pretext pentru că ei sa-i cunoasca pe membrii grupului nostru. Prietenii nostri se cunosteau foarte bine cu Marele Preot, căci se intalnisera de foarte multe ori şi lucrasera impreuna. Se parea că Primarul nu stiuse asta până în dimineata aceea, căci Marele Preot fusese plecat din manastire timp de circa 3 ani, şi se intorsese abia în seara dinaintea sosirii noastre.

În timpul pranzului am descoperit că acesti Lama erau bine instruiti, aveau o viziune larga asupra vietii, calatorisera mult, iar doi dintre ei traisera cate un an în Anglia şi America. Primarul le povestise cele petrecute în seara precedenta si, în general, o atmosfera foarte prieteneasca s-a creat până la terminarea mesei. cât despre Primar, l-am găsit foarte simpatic, şi singura lui referire la seara anterioara a fost legata de efectul acesteia, care ii adusese o mare iluminare. Ne-a spus deschis ca, până la seara precedenta, el manifestase o mare ura fata de toţi strainii. Am fost obligati să purtam discutia prin translatori, ceea ce nu este satisfacator atunci când cineva vrea să patrunda ideile mai profunde ale celuilalt.

Inainte să plecam, ni s-a facut o cordiala invitatie de a vizita manastirea şi de a petrece acolo ziua urmatoare, că oaspeti ai lor. Am acceptat, la sugestia lui Emil, şi ziua care a urmat, petrecuta cu ei, a fost foarte placuta şi instructiva. Am descoperit că mai-marele lor era un om foarte deosebit. Prietenia care s-a legat, în ziua aceea, intre el şi Seful nostru, avea să conduca mai tarziu la o stransa şi durabila înţelegere fraterna, şi el ne-a fost de foarte mare ajutor în cercetarile ulterioare din regiunile inconjuratoare.

Volumul 2: CAPITOLUL XV

Emil ne-a anuntat că în seara aceea avea să aiba loc o reuniune similara cu cea la care participasem în satul lui, cu un an în urma, şi ne-a invitat pe toţi să luam parte.

Cu putin inainte de ora stabilita pentru intalnire, Emil, mama lui şi cu mine ne-am dus acasa la fetita că să le luam, pe ea şi pe mama ei, căci ne cerusera să vina cu noi. În drumul de la casa lor spre locul intalnirii am trecut pe langa multe cocioabe darapanate şi mizere. Fetita se opri în fata uneia dintre ele, spunand că acolo traia o femeie oarba, şi il intreba pe Emil dacăputea să intre şi să o ia la intalnire, dacăea dorea să vina. Acesta a fost de acord. Fata deschise usa şi intra în cocioaba, în timp ce noi asteptam afara. Peste cateva momente, reaparu în usa spunand că femeia era speriata, şi il chema pe Emil să vina la ea. El merse la usa şi vorbira cateva clipe. Apoi intrara amandoi. Mama lui Emil zise:

- Copila aceasta va fi, curand, o forta a binelui printre acesti oameni, căci ea are abilitatea şi hotararea de a indeplini ceea ce îşi propune. Am hotarat s-o lasam să actioneze în felul ei, cu exceptia faptului că o indrumam şi o ajutam, ghidandu-ne dupa ceea ce simtim că este mai bine că sa-i dea mai multa incredere în sine. Sa vedem ce metoda adopta că s-o determine pe aceasta femeie să vina la intrunire. Teama acestor frati dragi fata de noi este incredibila. Multi se muta din vecinatatea casei fetitei; desi voi va ganditi că ar trebui să navaleasca pentru a ne cere sa-i ajutam să obtina asemenea case. Acesta este motivul pentru care suntem nevoiti să fim atat de atenti cu sentimentele lor. Pe când noi dorim sa-i ridicam pe toţi din aceste conditii, cum am facut acestei fiinte dragi, ei fug de noi la primul semn al apropierii noastre.

Am intrebat-o cum de a fost capabila sa-i ajute aşa cum o facuse, pe copii şi pe parintii lor. Ea raspunse:

- Asta a fost datorita atitudinii fetitei, şi prin ea i-am putut ajuta pe toţi. Ea este placa turnanta a acelei familii, şi tot prin ea vom ajunge şi la acest suflet drag, - şi arata spre cocioaba la care ne oprisem, - şi la multi altii de aici. Pe cei iubiti ii putem aduce aproape de inima noastra. Casuta aceea nu a fost ridicata în zadar.

Aici aparura Emil şi cu fetita, spunand că femeia dorea că fata s-o astepte şi aveau să vina impreuna, în scurt timp. Am plecat mai departe, lasand-o pe fetita cu femeia cea oarba.

Când am ajuns la locul intalnirii, se adunasera aproape toţi şi am aflat că Marele Preot al manastirii avea să fie principalul vorbitor al serii. Ni se povestise că Emil il cunoscuse pe acest Lama cu vreo 18 luni în urma, şi legasera o calda prietenie. Intalnirea fusese aranjata, că şi prezenta noastra acolo, la cererea speciala a lui Lama. De aceea ne vizitasera ei în ultima zi din deşert. Ni se mai spusese că Primarul era a doua autoritate dupa acest om. Unele presupuneri ale liderului nostru se confirmau, dar, oricum, prietenii nostri nu-si faceau nici o grija.

Emil spuse că acesti doi oameni aveau să le fie buni prieteni de aici inainte, şi că rareori erau capabili să ajunga la persoane atat de sus-puse că acestia doi, dar că se multumeau să lase lucrurile să evolueze incet. Ni s-a mai spus ca, în seara precedenta, fusese pentru a treia oara când Isus şi Buddha se facusera vazuti că să ii ajute şi pareau incantati că fusesem acolo că să fim martori ai scenei. Nu pareau să vada în asta un succes în plus, ci o ocazie care le permitea să coopereze şi să lucreze cu acesti oameni.

În momentul acela intra fetita, conducand-o pe femeia cea oarba. Gasi un scaun pentru protejata ei, ceva mai în spate şi pe o latura a camerei. Dupa ce femeia s-a asezat, fetita ramase cu fata la ea, tinand-o de ambele mâini si, pentru un moment, se inclina spre ea că şi cum i-ar fi soptit ceva. Apoi ea se indrepta de mijloc si, lasand mainile femeii, îşi puse palmele mici pe ochii ei şi le tinu aşa. Aceasta miscare paru să atraga atentia tuturor celor din sala, până la Marele Preot. Toţi se ridicara şi ramasera privind copila şi femeia, pe când Marele Preot se apropie repede şi îşi puse mână pe capul fetitei. De cum facu asta, chipul fetitei tresari vizibil, dar ea nu-si schimba pozitia. Cei trei ramasera astfel pentru cateva momente, apoi fetita îşi retrase mainile şi striga bucuroasa:

- Uite, nu mai esti deloc oarba, poti vedea!

Isi apasa buzele pe fruntea femeii, apoi se intoarse şi merse spre Seful nostru. Parea destul de tulburata şi spuse:

- Vorbesc în limba voastra!

Apoi continua:

- De ce femeia nu vede, dacănu mai este oarba? Poate să vada!

Am privit iar spre femeie; se ridicase si, apucand roba Marelui Preot cu ambele mâini, ea exclama, în limba ei natala:

- Va vad!

Apoi privi de jur imprejurul camerei cu un aer uluit, spunand:

- Va vad pe toţi!

Lasa roba Preotului si, acoperindu-si fata cu mainile, se lasa să cada inapoi pe scaun, suspinand:

- Vad, vad, dar voi sunteti toţi atat de curati şi eu atat de murdara! Lasati-ma să plec!

Atunci mama lui Emil pasi inainte. Oprindu-se în spatele femeii, îşi puse mainile pe umerii ei. Preotul îşi ridica mainile, dar nu fu rostit nici un cuvant. Aproape instantaneu, hainele femeii se preschimbasera în vesminte noi. Mama lui Emil îşi lua mainile de pe umerii femeii. Aceasta se ridica si, cu o figura zapacita şi uimita, cauta cu ochii în jur. Preotul o intreba dupa ce se uita, şi ea spuse că îşi cauta vechile straie. Atunci Preotul spuse:

- Nu te mai uita dupa hainele cele vechi. Uite, esti imbracata în haine noi.

Ea ramase o clipa că adancita în ganduri, de uimire; apoi fata ii fu luminata de un zambet, se inclina foarte adanc şi îşi relua locul.

Ni s-a spus că aceasta femeie fusese oarba timp de peste 25 de ani, şi că orbirea ii fusese provocata atunci când globurile ochilor ii fusesera lovite de schijele unui foc de arma tras de un membru al unei bande de jefuitori.

Impresia era atat de puternica, încât grupul nostru se stranse în jurul lor. Profitand de ocazie, liderul îşi croise drum până la fetita şi conversau cu voce joasa. El ne-a spus, dupa aceea, că fetita vorbea foarte bine englezeste. Gazda noastra facuse pe interpretul atunci când conversatia era purtata în limba lor.

Cineva sugera că ar trebui să ne asezam la masa. Pe când incepusem să luam loc, femeia se ridica şi ii spuse mamei lui Emil, care statuse linistita langa ea, că dorea să plece. Fetita se apropie, zicand că avea s-o insoteasca şi să aiba grija că ea să ajunga cu bine acasa. Atunci Marele Preot o intreba pe femeie unde locuia si, dupa ce i s-a spus, zise că ea nu trebuia să se intoarca în locul acela mizer. Fetita spuse că se astepta că femeia să vina să locuiasca în casa lor si, brat la brat, ele plecara.

Dupa ce ne-am asezat cu totii, pe masa aparura vasele, că aduse de mâini nevazute. Atunci l-am vazut pe Preot incepand să se uite în jur, minunandu-se. Dar când bucatele incepura să apara în acelasi mod, el se intoarse spre mama lui Emil, care era asezata chiar în dreapta lui, şi o intreba dacăacest lucru era ceva obisnuit pentru ei, spunand că nu mai avusese privilegiul să asiste la aşa ceva. Se intoarse apoi spre Emil, care traducea pentru noi, că şi cum ar fi cerut explicatii. Atunci Emil ii explica faptul că ei erau capabili să foloseasca aceeasi putere care fusese folosita pentru a o vindeca pe femeia cea oarba, pentru a aduce în manifestare tot ce aveau nevoie. Era limpede că Preotul era încă tulburat, dar nu mai spuse nimic, până într-un moment când masa era în plina desfasurare. Atunci se ridica si, cu Jast că interpret, spuse:

- Cred că pot vedea mai în profunzime decât imi imaginasem că ar putea fiinta umana să vada. Desi intreaga viaţa mi-am petrecut-o în slujba preotiei, în care credeam că imi slujesc semenii, constat acum că ma serveam mai mult pe mine insumi, decât pe fratele meu. cât de mult s-a extins asta-seara aceasta fraternitate - şi viziunea mea a realizat aceasta extindere! Pot înţelege acum ce viaţa limitata traiam; că traiam dispretuindu-i pe toţi cei care nu tineau de poporul nostru. Viziunea aceasta imi permite să vad că sunteti la fel de sublimi că şi noi, şi ce bucurie cereasca imi ofera asta!

Aici el se opri, cu mainile pe jumatate ridicate, în timp ce o expresie de surpriza şi incantare ii aparu pe chip. Ramase aşa o clipa, apoi spuse:

- Nu se poate aşa. Pot şi vreau să va vorbesc în limba voastra. De ce să nu pot asta? Inteleg ce gandeati când imi spuneati că nu exista limite pentru abilitatea omului de a se exprima. Descopar că va pot vorbi direct, că să ma puteti înţelege.

Se opri un moment, că pentru a prinde firul unui gand, apoi vorbi fara ajutorul vreunui interpret. Mai tarziu ni s-a spus că era prima oara când vorbise englezeste. Continua:

- Ce minunat este să va pot vorbi chiar în limba voastra! Cu larga viziune pe care mi-a dat-o aceasta, ma mira foarte mult că oamenii vad, în oricare din fratii lor, inamici. Este atat de clar că toţi trebuie să fim din aceeasi familie, aceeasi sursa, aceeasi cauza. Nu face asta să fie loc destul pentru toţi? Daca un frate alege să vada lucrurile altfel decât noi, de ce să spunem că trebuie să piara? Vad că nu putem să ne luptam intre noi, căci atunci nu facem decât să intarziem propria noastra dezvoltare şi să ne izolam

unii de altii. Daca facem asta, casa noastra se va narui peste noi. Acum vad, în locul unei rase limitate, un Tot universal, etern, nelimitat, toţi venind din Unul şi intorcandu-se la Unul.

Inteleg că Isus al vostru şi Buddha al nostru au trait în aceeasi lumina. Vietile lor, că şi ale tuturor celor care au trait în aceeasi lumina, trebuiau să se contopeasca în Unul. Incep să vad unde converge totul. Lumina clara, de cristal, îşi trimite raza asupra mea. Cred că omul se inalta pe sine până la o pozitie sublima sau mareata, dar adesea, când a dobandit aceasta pozitie, poate să nu-si mai vada fratele la fel de sublim. El vrea să fie rege el însuşi, şi fratele lui sa-i fie slujitor.

De ce acea draga copila si-a pus mainile pe ochii celei care ii avea inchisi? Inteleg acum că acea copila vedea mai profund decât mine, care ar fi trebuit să stiu mai multe. Este ceea ce voi numiti Iubire atotputernica. Este aceeasi Iubire care i-a facut pe Isus şi Buddha să fie uniti; lucru de care ma miram, dar acum nu ma mai mir. Acum înteleg că nu este deloc rau să va acceptam pe toţi, căci dacăva acceptam, avem binele pe care il aveti şi voi, şi asta nu poate fi decât în beneficiul nostru. Vad că puterea care va protejeaza mereu ma va proteja şi pe mine. Daca ne protejeaza pe voi şi pe mine, atunci trebuie sa-i protejeze pe toţi. Linia despartitoare a disparut. Ce adevăr ceresc! Va înteleg ideea când spuneti că lumea este lumea lui Dumnezeu, şi că locul Lui este şi aproape, şi departe. Daca vedem apropiatul şi indepartatul impreuna, ele vor fi acelasi lucru pentru noi. Traim într-un loc, inconjurati de propria noastra lume, fara să vedem că în afara micii noastre lumi, o lume intreaga, larga, ne inconjoara; şi acea lume ne va ajuta dacăii permitem. şi atunci vom gandi că Dumnezeu il cuprinde pe unul, că şi pe toţi!

Acum înteleg ideea Sfantului Frate atunci când spune că usile trebuie să fie larg deschise pentru cei care sunt gata să primeasca. S-a spus că omul nu numai că se va face auzit, ci va şi deveni ceea ce declara că este si, cufundat în sine, el va fi scufundat în Fraternitatea Omului. Faptele, şi nu vorbele frumoase, sunt cele care dureaza. Inteleg că drumul evolutiei nu este barat de credinţele altora, ci chiar de ale noastre. Fiecare pretinde direct favorurile Celui Preainalt, fiecare incercand să construiasca pentru sine, dar demoland şi subminand ce construiesc altii. În loc să ne unim fortele pentru a darama, mai bine le-am folosi pentru a consolida intregul. Cel Preainalt nu a dat fiecarei natiuni viaţa ei, ci aceeasi viaţa tuturor natiunilor Pamantului. Acum a venit vremea când trebuie să alegem intre crezuri şi Fraternitatea Umana. Crezurile doar hipnotizeaza omul. Credinta care muta muntii încă doarme în samanta plantei. Inaltimea şi maretia sunt chiar la indemana omului, că să le obtina. Legea iluminarii a precedat-o pe cea a miracolului. Aceasta lege a iluminarii este legea superioara a Iubirii, şi Iubirea este Fratia Universala.

Acum înteleg că este necesar doar că fiecare să se intoarca la izvorul propriei sale religii, pentru a inlatura toate interpretarile false şi pentru a alunga tot egoismul. În fiecare se va descoperi aurul curat al alchimistului, înţelepciunea Celui Preainalt; Dumnezeul vostru că şi Dumnezeul meu, nu mai multi dumnezei ai diferitelor popoare, ci un singur Dumnezeu. Este acelasi Dumnezeu cel care ii vorbea lui Moise din copacul aprins; acelasi Dumnezeu de care vorbea Isus când spunea ca, prin rugaciune, poate chema legiuni că să-l sprijine în ceasul luptei sale cu carnea, în infaptuirea lucrarii pe care i-o incredintase Tatal; acelasi Dumnezeu la care s-a rugat Petru când a fost eliberat din temnita. Vad acum marea putere care poate fi chemata în ajutorul acelora care vor coopera în Fraternitatea unei vieti de devotiune.

Aici el ridica un pahar şi il tinu în palma pentru o clipa. Deveni foarte linistit, şi paharul se prefacu în pulbere. Atunci continua:

- Armatele din fata Ierihonului stiau de aceasta putere atunci când au sunat din trambite şi zidurile au cazut. Pavel şi Silas o cunosteau atunci când au fost eliberati din temnita.

Din nou ramase un moment într-o tacere deplina. Cladirea se cutremura şi se scutura, izbucnira fulgere din senin, şi doua blocuri mari de stanca se desprinsera din peretele muntelui la vreo mila distanta şi cazura bubuind în valea de dedesubt. Satenii iesira în fuga din case, ingroziti, şi cu greu ne-am retinut să nu facem la fel, atat de violent se cutremurase cladirea. Apoi el îşi ridica mână, totul se linisti, şi continua:

- Ce valoare au armatele sau flotele, când omul stie că Dumnezeu are aceasta putere şi că adevaratii Lui fii o pot folosi? Poti matura o armata cum ai sufla un puf de papadie. cât despre marile vase de lupta, ele pot fi distruse că paharul acesta.

Si ridica farfuria pe care depusese pulberea, care acum era iarasi paharul. El sufla uşor asupra lui; paharul izbucni în flacari şi disparu complet. El relua:

- Aceste legiuni nu vin că să faca munca ta sau munca mea, sau că să-l foloseasca pe om că pe un instrument al lor; omul le poate chema că să-l incurajeze, să-l sustina şi să-l ajute în lucrarea lui că stapan al oricarei conditii a vietii. Cu aceasta putere, omul poate să linisteasca valurile, să stinga focul sau să

directioneze multimile. Oricine le poate folosi numai aşa cum le-a supus. Le poate folosi pentru binele intregii rase umane, sau pentru a-l readuce pe om la semnificatia cooperarii sale cu Dumnezeu. Cel care este în stare, în divinitatea sa, să cheme aceste legiuni, stie fara dubii că poate folosi aceasta putere combinata numai în adevarata slujire a omenirii, căci stie că ea il poate distruge tot aşa cum il protejeaza.

Aici vorbitorul se opri o clipa, intinse mainile si, cu o voce moderata, plina de respect, spuse:

- Tata, este o mare incantare sa-i avem cu noi, asta-seara, pe acesti dragi prieteni ai nostri. Cu sinceritate şi modestie, spunem: Faca-Se Voia Ta! Ii binecuvantam si, astfel, binecuvantam intreaga lume.

Apoi se aseza atat de calm, de parca nu s-ar fi intamplat nimic extraordinar, şi toţi prietenii nostri erau linistiti. Dar membrii echipei noastre erau impresionati la culme. Atunci corul invizibil izbucni cu: Toţi cunosc puterea dîntr-un nume, şi omul se poate proclama Rege şi apoi, cu o tinuta simpla, acel om se poate conduce că un suveran.

În timpul acestei remarcabile demonstratii de putere, nu fusesem constienti de tensiunea şi nervozitatea noastra. Dar, când corul inceta, ne-am dat seama, şi se pare că avusesem nevoie de muzica pentru a ne ajuta să ne relaxam. Când ultimele sunete ale muzicii se stinsera, ne-am ridicat de la masa şi ne-am adunat în jurul prietenilor nostri şi al Preotului.

Asta le-a dat, liderului şi Sefului nostru, ocazia să puna intrebari. Atunci Preotul, vazand interesul lor, ii invita să-şi petreaca noaptea cu el la manastire. Ne-au urat noapte buna şi au plecat impreuna.

Am planuit să plecam a doua zi la amiaza. S-a stabilit că numai Jast şi Chander Sen să ne insoteasca până la punctul nostru de aprovizionare, unde avea să ni se alature Emil, şi toţi trei aveau să se intoarca impreuna cu noi în satul unde iernasem. Dupa ce au fost facute aceste planuri, ne-am intors în tabara, dar nu ne-am culcat până aproape în zori, atat de dornici eram să comentam ceea ce vazusem.

<u>Volumul 2: CAPITOLUL XVI</u>

La ora 12, dupa ce am terminat ultimele aranjamente, expeditia a parasit satul în urarile de bine ale numerosilor localnici care se adunasera să-şi ia ramas bun de la noi.

La urmatorul loc de oprire, unde eram nevoiti să traversam un rau lat, am ajuns în seara aceea pe la ora 6. Ne-am gandit că era mai bine să poposim că să ne pregatim de traversare, căci asta avea să ne ocupe cea mai mare parte din ziua urmatoare. Cum nu exista nici un fel de pod sau barca, traversarea se facea alunecand de-a lungul unui odgon gros facut din funii impletite, şi care era intins peste rau. Membrii echipei nu au avut nici o dificultate în a traversa astfel. Principala problema a fost cum să trecem caii şi catarii peste apa. În final am realizat asta facand o chinga solida din funii şi legand-o astfel încât să alunece în lungul odgonului. Chinga era mai intai bine fixata în jurul corpului animalului, că o centura, apoi era legata pe odgon şi animalul era impins deasupra apei, unde atarna suspendat peste torentul zgomotos până când era tras pe celalalt mal. La aceasta chinga fusesera atasate doua franghii suficient de lungi că să ajunga până peste rau, una servindu-ne să tragem animalul dincolo, cealalta că să tragem chinga indarat pentru urmatorul animal. Astfel am traversat toţi în siguranta.

Nu au mai urmat alte dificultati în afara acestei traversari, şi am găsit drumul acesta mult mai bun decât cel pe care il urmasem la venire. Am ajuns cu bine la punctul nostru de aprovizionare, unde expeditia s-a dizolvat. S-a aranjat, pentru cei care aveau să se intoarca acasa, că ei să mearga spre port pe ruta obisnuita a caravanelor.

Emil ni se alatura în dimineata urmatoare si, dupa ce ne-am luat ramas bun de la tovarasii nostri, am pornit la drum spre satul unde ramasesem în timpul iernii. Din nou ne-am oprit, pentru doua zile de odihna, în tabara banditilor, unde cei doi voluntari care venisera cu noi se oprira, grupul nostru reducandu-se la 7 oameni. Cei doi le povestira camarazilor despre calatoria deosebita pe care o facusera şi despre minunile vazute. Grupul nostru fu tratat cu toata atentia, dar bineînţeles că cei trei prieteni ai nostri primira cele mai mari onoruri. Conducatorul bandei ne-a asigurat că banditii aveau să pastreze cu sfintenie secretul localizarii oraselor, din respect pentru consideratia ce li se aratase. Ni s-a spus că nu era nici un pericol că aceasta banda să încerce vreodata să mearga aşa departe; banditii din deşert nu invadau niciodata muntii, şi nici cei din munti nu mergeau în deşert, căci permanent se razboiau unii cu altii. Dupa cate stim, si-au respectat fidel promisiunea facuta.

În dimineata plecarii din tabara lor, conducatorul bandei veni şi ii dadu Sefului nostru o mica moneda de argint, cam de marimea şi greutatea unui siling englezesc, cu o inscriptie curioasa pe ea, spunand ca, dacăne-ar fi amenintat oricare din bandele regiunii, am fi fost imediat lasati în pace dacăo

aratam. El ne spuse că moneda se aflase în posesiunea familiei sale de multe generatii şi că o pretuia foarte mult, dar că dorea că Seful nostru s-o primeasca drept semn al stimei lui. Dupa ce o examina atent, Emil spuse că era o fidela reproducere a unei monede care fusese folosita în nordul regiunii Gobi, cu multe mii de ani în urma. Data ei arata că fusese facuta cu peste 700 de ani în urma. Ni s-a spus că aceste monede erau purtate că un fel de talismane de catre localnici; iar monedele cele mai vechi erau considerate şi mai eficiente. Fara indoiala că aceasta fusese pretuita foarte mult de conducator şi de toata banda.

Din satul acesta, ne-am continuat calatoria şi am sosit la resedinta noastra de iarna la timp, fara alte intamplari. Am fost primiti calduros de grupul care ne vizitase în deşert şi de care ne despartisem în satul în care il intalnisem pe Marele Preot.

Iarasi am fost invitaţi să impartim locuinta cu gazda noastra dinainte, ceea ce am acceptat cu bucurie. De data asta mai eram doar patru, căci 7 dintre tovarasii nostri se intorsesera în India şi Mongolia că să-şi continue cercetarile. Acest aranjament ne fusese sugerat şi il acceptasem că să avem mai mult timp pentru traducerea documentelor. Totul era foarte linistit în micul sat, şi ne petreceam tot timpul studiind pozitia şi forma simbolurilor şi caracterelor care alcatuiau alfabetul, patrunzand astfel sensul cuvînţelor. Eram ajutati de Chander Sen. Cum el nu statea cu noi chiar tot timpul, în punctele mai dificile ne ajuta şi gazda noastra. Am continuat aşa până în ultimele zile din decembrie, când am observat că iarasi se adunau multi pentru intalnirea anuala. Aproape toţi erau dintre cei cunoscuti la reuniunea din anul precedent. Am aflat că anul acesta aveau să se adune în templu şi să foloseasca incaperea centrala din cele 5 camere de sus, care erau asezate în lungul pragului stancos, dupa cum am descris.

Ne-am dus în aceasta sala în ajunul Anului Nou, că să ne intalnim şi să vorbim cu cei adunati. Am aflat că erau veniti din foarte multe locuri şi ne-au povestit lucruri care se petrecusera în lumea exterioara, cu care incepusem să simtim că pierdeam orice contact.

Pe când conversam, unul dintre oaspeti intra şi spuse că luna era foarte frumoasa. Mai multi din camera, inclusiv cei patru din grupul nostru, am mers pe terasa. Luna tocmai rasarise şi parea să pluteasca prîntr-o mare de culori delicate care erau reflectate de larga intindere a zapezii ce acoperea muntele şi valea, şi culorile se schimbau continuu. Cineva spuse:

- În noaptea asta vor rasuna clopoteii.

Imediat, clopotele incepura. La inceput paru că un clopot, aflat foarte departe, batu de trei ori ; apoi rasunara altele din ce în mai inalte, apropiindu-se, până când am avut impresia că erau chiar la picioarele noastre. Impresia era atat de reala, că ne-am uitat în jos că să le vedem. Melodia continua până când mii de clopotei rasunau în perfecta armonie. Norul de culori de pe cer se ridicase până la nivelul terasei pe care stateam, şi ni se parea că puteam pasi pe el, atat de deplin estompa pământul de dedesubt. Pe masura ce culorile se inaltau în valuri unduitoare, sunetul clopoteilor crescu până ce melodia umplu orice ungher.

Ni se parea că stateam pe scena unui mare amfiteatru, impreuna cu mii de forme şi figuri vagi ale celor ce ascultau clopoteii. Apoi o voce plina, puternica, de tenor, incepu să cante America, şi într-o clipa mii de voci i se alaturara, în timp ce clopoteii îşi continuau melodia. şi cantecul rasuna crescand mereu în forta, până la final, când niste voci spusera în spatele nostru:

- America, te salutam.

Si altele le raspunsera:

- Salutam intreaga lume.

Ne-am intors, şi acolo stateau Isus, Marele Preot şi Emil. Fusesem atat de rapiti de fenomenul care se petrecea în jurul nostru, încât aproape uitasem că mai erau şi altii langa noi. Ne-am dat la o parte că sa-i lasam pe cei trei să intre în sala. Odata cu intoarcerea lui Isus, am revazut lumina deosebita care radia mereu când era el prezent si, de cum intra pe usa, intreaga sala fu invadata de o lumina alba. Am intrat cu totii şi ne-am asezat la mese.

Isus statea la prima masa, iar Marele Preot la masa noastra, intre Emil şi Seful nostru. De data asta nu erau decât doua mese lungi, pe toata lungimea camerei. Nu erau nici un fel de fete de masa dar, cum stateam asezati, mesele fura acoperite deodata cu panze albe şi vasele aparura aproape la fel de repede. Hrana aparu în farfurii, cu exceptia painii. O franzela aparu pe masa din fata lui Isus. El o lua şi incepu să o rupa, punand bucatile pe o farfurie. Când farfuria se umplu, o silueta eterica de copil o ridica şi ramase nemiscata, până când se umplura 7 farfurii şi 7 asemenea forme stateau tinandu-le. Pe masura ce Isus rupea pâinea şi umplea farfuriile, franzela nu se micsora deloc. Când ultima farfurie fu umpluta, Isus se ridica si, cu bratele desfacute, spuse:

- Aceasta pâine pe care v-o aduc reprezinta viaţa pura a lui Dumnezeu. Luati din aceasta viaţa pura, care totdeauna este de la Dumnezeu.

Apoi, în timp ce pâinea era impartita tuturor, el spuse:

- Când am spus Sunt inaltat, şi fiind astfel inaltat, doream să trag toţi oamenii dupa mine, ştiam ca, în lumina acelei experiente, candva toţi vor putea avea aceeasi viziune şi vor cunoaste deplin, atunci când se vor putea inalta că mine. Am vazut cerul chiar aici pe pamant, printre oameni. Acesta este Adevarul pe care l-am perceput, şi Adevarul ii va elibera pe toţi. Atunci ei vor descoperi că nu exista decât o singura turma şi un singur pastor; şi dacăunul se rataceste, este mai bine sa-i lasam pe toţi ceilalti 99 că să-l cautam pe cel care se poate intoarce. Dumnezeu poate fi totul în tot, pentru toţi copiii Sai; şi toţi sunt ai Lui - mult mai apropiati lui decât pasarile cerului şi crinii campului. Daca el se bucura de florile crinilor şi observa zborul pasarelelor, cu atat mai mult se va bucura de progresul copiilor Sai dragi. El nu-i judeca mai mult decât pe crini sau pe pasari, ci ii tine aproape de marea lui cauza şi nimeni nu poate fi abandonat când perfectiunea lui e desavarsita.

Pot să vad ca, dacăacest ideal ar fi gravat în litere din aurul cel mai curat pe zidurile templelor marii gandiri a lumii, el ar ridica gandurile oamenilor deasupra intunericului şi noroiului, asezandu-i cu picioarele pe o baza solida, acolo unde vanturile pot să sufle şi valurile pot să izbeasca, dar atat timp cât omul ramane neclintit şi drept, el va fi în siguranta. Datorita acestei sigurante, pacii şi linistii, oamenii vor tinde spre culmile de pe care îşi vor vedea adevarata lor stapanire. Ei pot zbura în sus, dar nu vor gasi cerul deasupra lor. Il vor gasi chiar printre oameni, şi il vor atinge, nu tarandu-se mereu, în truda, suparare şi mari dificultati, sperand să gaseasca marele Giuvaer. Il vor atinge mult mai rapid aruncand toata materialitatea şi legile care ii leaga pe oameni de roata vesnica. Atunci, pasind inainte, culegeti Giuvaerul, incorporati-l şi lasati-l să straluceasca, şi aţi castigat, prîntr-un singur pas, ceea ce aţi asteptat de o eternitate, şi asta doar dacădoriti. Veti descoperi că sufletul care insista asupra imediatei şi completei iluminari şi emancipari spirituale, aici şi acum, şi cunoaste că relatia să cu Dumnezeu este relatia dintre parinte şi copil, înţelege repede că aceasta nu numai că arata limpede posibilitatile divine, dar şi că el trebuie să le foloseasca, şi ele vor lucra pentru el dupa cum doreste. Pentru acela, povestea Noului Testament nu va fi nici fictiune, nici un vis confuz care s-ar putea petrece dupa moarte, ci un ideal inaltat în fata lumii, de perfecta realizare a unei vieti de iubire şi devotiune. Acel ideal este divina desavarsire a toate, aici şi acum.

Atunci ei vor cunoaste viziunea pe care am vazut-o eu când spuneam: Multi vor cauta să intre şi nu vor reusi, căci stramta este usa şi ingusta este calea care duce catre viaţa eterna. Caci, fara o adevarata apreciere a idealului lui Christ şi a planului perfect de cooperare intre Dumnezeu şi om aici, pe acest pamant, realizarea acestui ideal este imposibila şi devine numai un vis, un mit - nimic.

Usa care deschide accesul spre aceasta atotputernica şi transformatoare alchimie a Spiritului în om este deschisa tuturor, tot timpul, şi cheia pentru a o deschide se afla în gandurile tuturor. Când doua idealuri şi metode de mantuire, sau de asigurare a gratiei izbavitoare a iubirii lui Dumnezeu, sunt diferite, atunci gandurile omului sunt cele care le-au facut aşa, şi nu Dumnezeu. Cei care inchid usa binecuvantarilor nemijlocite ale lui Dumnezeu pentru toţi copiii Sai, se izoleaza pe sine de binecuvantarile pe care Dumnezeu le revarsa asupra Copilului Christ şi de iluminarea spirituala a transcendentei alchimii a Spiritului şi a puterilor atotcuprinzatoare care le apartin că să le foloseasca, aşa cum le foloseste Christ. Când oamenii vor recunoaste asta, leprosul va fi tamaduit, bratul vestejit va fi vindecât, şi toate afectiunile trupului şi minţii vor dispare la atingerea lor. Prin forta cuvantului rostit, ei vor inmulti painile şi pestii; si, când vor frange pâinea sau vor turna uleiul pentru multime, ele nu se vor termina niciodata, căci mereu va ramane din abundenta. Vor linisti marea furioasa sau furtuna prin porunca lor, şi gravitatia va fi depasita prin levitatie, căci porunca lor este porunca lui Dumnezeu. Atunci ei imi vor cunoaste gandurile din clipa când am transmis lumii acel mesaj, în ziua în care plecam din templu spunand: Vremea a venit şi Imparatia lui Dumnezeu este aproape şi Credeti în Dumnezeu, şi nimic nu va va fi cu neputinta. Toţi cei care cred că pot face lucrarile pe care le fac eu, vor veni şi le vor face, şi chiar mai mult decât am facut eu. Ei vor sti că acesta este actul de a trai viaţa crezand şi cunoscand; atunci, absolut nimic nu le va fi imposibil.

Ei vor sti că Spiritul Sfant, tot Spiritul Divin din ei, vorbeste astazi aşa cum a facut-o cu mult timp în urma, şi dacăil asculta şi nu-si impietresc inimile, vor descoperi că ei sunt lumina lumii şi că aceia care urmeaza aceasta lumina nu vor merge prin intuneric. Vor sti că ei sunt usa prin care toţi intra în lumina

vietii, şi cei care vor trece de usa vor gasi eterna pace şi marea bucurie, şi vor descoperi că acum este timpul promis.

Vor descoperi cum Christul doar deschide usa spre propriile lor suflete, şi că spiritul care locuieste inlauntru este atotputernica alchimie, la fel de nelimitata că universul lui Dumnezeu. Alchimia aceasta va dizolva şi transmuta orice fel de boala; va face curatenie în viaţa muritoare a vinovatiei şi efectelor pacatului; va ilumina sufletul cu lumina perfecta a Intelepciunii; va inlatura şi va dizolva conditiile intunecate ale vieţii omului, eliberandu-l spre o perfecta lumina a vietii. Astfel, ei vor vedea că nu sunt numai copii ai naturii, ci şi copii ai lui Dumnezeu. Vor aduce în manifestare perfectiunea absoluta a individului, şi astfel vor perfectiona rasa. Vor aduce la implinire idealul inspirat şi profetia divina despre destinul final al omului aici pe Pamant, identitatea Tatalui cu Fiul, care este a doua nastere, perfecta stapanire pe care o are omul peste orice conditie şi circumstanta.

Aici, Isus se opri şi lumina deveni din ce în ce mai stralucitoare. Apoi incepura să apara imagini. Scenele erau glorioase izbucniri de splendoare. Imaginile apareau, o mână vrajita parca le atingea, şi ele se dezvoltau într-un intreg, devenind minunate.

Aparu o mare scena de razboi. Vedeam oameni inclestati şi luptandu-se intre ei. Tunurile scuipau flacari şi fum. Schije zburau peste capete şi printre cei care se vedeau, şi peste tot cadeau oameni. Puteam auzi vuietul şi larma bataliei. Intr-adevăr, era atat de real încât parea o lupta care se intetea, dar de cum o atinse mână vrajita, totul se linisti într-o clipa. şi cei care se luptau cu atata furie, cu numai o clipa în urma, îşi ridicara privirea, iar mână aceea trasa litere aprinse care spuneau, peste toata scena: Pace, Pace, Binecuvantata Pace a lui Dumnezeu va cuprinde. Nu puteti să raniti şi să distrugeti decât ceea ce este muritor. Dar nu puteti distruge ceea ce apartine lui Dumnezeu, şi cu totii sunteti copiii Lui. Nu va puteti rani sau distruge unii pe altii.

Atunci, pentru un moment, se paru că oamenii erau hotarati să continue lupta; li se citea asta pe figuri, mai ales pe cele ale conducatorilor lor. Dar, cu cât pareau mai hotarati să continue, cu atat aveau mai putine motive să-şi afiseze forta. şi cu cât incercau mai mult să-şi foloseasca armele distrugatoare, cu atat ele aveau un efect mai slab; căci, oricat ar fi incercat, nici o arma nu mai putea fi folosita.

Atunci mână scrise mai departe: În spatele oricarui nor de furtuna sau razboi, dacăoamenii vor privi, Il vor afla pe Dumnezeu. Vor descoperi că nu Dumnezeu a creat norii de furtuna sau razboiul, ci că omul le-a creat si, dacăvor privi în jur şi vor vedea, vor afla că mână lui Dumnezeu este permanent ridicata în semn de pace. Razboiul nu este trimis sau poruncit de Dumnezeu; când oamenii se razboiesc intre ei, ei sunt complet în afara domeniului sau puterii lui Dumnezeu. Atunci ei sunt complet afundati într-o lume facuta de om, unde Dumnezeu nu se poate amesteca nicicum şi unde ei vor fi siliti să continue astfel până când vor vedea eroarea din aceasta lupta. Daca cineva este suficient de puternic în realizarea puterii Divine, îşi cunoaste abilitatea de a coopera cu acea putere şi chiar coopereaza, atunci el poate opri instantaneu un razboi, exact aşa cum l-aţi vazut oprit acum".

Apoi Isus continua:

- Eu am ales calea crucii. Nu era alegerea facuta de Tatal pentru mine, ci era alegerea mea, pentru că toţi să vada că îşi pot perfectiona intr-atat viaţa şi corpul, încât chiar dacătrupul este distrus, poate fi refacut şi poate deveni mult mai triumfator.

Luminile stralucira mai tare, până când orice urma de limitare disparu; nici un zid nu mai era în jur, nici acoperisul deasupra capului, nici podeaua dedesubt. Stateam toţi impreuna, în spatiul liber. Cei 12 discipoli venira şi se aranjara langa Marele Maestru, dar nu-l eclipsara, căci prezenta lui iesea în evidenta, mult mai proeminenta decât a celorlalti, cu o stralucire şi o puritate de neuitat. Corul invizibil izbucni: Imparatia Lui este aici, pentru, din şi printre oameni. Acum şi pururea, un singur om, un singur Dumnezeu. Mana fermecata aparu iar şi scrise cuvînţele: Imparatia Lui este aici acum, printre oameni; de-acum inainte, pururea, un om, un Dumnezeu. Apoi, exact deasupra capului lui Isus, fura trasate cuvînţele:

TOTI PENTRU UNUL, UNUL PENTRU TOTI.

Atunci aparu Buddha, stand în dreapta lui Isus. Preotul şi Emil pasira spre ei şi ingenuncheara în fata lor, Emil în dreapta lui Buddha, iar Preotul în stanga lui Isus. Isus stranse mână pe jumatate ridicata a lui Buddha. îşi ridicara mainile ramase libere până deasupra capetelor celor doi care stateau ingenuncheati, şi spusera:

- Pace! Pace! Pace! O pace glorioasa se asterne peste toate. Va primim, dragii nostri frati, în marele consiliu al Iubirii binefacatoare a lui Dumnezeu; şi aceasta Iubire şi Prietenie cuprinde toata lumea!

Atunci toţi cei adunati îşi inclinara capetele şi le facura loc celor patru să treaca prin adunare. Pe masura ce treceau, discipolii şi un numar dintre cei adunati ii urmara şi cu totii trecura până ce disparura din viziunea noastra.

Când ei incepusera să se deplaseze prin adunare, corul invizibil cantase: Facem loc pentru acesti puternici frati ai Iubirii; căci aceasta Iubire, atotputernica Iubire a lui Dumnezeu, mantuieste şi uneste toata omenirea în marele consiliu al Iubirii Divine, Fraternitatea dintre Om şi Dumnezeu. De cum disparura din vedere, marele clopot batu de 12 ori. Apoi, pentru un moment, clopoteii intonara un refren vesel şi mii de voci li se alaturara: Aducem un An Nou fericit şi o zi mai luminoasa pentru intreaga lume.

Al doilea an al nostru, petrecut alaturi de aceste mari suflete, era incheiat.